

Άγιοι Κολλυβάδες

ὕπο πατρός Νικολάου Δημαρά Δρος Ν.
Βαρδακουλά 47 παρ. 3
30300 Ναύπακτος
e-mail: dikai@otenet.gr
webmail: http://: orthway.org

Συνδρομές προαιρετικές στην παραπάνω διεύθυνση

Άνοιξη 2011

Περιεχόμενα:

- ❖ Περὶ τοῦ Κακοῦ καὶ τῆς ὑπάρξεώς του.
- ❖ «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν».
- ❖ Ἁγιοπατερικὲς διηγήσεις καὶ ἱστορίες. Παλαιοημολογίτες Ἀββάδες καὶ ὅσοι Γέροντες.
- ❖ Ὁ παπα-Μόδεστος καὶ οἱ πνευματικὲς του ὑποθήκες.
- ❖ Περὶ τοῦ Γέροντος Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Αἰγίνῃ.
- ❖ Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεση (3ο Μέρος)
- ❖ Ἀπάντηση 3η στοὺς ἐρωτῶντες ἀδελφοὺς τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ στοὺν ἀδελφόν Διονύσιον περὶ τοῦ ἂν κέκτηνται τὴν ἀγιστικὴν Χάριν οἱ αἱρετικοί.
- ❖ Ἀπάντηση στὶς ἐσφαλμένους θέσεις τοῦ π. Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ καὶ τοῦ Π. Σημάτη.

- ❖ Ἑλληνικὴ Πατερικὴ Θεολογία καὶ Φραγκολατινικὴ Παράδοση
- ❖ Δημιουργία καὶ ἐξέλιξη.

(Ἀπὸ τὸν δημιουργημένο κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπο τῆς χάριτος, στὴν κατάσταση τοῦ κτήνους, μετὰ τὴν πτώση). Ἀπὸ τὸν π. Νικόλαο Δημαρᾶ καὶ τὴν Πρεσβυτέρα Ἰουλιανὴ Δημαρᾶ-Gunnemann, καθηγήτρια Βιολογίας, διπλωματοῦχο τοῦ Πανεπιστημίου Bielefeld, Γερμανίας.

Περὶ τοῦ Κακοῦ καὶ τῆς ὑπάρξεώς του

(Ἀπαντήσεις στὸν Ἀρσένιο Μέσκο ἀναφορικὰ μὲ τὰ θέματα ποὺ τίγονται στὸ βιβλίον του "Σὸς καὶ δέος", ἐκδόσεις "Ἀρμός", Ἀθήνα 2009)

Τὰ "ἐντυπωσιακὰ" ἐρωτήματα ποὺ θέτει ὁ Ἀρσένιος Μέσκος στὰ βιβλία του, ποὺ τὸν κλόνισαν στὴν πίστη του στὸν Θεὸ καὶ ποὺ ἂν μείνουν ἀναπάντητα θὰ μπορούσαν ἴσως νὰ κλονίσουν καὶ ἄλλους, περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὸ βασικὸ θέμα τῆς ὑπαρξεως τοῦ κακοῦ (σελ. 166 καὶ 175) καὶ τῆς σωτηρίας τῶν "ἐκλεκτῶν" καὶ μόνον.

Πιὸ συγκεκριμένα:

Ὁ συγγραφέας δὲν ἀντέχει στὴ σκέψη ὅτι μόνον λίγοι θὰ σωθοῦν καὶ οἱ ὑπόλοιποι, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτοὶ εἶναι δισεκατομμύρια ἄνθρωποι, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκουν στοὺς σωζομένους, θὰ χαθοῦν! (σελ. 144-145).

Ὁ Ἀρσένιος Μέσκος ἀπορρίπτει τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων, (ἤδη καὶ παλαιότερα στὸ βιβλίον του "Ὁ πλανήτης τῆς Θεολογίας"), καὶ κατὰ συνέπεια δὲν δέχεται τὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλία γιὰ τοὺς δερμάτινους χιτῶνες ἐκφράζεται περιφρονητικὰ γιὰ τὴν διδασκαλία τοῦ Θεηγόρου Ἀποστόλου Παύλου, τὶς θέσεις τῶν Πατέρων καὶ τῶν Θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας (σελ. 162-163), θεωρεῖ τὸν Θεὸ δημιουργὸ τοῦ κακοῦ καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀπορρίπτει (σελ. 166 ἐπ.) καὶ βρῖσκει στηρίγματα στὶς θέσεις τῶν Δαρβινιστῶν γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῶν ἐπιχειρημάτων του (167 ἐπ.). Δὲν φαίνεται νὰ γνωρίζει τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν δημιουργία τῆς ψυχῆς καὶ στηρίζεται μόνον σὲ ἐπιφανειακὲς καὶ ἐντυπωσιακὲς γι' αὐτὸν ἀνακοινώσεις κάποιου γιατροῦ γιὰ τὴν τεχνητὴ γονιμοποίηση, ποὺ τὸν κλόνισαν στὴν πίστη του στὸ Θεὸ καὶ στὴν δημιουργία τῆς ψυχῆς (σελ. 204 ἐπ. Βλ. καὶ παιδαριώδη ἐπιχειρηματολογία στὶς σελ.

209 έπ.). **Δέν μπορεί νά ξεφύγει από τήν δυναμιστική θεώρηση τής ζωής**, όσο κι αν προσπαθει νά δείξει ότι είναι υπεράνω του δυναμιστικού Πλατωνικού κόσμου! (σελ. 248 έπ.). Διακρίνονται οι θέσεις του από τό άβασάνιστο και τήν προχειρότητα, όταν αναφέρεται μέ έλαφρότητα και έπαρση στά λειτουργικά κείμενα και τήν αντίσταση στην μετάφρασή τους (σελ. 280 έπ.), ενώ είναι πέρα για πέρα άνιστόρητα τά περι έλλείψεως ιερολογίας του γάμου μέχρι τον 10ο αιώνα, αφού **ο Ίδιος ο Κύριος και Μέγας Αρχιερέυς εϋλόγησε τον γάμο στην Κανά τής Γαλιλαίας**. (βλ. παραπομπή σελ. 301).

Δέν έχει, τέλος, καμμία οϋσιαστική γνώση τής διδασκαλίας των Πατέρων και τής Έκκλησίας, περί κολάσεως και παραδείσου, (βλ. Σύνοδο τής Κωνσταντινούπολης του 1722 και τίς σχετικές μας μελέτες στους Αγίους Κολλυβάδες πιό κάτω), πού τήν αντιπαρέρχεται χωρίς νά τήν έχει ποτέ κατανοήσει (σελ. 267). Οι αναφορές του στον καθηγητή τής φιλοσοφίας Χρήστο Γιανναρά είναι άπαξιωτικές, αν και ο Γιανναράς δέν είναι θεολόγος και οι θεολογικές του θέσεις είναι αίολες και σε καμμία περίπτωση δέν άπηχούν τήν Όρθόδοξη διδασκαλία! (σελ. 320-321).

Μέσα σε έναν κόσμο πού δημιουργήθηκε από τον Θεό και του οποίου οι νόμοι και οι σκοποι καθορίστηκαν από τήν θεία σοφία και αγαθότητα, πώς είναι δυνατόν νά υπάρχει τό κακό;

Γιατί τό κακό είναι ακριβώς εκείνο πού άντιστέκεται στον Θεό, διαστρέφει τά σχέδιά Του και περιφρονεί τίς έντολές Του.

Τό κακό δέν δημιουργήθηκε από τον Θεό.

Υπάρχει τό κακό χωρίς κανένα λόγο πού νά δικαιολογεί τήν ύπαρξή του.

Ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης τό χαρακτήρισε *"σάν άσπαρτο χόρτο, χωρίς σπέρμα και χωρίς ρίζα"*.

Ο Θεός μόνον βάζει τά θεμέλια του κόσμου.

Οι αίτίες και οι λόγοι του κακού είναι ένας παραλογισμός.

Τό κακό είναι ένας οντολογικός κίνδυνος. Η άρμονία του σύμπαντος, πού

τήν θέλησε και τήν καθόρισε ο Κύριος, πραγματικά καταστρέφεται. Ο κόσμος ξεπέφτει. Αυτός ο κόσμος δέν είναι ο κόσμος πού δημιούργησε ο Θεός. Υπάρχουν σ' αυτόν καινούργιες ύπαρξεις -ψευδείς ύπαρξεις, αλλά ύπαρκτες. **Τό κακό προσθέτει κάτι σε ό,τι δημιουργήθηκε από τον Θεό**, έχει μιά δύναμη νά απομεινεί τήν δημιουργία -πραγματικά τό κακό είναι παραγωγικό μέσα στις καταστροφές του. Μέσα στον πεπτωκότα κόσμο ύπάρχει ένα άκατανόητο "έπί πλέον", ένα έπιπλέον πού μπήκε μέσα στην ύπαρξη παρά τήν θέληση του Θεού.

Κατά μιά έννοια, ο κόσμος παρουσιάζεται στον φιλόσοφο άνθρωπο σαν νά "άρπάχτηκε" από τον Κύριο και δημιουργό του. Αυτό είναι κάτι περισσότερο από ένα λογικό παράδοξο: είναι μάλλον ένα σκάνδαλο, ένας τρομερός πειρασμός για τήν πίστη, γιατί πάνω άπ' όλα, αυτή ή καταστροφή πού προκαλεί τό κακό στην ύπαρξη είναι κατά ένα μεγάλο μέρος άνεπανόρθωτη.

Η υπέροχη έλπίδα ότι τελικά όλοι οι άνθρωποι θά σωθούν, μάς αποκλείεται από τήν ρητή μαρτυρία τής Αγίας Γραφής και από τήν σαφή διδασκαλία τής Έκκλησίας, (Ε' Οικουμενική Σύνοδος και Συνοδικό τής Όρθοδοξίας). **Θά ύπάρξει "έξώτερον σκότος" για "τους υιούς τής άπωλείας" στον μέλλοντα κόσμο!** Στην περίπτωση τής έμμονης στό κακό, όλες οι διαστροφές πού προκλήθηκαν από αυτό θά διατηρηθούν για πάντα μέσα στην αιωνιότητα τής κολάσεως.

Η κόλαση, όπως τήν παρουσιάσαμε κατά τήν όρθόδοξη διδασκαλία στα προηγούμενα τεύχη του περιοδικού μας, είναι μιά όλέθρια άπόδειξη για τήν δύναμη του κακού. **Όλες οι φθορές πού προκλήθηκαν στα άμετανόητα όντα, άπλως και μόνον θά άναγνωρισθούν** από τήν τελική "καταδικαστική" άπόφαση του Θεού κατά τήν Δευτέρα του Παρουσία!

Τό κακό μέ αυτή τήν έννοια παρουσιάζεται νά έχει αιώνιες κατακτήσεις. Αυτό όμως συμβαίνει, γιατί τό Άγαθό περιορίζεται σοβαρά και καταπιέζεται από τήν έξέγερση του κακού. Η έμμογή του ανθρώπου και των δαιμόνων, (έκπεπτωκότων άγγέλων), στό κακό, ή ήθελιμένη άμετανοησία, ποτέ δέν

καλύπτεται από την παντοδυναμία της εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Θεόδοτη ἐλευθερία τοῦ προσώπου εἶναι χάρισμα ἀμεταμέλητο! **Καί** ἀναφορικά μέ τήν ἐπιλογή του νά ἀντιστρατευθεῖ τό θέλημα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ Του.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι **τό κακό χαρακτηρίζεται ὡς μὴ ὑπάρχον.**

Ἀσφαλῶς τό κακό δέν ὑπάρχει καθ' ἑαυτό παρά μόνον μέσα στήν περιοχὴ τοῦ Ἀγαθοῦ. Τό κακό εἶναι μιά καθαρὴ ἄρνηση, μιά στέρηση ἢ ἕνας ἀκρωτηριασμός. Ἡ δομὴ τοῦ κακοῦ εἶναι ἀντινομική. Τό κακό εἶναι μιά ἀποσύνθεση πού σταθερά μεγαλώνει, μιά ἀποδιοργάνωση τῆς ὅλης δομῆς τῆς ὑπάρξεως. Χωρὶς ἀμφιβολία τό κακό ζεῖ μόνο διὰ μέσου τοῦ Ἀγαθοῦ, τό ὁποῖο παραμορφώνει, ἀλλά καί τό προσαρμόζει στίς ἀνάγκες του. Ἀλλά αὐτό τό παραμορφωμένο σύμπαν εἶναι μιά πραγματικότητα πού διεκδικεῖ τά δικαιώματά της.

Τό πρόβλημα τοῦ κακοῦ δέν εἶναι ἕνα φιλοσοφικό οὔτε ἠθικό πρόβλημα. Εἶναι ἕνα πνευματικό πρόβλημα. Καθ' ἑαυτό παρουσιάζεται ὡς ἀντίθεση κατά τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐπανάσταση, ὡς παρακοή καί ὡς ἀντίσταση.

Ἡ μοναδική πηγὴ τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀντίθεση πρὸς τόν Θεό καί ἡ τραγικὴ ἀπομάκρυνση ἀπὸ Αὐτόν.

Ἡ προπατορική ἁμαρτία δέν ἦταν ἀπλῶς μιά ἐσφαλμένη ἐκλογή, δέν ἦταν ἀπλῶς μιά ἐκλογή τῆς ἐσφαλμένης κατευθύνσεως, ἀλλά ἦταν μᾶλλον μιά ἄρνηση νά ἀνεβεῖ ὁ ἄνθρωπος πρὸς τόν Θεό, μιά λιποταξία ἀπὸ τήν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ.

Στήν πραγματικότητα ἡ ἐκλογή ὡς ἐκλογή δέν ἦταν καθόλου δυνατὴ γιὰ τόν πρῶτο ἁμαρτωλό, γιατί τό κακό δέν ὑπῆρχε ἀκόμα ὡς πιθανὴ δυνατότητα. Καί πάντως δέν ἦταν μιά ἐκλογή ἀνάμεσα στό καλό καί στό κακό, ἀλλά μόνο μιά ἐκλογή ἀνάμεσα στόν Θεό καί στόν ἑαυτό του, ἀνάμεσα στήν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καί στήν ῥαθυμία. Ἔτσι ἐρμήνευσε ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** τήν πτώση καί τήν προπατορική ἁμαρτία στό ἔργο του "Κατὰ Ἑλλήνων" (= εἰδωλολατρῶν).

Τονίζει ὁ **Θεοφόρος Πατήρ** ὅτι ἡ κλήση τοῦ πρῶτου ἀνθρώπου, ἔμφυτη μέσα στήν ἴδια τήν φύση του, ἦταν νά ἀγαπᾶ τόν

Θεό μέ υἱική ἀφοσίωση καί νά τόν ὑπηρετεῖ μέσα στόν κόσμο, τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος εἶχε ὀριστεῖ νά εἶναι προφήτης, ἱερέας καί βασιλέας. Αὐτὴ ἦταν μιά πρόσκληση πού ἀπευθυνόταν ἀπὸ τήν πατρικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τήν υἱική ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ τόν **Μέγα Ἀθανάσιος** ἡ πτώση τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται ἀκριβῶς στό γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος περιορίζεται στόν ἑαυτό του, ὅτι πέφτει τρόπον τινά, σέ ἀγάπη μέ τόν ἑαυτό του. Καί μ' αὐτὴν τήν συγκέντρωση στόν ἑαυτό του χωρίστηκε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τόν Θεό καί διέκοψε τήν πνευματικὴ καί ἐλεύθερη ἐπαφή του μέ τόν Θεό. Ἦταν ἕνα εἶδος παραληρήματος, μιά μανία αὐτο-ἐρωτισμοῦ, ἕνας πνευματικὸς αὐτοθουμισμός. Καί ἔτσι ἀπομονώθηκε (μόνος του) ἀπὸ τόν Θεό καί γρήγορα συνειδητοποίησε ὅτι ἔχει ἐμπλακεῖ μέσα στήν ἐξωτερικὴ ροή. Μπορεῖ κανεὶς νά πεῖ ὅτι αὐτό ἦταν μιά ἀποπνευματοποίηση τῆς ἀνθρώπινης ὑπάρξεως. Ὅλα τά ὑπόλοιπα ἦλθαν μόνον τους, ὁ θάνατος καί ἡ ἀποσύνθεση τῆς ἀνθρώπινης δομῆς.

Ὅπως δὴποτε, ἡ πτώση συντελέστηκε πρῶτα στό χῶρο τοῦ πνεύματος, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε ἤδη συντελεσθεῖ στόν ἀγγελικὸ κόσμο. Τό κακό προέρχεται ἀπὸ τό δημιουργημένο πνεῦμα ὄχι ἀπὸ τήν ὕλη. Εἶναι βαθύτερο ἀπὸ μιά ἐσφαλμένη ἐκλογή ἢ κατεύθυνση, βαθύτερο ἀκόμα ἀπὸ μιά ἐκλογή ἀνάμεσα σέ ἕνα κατώτερο καί σ' ἕνα ἀνώτερο ἀγαθό.

Ἦταν, ὅπως διδάσκει ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος**, ἡ ἀπιστία τῆς ἀγάπης, ὁ **παράλογος χωρισμός ἀπὸ τόν Ἕναν καί Μοναδικό, ὁ Ὅποῖος ἀξίζει τήν στοργή καί τήν ἀγάπη.**

Ἡ ἀποκατάσταση καί ἡ τελείωση τῆς ἀνθρώπινης φύσης μέ τήν Σάρκωση, τήν Σταύρωση, τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου μας

Ἡ ὑψιστὴ χαρὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως βρῖσκεται στό γεγονός ὅτι "ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν." Ὁ ἔσχατος σκοπὸς τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξεως ἀποκαλύπτεται καί πραγματώνεται στὴ Σάρκωση καί μέ τήν Σταύρωση. Κατέβηκε ἀπὸ τόν οὐρανὸ γιὰ νά λυτρώσει τὴ γῆ, γιὰ

νά ενώσει τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό γιά πάντα. Καί ἔγινε ἄνθρωπος.

Αὐτό τό περιέγραψαν μέ σαφήνεια ὅλοι οἱ Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος διδάσκει: "Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἔγινε Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά μπορέσει ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης νά γίνει υἱός τοῦ Θεοῦ".

Μέ τήν Σάρκωση δέν ἀποκαθίσταται καί δέν ἐπανερχεται ἀπλά καί μόνον ἡ ἀρχέγονη πληρότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Δέν ἐπανερχεται μόνον ἡ ἀνθρώπινη φύση στήν κοινωνία μέ τόν Θεό, πού κάποτε ἔχασε. Ἡ Σάρκωση εἶναι ἐπί πλέον ἡ καινή Ἀποκάλυψη, τό νέο καί πιό προχωρημένο βῆμα. Ὁ πρῶτος Ἀδάμ ἦταν μιά "ψυχή ζῶσα". Ἀλλά ὁ ἔσχατος Ἀδάμ εἶναι ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ (Α΄ Κορ. ιε΄, 47). Καί στήν Σάρκωση τοῦ Λόγου ἡ ἀνθρώπινη φύση δέν χρίσθηκε ἀπλῶς μέ πλούσια παροχή Χάριτος, ἀλλά ὁδηγήθηκε σέ μιά στενή καί ὑποστατική ἔνωση μέ τόν ἴδιο τό Θεό.

Σέ ἐκείνη τήν ἀνύψωση τῆς ἀνθρώπινης φύσεως σέ μιά παντοτεινή κοινωνία μέ τήν Θεία Ζωή, οἱ Πατέρες τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας εἶδαν ἀπό κοινοῦ τήν οὐσία τῆς σωτηρίας, τήν βάση τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος διδάσκει ὅτι σώζεται ἐκεῖνο πού ἐνώνεται μέ τόν Θεό. Ἐκεῖνο πού δέν ἐνώνεται δέν θά μπορούσε νά σωθεῖ ποτέ.

Αὐτός ἦταν ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ὁ Μέγας Θεολόγος ἐπέμενε, πολεμώντας τόν αἰρετικό Ἀπολλινάριο, γιά τήν πληρότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, τήν ὁποία προσέλαβε κατά τήν Σάρκωση ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Αὐτή ἦταν ἡ βασική διατύπωση σ' ὀλόκληρη τήν θεολογία τῶν πρώτων αἰώνων, στόν Ἅγιο Εἰρηναῖο, στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο, στόν Ἅγιο Κύριλλο Ἀλεξανδρείας, στόν Ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή καί στούς Καπαδόκες Πατέρες. Ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος προσδιορίστηκε ἀπό αὐτή τήν βασικήν ἀντίληψη: τήν Σάρκωση τοῦ Λόγου ὡς ἀπολύτρωση.

Στήν Σάρκωση ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία ὀλοκληρώθηκε. Ἡ αἰώνια βουλή τοῦ Θεοῦ ἐκκληρώθηκε, "τό μυστήριό τό ἀπ' αἰώνων

κεκρυμμένον καί ἀγγέλοις ἄγνωστον". Οἱ μέρες τῆς ἀναμονῆς τελείωσαν. Ὁ Ἰεσοχημένος καί Ἀναμενόμενος ἦλθε. Καί ἀπό τώρα καί στό ἔξῃς, γιά νά χρησιμοποιήσουμε τήν φράση τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου "κέκρυπται σύν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ" (Κολασ. γ΄, 3).

Εἶδαμε ὅτι κεντρικό περιεχόμενο τῶν δερματίων χιτώνων εἶναι ἡ νεκρότητα, ἡ μετατροπή τῆς ζωῆς σέ ἐπιβίωση. Αὐτό ἀποτελεῖ ὄντως φυσιολογικό ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας, δέν εἶναι δημιουργημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός δέν δημιουργεῖ τό κακό.¹

Ἀλλά ὁ Θεός ἀνέχεται (δηλ. ὑποβαστάζει) μέσα στήν ἄπειρη ἀγάπη του καί τήν νέα αὐτή κατάσταση καί τήν μετατρέπει σέ εὐλογία. Μεταβάλλει ὅ,τι εἶναι ἀποτέλεσμα ἄρνησης καί κατά συνέπεια ἀρνητικό, σέ σχετικά θετικό, ἐν ὄψει τῆς τελικῆς μεταμόρφωσής του. "Ὅτι καί τοῖς γενομένοις κακοῖς ἀγαθοπρεπῶς κέχρηται ὁ Θεός πρός διόρθωσιν ἡμῶν".²

Τό κακό πού δέν εἶναι ἀπό μόνο του "οὔτε ὄν" οὔτε πολύ περισσότερο "ὄντων ποιητικόν", κάτω ἀπό τήν καταλυτική καί ἀναστοιχειωτική τῶν πάντων ἀγάπη τοῦ Ἀγαθοῦ μπορεῖ νά γίνει, κατά τήν συγκλονιστική ἔκφραση τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, "καί ὄν καί ἀγαθόν καί ἀγαθῶν ποιητικόν".³

Ἔτσι μέ τήν μέχρι τώρα παράθεση τῶν θεοφώτιστων θέσεων τῶν Ἁγίων Πατέρων δίνεται ἀπάντηση στό πονηρό καί δαιμονικό ἐρώτημα τῶν ἀθέων καί ὑλιστῶν, γιά τὸ Θεός δημιούργησε τόν Ἀδάμ, ἀφοῦ γνώριζε ὅτι θά ἁμαρτήσῃ καί θά πέσει, καί μαζί του θά ἔπεφε καί ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διδάσκει ἐπίσης σχετικά: "Δέν γνώριζε ἀπό πρῖν μόνον αὐτό γνώριζε ἐπίσης ὅτι μετά τήν παράβαση θά τόν ἀναστήσει, σύμφωνα μέ τό σχέδιο τῆς προαιώνιας σωτηρίας. Καί δέν θά προέβλεπε τήν πτώση, ἂν δέν εἶχε

¹ Μεγάλου Βασιλείου, Ὁμιλία ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός PG 31, 329 A - 353 A.

² Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Σχόλια εἰς τό περὶ τῶν θεῶν ὀνομάτων, 4, 33, PG 4, 305 D.

³ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, Περί τῶν θεῶν ὀνομάτων, 4, 20, PG 3, 717 C.

σκεφθεῖ προηγουμένως τὴν ἀνάστασι. Γνώριζε ὅτι θά πέσει, ἀλλὰ εἶχε ἐξασφαλίσει τὸ φάρμακο τῆς ἀνάστασής του καὶ παραχώρησε νὰ δοκιμάσει ὁ ἄνθρωπος τὸ θάνατο, γιὰ νὰ μάθει τί θ' ἀκολουθοῦσε μὲ τίς δικές του δυνάμεις καὶ τί μὲ τὴ χάρι τοῦ πλάστη του. Γνώριζε ὅτι θά πέσει ὁ Ἀδάμ, ἀλλὰ ἔβλεπε ὅτι ἀπὸ αὐτόν θά προερχόταν ὁ Ἄβελ, ὁ Ἐνώχ, ὁ Ἐνώχ, ὁ Νῶε, ὁ Ἡλίας, οἱ προφῆτες, οἱ ἐξαίσιοι ἀπόστολοι, ἡ εὐγένεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης, τὰ θεοκίνητα νέφη τῶν μαρτύρων πού ἔσταζαν τὴν εὐσέβεια. Τὰ ἔβλεπε αὐτά, καὶ ποῦ ἦταν τὸ καλὸ, ποῦ τὸ δίκαιο, ποῦ ἐκεῖνο πού ἔπρεπε στὸν Θεό, ὥστε ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ν' ἁμαρτήσῃ ἓνας ἄνθρωπος, αὐτόν νὰ μὴν τὸν ἀνεβάσῃ ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία, καὶ νὰ ἀνακόψῃ τὴν γέννηση τῶν ἀνδρῶν, πού γιὰ τὸν καθένα τους δέν εἶναι ἄξιος ὄλος ὁ κόσμος, καὶ νὰ θερίσει ἀπὸ τὴ ρίζα τὴν βλάστηση καὶ ὁμορφιά τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ νὰ ρίξῃ ἐναντίον του τὸ ξερίζωμα καὶ τὴν ὀργή, καὶ μάλιστα τὴν στιγμὴ πού ἐκεῖνος ὕστερα προτίμησε τὴν ἁμαρτία καὶ οὔτε εἶχε ἁμαρτήσῃ οὔτε εἶχε σκεφθεῖ κἄν νὰ ἁμαρτήσῃ, ἐπειδὴ οὔτε εἶχε ἀκόμα λάβῃ τὴν ὑπαρξή; Γιατί, ἂν γνώρισμα τῶν φρονίμων εἶναι νὰ μὴ ζητοῦνται εὐθύνες ἀπὸ ἐκεῖνον πού μελέτησε ν' ἁμαρτήσῃ, ἀλλὰ δέν ἁμάρτησε, πῶς ὁ Θεὸς θά ζητήσῃ τιμωρία ἁμαρτωλοῦ ἀπὸ ἐκεῖνον πού οὔτε σκέφθηκε ν' ἁμαρτήσῃ, καὶ τότε πού ἦταν βαρὺ τὸ ἁμάρτημα, (πῶς δηλ. δέν εἶναι βαρὺ ἡ ἀθέτηση τῆς Δεσποτικῆς ἐντολῆς;), δέν θά ἔμενε ὅμως ἀθεράπευτο ἐξαιτίας τῆς ἐνέκφρατης φιλανθρωπίας τοῦ Πλάστη, κι ὁ πρωτόπλαστος ἐπρόκειτο νὰ ἐπανέλθῃ στὴ ἀρχικὴ εὐγένεια; **Ὅστε ἂν δέν ἐρχόταν στὴν ὑπαρξή, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἁμαρτήσῃ ὁ πρωτόπλαστος, θά παρουσιαζόταν ὅτι ὁ Θεὸς τιμωρεῖ ἐκεῖνον πού δέν ἁμάρτησε καὶ ὅτι τὸν στεροῦσε ἀπὸ τὴ κατοπινὴ ἀνάκληση καὶ σωτηρία**

του, καθιστώντας ἔτσι τὴν κτήση ἔρημη ἀπὸ τόσους λαμπροὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρες".⁴

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἐπίσης δίνει καταπληκτικὴ σχετικὴ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τῶν ὀρθολογιστῶν καὶ πονηρῶν ἀθέων:

Γιατί δημιουργεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ἀφοῦ γνώριζε ὡς παντογνώστης πού εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος θά ἔπεφτε καὶ θά βασανιζόταν μαζί του καὶ ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀπὸ τίς κακουχίες, τίς ἀσθένειες, τοὺς πολέμους καὶ τελικὰ τὸν θάνατο;

Ἄν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς προέβλεπε τὴν πτώση τῶν πρωτοπλάστων, δέν δημιουργοῦσε τὸν κόσμο, τότε θά ἠτῆτο τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό. Θά νικιόταν δηλ. ἡ ἄπειρη ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν διάβολο πού παρέσυρε τὸν κόσμο στὴν δική του πτώση.⁵

Ὅπως σημειώσαμε ἤδη:

Κατὰ τὴν βασικὴ παραδοχὴ τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως μας καὶ κατὰ τοὺς Πατέρες **ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος νὰ ζῆ θεοκεντρικά.**

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινός, πρέπει νὰ ὑπάρχει σέ κάθε στιγμὴ καὶ νὰ ζῆ θεοκεντρικά.

Ὅταν ἀρνεῖται τὸ Θεό, ἀρνεῖται τὸν ἑαυτό του καὶ αὐτοκαταστρέφεται.

Ὅταν ζῆ θεοκεντρικά, καταξιώνει μέχρι τὸ ἄπειρο τὸ ἑαυτό του, ἀναπτύσσεται καὶ ὀλοκληρώνεται μέχρι τὴν αἰωνιότητα.

Γιὰ τὴν πλήρη ἀνατροπὴ τῆς **θεωρίας τοῦ Δαρβίνου** ἀπὸ μεγάλους ἐπιστήμονες διαπρεπεῖς πανεπιστημιακοὺς καθηγητές, φυσικοὺς, βιολόγους καὶ γενετιστές, στὴν ὁποία στηρίζεται καὶ ὁ Μέσκος, γιὰ τὴν αἰτιολόγηση τῆς ἀπιστίας του, παραπέμπουμε τὸν ἀναγνώστη στὰ τρία τελευταῖα τεύχη τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων" καὶ στὸ παρόν τεῦχος.

⁴ Ἁγίου Μεγάλου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ΕΠΕ 3, Ἀμφιλόχεια 161. Μετάφραση ληφθεῖσα ἀπὸ τὸ περιοδικὸ "Κιβωτός", τεῦχος 24, 2010, σελ. 20

⁵ Καὶ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ἀρνήθηκε τὴν κοινωνία του μὲ τὸν Θεό, ἀντιστρατεύθηκε τὸ θέλημά Του. Θέλησε νὰ δημιουργήσῃ, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι κτίσμα, τὴν αὐτοζωή. Ἡ ἀρνήσις ὅμως τῆς κοινωνίας του μὲ τὸν Θεὸ σήμανε τὴν αὐτοκαταστροφὴ του.

Αναφορικά με τις έσφαλμένες θέσεις του Μέσκου για την **ύπαρξη της κολάσεως** ως απειλής για την αποφυγή της αμαρτίας, και έλεγχο της ανθρώπινης συμπεριφοράς και καταπίεσης της ελεύθερης σκέψης και συνείδησης, παραπέμπουμε τόν αναγνώστη στα τεύχη του περιοδικού μας:

Μάρτιος 2007, 1. **Η πλάνη περί δημιουργίας της κολάσεως από τόν Θεόν.**

α. Ο Θεός δέν δημιουργεί κόλαση.

β. Ούτε τόν θάνατον δημιούργησε ο Θεός,

Καλοκαίρι 2007, 2. **Η πλάνη περί δημιουργίας της κολάσεως από τόν Θεό.**

γ. Η θέα του Θεού ως Παράδεισος ή ως αιώνια Κόλαση.

Φθινόπωρο 2007, 3. **Η μέθεξη του Θεού ως αιώνια βασιλεία και παράδεισος.**

"Όσα τινές των Αγίων δι' όπτασίας και αποκαλύψεως είδον περί της μελλούσης κολάσεως και των έν αυτή άσεβών και άμαρτωλών, σκιαγραφίαί τινές των μελλόντων ήσαν και οίον διατυπώσεις, άλλ' ούκ ήδη παρόντα και ενεργούμενα πράγματα"

Άγιος Μάρκος ο Εύγενικός

"Έκαστος μέλλει ως πύρ ιδείν, Όν ως φώς ούκ έγνώρισεν"

Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος

"Ουδέ των έν Άδη κακών αίτίος έστιν ο Θεός"

Μέγας Βασίλειος

Συγκλονιστικό:

Πιστεύεις στό Θεό;

Ένας άθεος καθηγητής της φιλοσοφίας συζητάει μέ έναν φοιτητή του στό άμφιθέατρο του πανεπιστημίου, για την σχέση μεταξύ ... έπιστήμης και πίστης στόν Θεό.....

Καθηγητής: Λοιπόν, πιστεύεις στόν Θεό;

Φοιτητής: Βεβαίως, κύριε.

Καθ.: Είναι καλός ο Θεός;

Φοιτ.: Φυσικά.

Καθ.: Είναι ο Θεός παντοδύναμος;

Φοιτ.: Ναι

Καθ.: Ο άδελφός μου πέθανε από καρκίνο, παρότι παρακαλούσε τόν Θεό νά τόν γιατρέψει και προσευχόταν σ' Αυτόν. Οί περισσότεροι από έμάς θά προσπαθοῦσαν νά βοηθήσουν αυτούς πού έχουν την ανάγκη τους. Πού είναι ή καλοσύνη του Θεού λοιπόν;

Φοιτ.: ..

Καθ.: Δέν μπορείς νά άπαντήσεις, έτσι δέν είναι; Άς ξαναρχίσουμε νεαρό μου. Είναι καλός ο Θεός;

Φοιτ.: Ναι.

Καθ.: Είναι καλός ο ... διάβολος;

Φοιτ.: Όχι.

Καθ.: Ποιός δημιούργησε τόν διάβολο;

Φοιτ.: Ο... Θεός..

Καθ.: Σωστά.. Πές μου παιδί μου, υπάρχει κακό σ' αυτόν τόν κόσμο;

Φοιτ.: Ναι.

Καθ.: Τό κακό βρίσκεται παντού, έτσι δέν είναι; Και ο Θεός έπλασε τά πάντα, σωστά;

Φοιτ.: Ναι.

Καθ.: Άρα, λοιπόν, ποιός δημιούργησε τό κακό;

Φοιτ.: ...

Καθ.: Υπάρχουν άρρώστιες; Άνηθικότητα; Μίσος; Άσχήμια; Όλα αυτά τά τρομερά στοιχεία υπάρχουν σ' αυτόν τόν κόσμο, έτσι δέν είναι;

Φοιτ.: Μάλιστα.

Καθ.: Λοιπόν, ποιός τά δημιούργησε;

Φοιτ.: ...

Καθ.: Η έπιστήμη λέει ότι χρησιμοποιείς τίς 5 αισθήσεις σου για νά αναγνωρίζεις τό περιβάλλον γύρω σου και νά προσαρμόζεσαι σέ αυτό. Πές μου παιδί μου, έχεις δει ποτέ τόν Θεό;

Φοιτ.: Όχι, κύριε.

Καθ.: Έχεις ποτέ άγγίξει τό Θεό; Έχεις ποτέ γευτεί τό Θεό, μυρίσει τό Θεό; Και τέλος πάντων, έχεις ποτέ άντιληφθει μέ κάποια από τίς αισθήσεις σου τό Θεό;

Φοιτ.: ... Όχι, κύριε. Φοβάμαι πώς όχι.

Καθ.: Και παρ' όλα αυτά πιστεύεις άκόμα σέ Αυτόν;

Φοιτ.: Ναι.

Καθ.: Σύμφωνα μέ έμπειρικό, έλεγχόμενο και μέ δυνατότητα μελέτης των άποτελεσμάτων ενός φαινομένου πρωτόκολλο, ή έπιστήμη υποστηρίζει ότι ο Θεός δέν υπάρχει. Τί έχεις νά άπαντήσεις σέ αυτό, παιδί μου;

Φοιτ.: Τίποτα. Έγώ έχω μόνο την πίστη μου.

Καθ.: Ναι, ή πίστη. Και αυτό είναι τό πρόβλημα της έπιστήμης.

Φοιτ.: Κύριε καθηγητά, υπάρχει κάτι πού τό ονομάζουμε θεομότηα;

Καθ.: Ναι.

Φοιτ.: Καί υπάρχει κάτι πού τό ονομάζουμε κρύο;

Καθ.: Ναί.

Φοιτ.: Όχι, κύριε. Δέν υπάρχει. Μπορεί νά έχεις μεγάλη θερμοότητα, ακόμα περισσότερη θερμοότητα, υπερθερμοότητα, καύσιμα, λίγη θερμοότητα ή καθόλου θερμοότητα. Άλλά δέν υπάρχει τίποτα πού νά ονομάζεται κρύο. Μπορεί νά χτυπήσουμε 273 βαθμούς υπό τό μηδέν, πού σημαίνει καθόλου θερμοότητα, αλλά δέν μπορούμε νά πᾶμε πιά κάτω από αυτό. Δέν υπάρχει τίποτα πού νά ονομάζεται «κρύο». «Κρύο» εἶναι μόνο μία λέξη, πού χρησιμοποιοῦμε γιά νά περιγράψουμε τήν ἀπουσία θερμοότητας. Δέν μπορούμε νά μετρήσουμε τό κρύο. Ἡ θερμοότητα εἶναι ἐνέργεια. Τό κρύο δέν εἶναι τό ἀντίθετό τῆς θερμοότητας, κύριε, **εἶναι ἀπλά ἡ ἀπουσία τῆς.**

Στήν αἴθουσα ἐπικρατεῖ σιγή...

Φοιτ.: Σκεφτεῖτε τό σκοτάδι, κ. καθηγητά.

Ἐπὶ ἔτι πού νά ονομάζουμε σκοτάδι;

Καθ.: Ναί, τί εἶναι ἡ νύχτα ἂν δέν υπάρχει σκοτάδι;

Φοιτ.: Κάνετε καί πάλι λάθος, κύριε καθηγητά. Τό «σκοτάδι» εἶναι ἡ ἀπουσία κάποιου ἄλλου παράγοντα. Μπορεί νά έχεις λιγοστό φῶς, κανονικό φῶς, λαμπερό φῶς, ἐκτυφλωτικό φῶς... Άλλά, ὅταν δέν έχεις φῶς, δέν έχεις τίποτα καί αυτό τό ονομάζουμε σκοτάδι, ἔτσι δέν εἶναι; Στήν πραγματικότητα τό σκοτάδι ἀπλά δέν υπάρχει. Ἄν υπῆρχε, θά μπορούσες νά κάνεις τό σκοτάδι σκοτεινότερο.

Καθ.: Ποῦ θέλεις νά καταλήξεις μέ ὅλα αὐτά, νεαρέ μου;

Φοιτ.: Κύριε, θέλω νά καταλήξω ὅτι ἡ φιλοσοφική σας σκέψη εἶναι ἐλαττωματική...

Καθ.: Ἐλαττωματική!; Μήπως μπορείς νά μου ἐξηγήσεις γιατί;

Φοιτ.: Κύριε καθηγητά, σκέφτεστε μέσα στά ὄρια τῆς δυναδικότητας. Ὑποστηρίζετε ὅτι

ὑπάρχει ἡ ζωή καί μετά ὑπάρχει καί ὁ θάνατος, ἕνας καλός Θεός καί ἕνας κακός Θεός. Βλέπετε τήν ἐννοια τοῦ Θεοῦ σάν κάτι τελικό, κάτι πού μπορεί νά μετρηθεῖ. Κύριε καθηγητά, ἡ ἐπιστήμη δέν μπορεί νά ἐξηγήσει οὔτε κάτι τόσο ἀπλό ὅπως τήν σκέψη. Χρησιμοποιεῖ τήν ἠλεκτρική καί μαγνητική ἐνέργεια, ἀλλά δέν ἔχει δεῖ ποτέ, πόσο μάλλον νά καταλάβει ἀπόλυτα, αὐτήν τήν ἐνέργεια. Τό νά βλέπεις τό θάνατο σάν τό ἀντίθετό τῆς ζωῆς εἶναι σάν νά ἀγνοεῖς τό γεγονός ὅτι ὁ θάνατος δέν μπορεί νά ὑπάρξει αὐτόνομος. Ὁ θάνατος δέν εἶναι τό ἀντίθετό τῆς ζωῆς: **εἶναι ἀπλά ἡ ἀπουσία τῆς.**

-Τώρα πείτε μου κάτι, κύριε καθηγητά. Διδάσκετε στοὺς φοιτητές σας ὅτι ἐξελίχτηκαν ἀπό μία μαϊμού;

Καθ.: Ἐάν ἀναφέρεσαι στήν φυσική ἐξελικτική πορεία, τότε ναί, καί βέβαια.

Φοιτ.: Ἐχετε ποτέ παρακολουθήσει μέ τά μάτια σας τήν ἐξέλιξη;

Καθ.: ..

Φοιτ.: Ἐφ' ὅσον κανένας δέν παρακολούθησε ποτέ τήν διαδικασία τῆς ἐξέλιξης ἐπιτόπου καί κανένας δέν μπορεί νά ἀποδείξει ὅτι αὐτή ἡ διαδικασία δέν σταματᾷ ποτέ, τότε διδάσκετε τήν προσωπική σας ἄποψη ἐπὶ τοῦ θέματος. Τότε, μήπως δέν εἴστε ἐπιστήμονας, ἀλλά ἀπλά ἕνας κήρυκας;

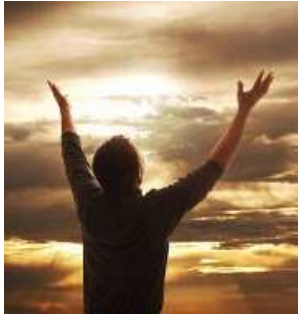
Καθ.: ..

Φοιτ. (πρός τήν τάξη): Ἐπὶ ἔτι πού νά ἔχει δεῖ τόν ἐγκέφαλο τοῦ κ. καθηγητή; Ποῦ νά ἔχει ἀκούσει ἢ νιώσει ἢ ἀκουμπήσει ἢ μυρίσει τόν ἐγκέφαλο τοῦ κ. καθηγητή; Κανένας. Ἄρα σύμφωνα μέ τοὺς κανόνες τοῦ ἐμπειρικοῦ, ἐλεγχόμενου καί μέ δυνατότητα προβολῆς πρωτόκολλου, ἡ ἐπιστήμη μπορεί νά ἰσχυριστεῖ ὅτι δέν ἔχετε ἐγκέφαλο, κύριε. Καί ἀφοῦ εἶναι ἔτσι τά πράγματα, τότε, μέ ὅλο τόν σεβασμό, πῶς μπορούμε νά ἐμπιστευτοῦμε αὐτά πού διδάσκετε, κύριε;

Καθ.: Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπλά θά πρέπει νά στηριχτεῖς στήν πίστη σου, παιδί μου.

Φοιτ.: Αὐτό εἶναι, κύριε... Ὁ σύνδεσμος μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ΠΙΣΤΗ. Αὐτή εἶναι πού κινεῖ τά πράγματα καί τά κρατᾷ ζωντανά..

Τό ὄνομα τοῦ νεαροῦ φοιτητῆ ἦταν ALBERT EINSTEIN.

Ἡ στενή σχέση τῆς ἁμαρτίας καί τῆς βούλησης

(Ἡ ἀπόρριψη τοῦ δυνατισμοῦ
τοῦ Ἀρσένιου Μέσκου)

Ἡ ἁμαρτία δέν πραγματοποιεῖται ἔξω ἀπό τήν βούληση. Ἡ τυχόν ὑπαρξη καί τό πραγματοποιήσιμο τῆς ἁμαρτίας ἔξω ἀπό τή βούληση θά εἰσήγαγε τήν ἀνθρώπινη συνείδηση στό στόμιο τοῦ μεταφυσικοῦ τέρατος, ἑνός τέρατος πού σημαίνει **τό ἀναγκαῖο καί ἀναπόφευκτο τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ κακοῦ. Τό ἀπαραίτητο αὐτό τῆς ἁμαρτίας** θά εἶχε ὡς λογική ἀντίθεσή του **τό ἀπαραίτητο τοῦ ἀγαθοῦ** καί ἔτσι ἡ προσωπικότητα θά ἦταν ἀποκλεισμένη ἀπό τήν ἠθική (ἐλεύθερη) σφαῖρα καί δομημένη στόν ὄντολογικό καί γνωσιολογικό **δυνατισμό**. Ἀλλά ὁ ἠθικός χαρακτήρας τῆς προσωπικότητας ἀποκλείει κάθε κακό πού θά ἦταν ἔξω ἀπό τή βούληση, κάθε ἔξω ἀπό τή βούληση ἁμαρτία.

Γιαυτό λέει ὁ μέγας νηπιτικός πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας **Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος: "Κακόν ἔξω προαιρέσεως θεωρούμενον ἐν τῇ φύσει τῶν ὄντων ἐστίν οὐδέν"**.⁶

Δηλ. τό κακό δέν ὑπάρχει ἔξω ἀπό τήν βούληση.

Ἐκεῖ ὑποστασιάζεται!

Ἡ βούληση εἶναι ὑπεύθυνη γιά κάθε ἁμαρτία. Εἶναι ὁ ἀγωγός ταυτόχρονα μέσ' ἀπό τόν ὅποιο τό κακό διοχετεύεται στόν ἄνθρωπο.

Ἡ φθορά τῆς βουλήσεως ἀπό τήν ἁμαρτία εἶναι τόσο δεινή, ὥστε ἡ πρώτη ἀπαίτηση τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο εἶναι τό **"μηδαμοῦ ζητεῖν τό ἑαυτοῦ θέλημα"**.

Γιαυτό καί ἡ αὔξηση στήν ἀρετή κατορθώνεται **"κατά τό μέτρον τῆς**

ἀρνήσεως τοῦ θελήματος τοῦ κόσμου". Ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἁμαρτιῶν συμβαίνει μέ τήν ἐμμονή τοῦ ἀνθρώπου στήν ἁμαρτωλή του βούληση.

"Ὁ ἄνθρωπος θελήματι ἰδίῳ δελεάζεται ὑπό τῆς κακίας", κατά τόν **ὄσιο Μακάριο τόν Μέγα**. Σέ μερικούς ἡ ἐκούσια ὁμοίωση μέ τήν ἁμαρτία φθάνει μέχρι τήν ἀπόλυτη παράδοση στόν διάβολο. **"Οἱ μέν κατά προαίρεσιν ἔχοντες τό κακόν, οὗτοί εἰσιν οἱ τό ἑαυτόν θέλημα ἐπιδιδόντες τῇ κακίᾳ καί συνηδόμενοι καί φιλιάζοντες οὗτοι εἰρήνην ἔχουσι μετά τοῦ Σατανᾶ καί οὐ ποιοῦσι πόλεμον ἐν τοῖς λογισμοῖς μετά τοῦ διαβόλου"**.⁷

Ἡ ἁμαρτία δέν σχετίζεται μόνον μέ τήν ψυχή ἀλλά εἶναι στενότερη ἡ σχέση της καί μέ τό σῶμα.

Τό ὄργανο στό ὅποιο τελεῖται ἡ μυστική μετάβαση τοῦ ψυχικοῦ στό σωματικό ἀλλά καί τοῦ σωματικοῦ στό ψυχικό εἶναι ἡ καρδιά. Γιατί μέ τήν καρδιά "συμπλέκεται καί συγκέκταται ἡ ψυχή", κατά τόν **ὄσιο Μακάριο**. Χάρη σ' αὐτή τή σύγκραση ἡ καρδιά ὄχι μόνον συμμετέχει στήν θεοειδή ἀξία ἐκείνης, ἀλλά καί στήν ἁμαρτία της. Ἐτσι ἡ ἁμαρτία βασιλεύει στήν καρδιά καί περνᾶ σέ ὅλα τά μέρη. Διότι ἀπό τήν καρδιά ἐξέρχονται διαλογισμοί πονηροί πού ξεχύνονται ὑπουλα καί σκοτιζοῦν τόν ἄνθρωπο. Ἡ καρδιά συνδέει μέσα της τήν ψυχή καί τό νοῦ καί τήν βούληση. Γι' αὐτό ἡ καρδιά εἶναι συνώνυμη ἔκφραση τῶν λέξεων ψυχή, νοῦς καί βούληση. Ὅταν καταστεῖ ἁμαρτωλή ἡ καρδιά, καθίστανται ἁμαρτωλά καί ἡ ψυχή καί ὁ νοῦς καί ἡ βούληση.

Ὁ νοῦς εἶναι ὁ ὀφθαλμός τῆς καρδιάς, μέ τόν ὅποιο ἡ καρδιά ἐπιβλέπει τόν ὑπέρογκο ἐσωτερικό κόσμο καί τήν ζωή της. Γράφει ὁ **Μέγας Ἅγιος**:

"Αὐτή ἡ καρδιά εἶναι ἕνα μικρό σκεῦος καί ἐκεῖ βρίσκονται οἱ δράκοντες καί ἐκεῖ οἱ λέοντες καί ἐκεῖ τά δηλητηριώδη θηρία καί ὅλοι οἱ θησαυροί τῆς κακίας καί ἐκεῖ οἱ σκληροί καί ἀνόμαλοι δρόμοι, ἐκεῖ καί τά φαράγγια, ἐκεῖ ὅμως ὡσαύτως βρίσκεται πάλι καί ὁ Θεός, ἐκεῖ καί οἱ ἄγγελοι, ἐκεῖ ἡ ζωή καί ἡ βασιλεία, ἐκεῖ τό φῶς καί οἱ ἀπόστολοι, ἐκεῖ οἱ θησαυροί τῆς χάριτος, ἐκεῖ τά πάντα".⁸ (Συνεχίζεται ἡ ἀπάντησή μας στό ἐπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας).

⁶ Ἅγιου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, Λόγος 27ος

⁷ Ὁμιλία ΚΖ', 2 (693 CD).

⁸ Ὁμιλία ΙΕ', 32 (597 Β).

«Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν»

1. Ποιά εἶναι ἡ προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ, κατὰ τοὺς Πατέρες, πού συνιστᾷ τὸ ἄγγελοις καί ἀνθρώποις ἀποκεκρυμμένον καί ἄγνωστον μυστήριον;

2. Ἐκβιάζεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τίς ἐπιλογές τοῦ ἀνθρώπου καί τὴν ἀποστασία τοῦ Ἑωσφόρου;

3. Εἶναι ἡ ἐνοσάρκωση τοῦ Χριστοῦ ἀποτέλεσμα μιᾶς ἀποτυχίας τοῦ ἀνθρώπου;

4. Τί σημαίνει τὸ ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν;

5. Ποιά εἶναι ἡ εἰκόνα, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία δημιουργεῖται ὁ ἄνθρωπος;

6. Τί σημαίνει τὸ καθ' ὁμοίωσιν;

7. Ποιός εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας;

8. Γιατί ὁ Χριστὸς ὀνομάζεται πρωτότοκος πάσης κτίσεως ἀπὸ τὸν μέγα Παῦλο;

9. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος τέλειος μέσα στὸν παράδεισο ἢ ἀτελής καί νήπιος καί χρειάζοταν τὴν ὀλοκλήρωση; Πότε καί πῶς ἐπετεύχθη ἡ ὀλοκλήρωση, παρὰ τὴν ἀποτυχία καί τὴν πτώση τοῦ ἀνθρώπου.

10. Ποιὸ εἶναι τὸ Ἀρχέτυπο σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἡ δομὴ του εἶναι θεολογική καί εἶναι κοσμημένος μὲ σοφία, μὲ λόγο καί ὅλα τὰ θεοπρεπῆ ἁγαθά;

Ἀγαπητὴ Ἀναστασία,

Μέ τὸ κείμενο αὐτὸ συνεχίζουμε τίς ἀπαντήσεις μας, σύμφωνα μὲ τίς θέσεις τῶν ὁσίων καί Θεοφόρων Πατέρων μας, στὰ ἐρωτήματα πού θέσαμε.

Οἱ δερμάτινοι χιτῶνες, λοιπόν, μᾶς ἐπιβλήθηκαν ἀπὸ ἔξω, παρέχουν πρόσκαιρα τὴν ὑπηρεσία τους στό σῶμα καί δέν εἶναι σύμφυτοι μὲ τὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης. Ἡ νεκρότητα καί ὁ πρόσκαιρος θάνατος ἐπιβλήθηκαν ἀπὸ φιλανθρωπία καί γιὰ λόγους οἰκονομίας ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν ἄνθρωπο, γιὰ νά μὴ γίνεи τὸ κακὸ ἀθάνατο. Τὰ πάθη, ἡ μετατροπὴ δηλ. καί ἡ ἀλλοίωση τῶν φυσικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτέλεσαν τὴν "δίκη" (τιμωρία), πού ὄχι ὁ Θεὸς ἀλλὰ ἡ κτίση ἐπέβαλε στὸν ἄνθρωπο.

Πῶς ἔγινε αὐτό;

Οἱ νόμοι τῆς κτίσεως πού ὁ Θεὸς ἔθεσε γιὰ τὴν λειτουργία της, συνεχίζουν νά λειτουργοῦν, ἀλλὰ ἀποδιοργανώθηκαν καί λειτουργοῦν ἀντεστραμμένα τώρα, καί ἐμπλέκουν σ' αὐτὴ τὴν ἀντεστραμμένη λειτουργία τους καί τὸν ἄνθρωπο, μὲ ἀποτέλεσμα νά τὸν ταλαιπωροῦν καί νά τὸν βασανίζουν, ὅπως ἐξήγησε ὁ πολὺς **Καβάσιλας**.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτοτραυματίσθηκε καί ἀποδιοργανώθηκε, βρίζοντας τὸν Θεὸ καί προσβάλλοντας τὴν εὐταξία, τὴν ἁρμονία καί τοὺς νόμους λειτουργίας τῆς φύσεως ἢ ὁποία τώρα στρέφεται ἐναντίον του.

Ἡ τιμωρία, πού φυσιολογικά ἔρχεται στὸν ὕβριστὴ, δέν προέρχεται ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ πού οὔτε ἐπλήγη οὔτε ζητάει ἰκανοποίηση, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη τῆς κτίσεως.

Δημιούργησε ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑαυτό του μία ἀποκρουστική καί εἰδεχθὴ μορφή, τραυματίζοντας τὸν ἑαυτό του. Ὁ πανυπεράγαθος Θεὸς χρησιμοποιώντας τὸ ἴδιο φθαρμένο καί ἀλλοιωμένο ὑλικὸ πρόσθεσε μία δευτέρη λειτουργία πού ἀποτέλεσε τὴν θετικὴ ὄψη τῶν δερματίων χιτῶνων. Ἀπὸ τὴ μιά, λοιπόν, οἱ δερμάτινοι χιτῶνες εἶναι τὸ φυσιολογικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας, ἀποτελοῦν τὴν ἀμαύρωση τοῦ κατ' εἰκόνα, ἔκπτωση ἀπὸ τὸ κατὰ φύσιν, συνιστοῦν ταυτόχρονα "ὑβρι", "δίκη" καί "τραῦμα" ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀποτελοῦν "φάρμακο" καί εὐλογία, συνιστοῦν μία καινούργια δυνατότητα πού δίνει ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο γιὰ νά μπορέσει νά ἐπιβιώσει σωστά, γιὰ νά φθάσει στό σημεῖο νά ξαναβρεῖ πληρέστερη τὴ ζωὴ καί ὠραιότερη τὴ μορφή τῆς φύσης του ἐν Χριστῷ.

Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἐκφράζει ὁ **Μέγας Παῦλος** μένοντας ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν ἄφατη φιλανθρωπία τοῦ Πανυπεράγαθου Θεοῦ: "Ὡ βάθος πλούτου καί σοφίας καί γνώσεως Θεοῦ. Ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!" (Ρωμ. 11, 33).

Στὰ ὑπόλοιπα ἐρωτήματα πού θέσαμε μᾶς ἀπαντᾷ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης στό **Συμβουλευτικὸ του Ἐγχειρίδιον**.

"Ἐπειδὴ, μερικοὶ πεπαιδευμένοι, πού ἀσχολοῦνται μάλιστα μὲ τὴν θεολογία καί διαβάζοντας τὸ σημείωμα πού ἔχω περὶ τῆς **Κυρίας Θεοτόκου** στό νεοτύπωτο βιβλίον τοῦ Ἀοράτου Πολέμου ἀποροῦν

ἀπὸς εἶπα, ὅτι ἂν καθ' ὑπόθεσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί τὰ ὑπόλοιπα κτίσματα γίνονταν κακά, μόνη ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦταν ἰκανὴ νά εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν καί

β' πὼς εἶπα, ὅτι ὁλος ὁ νοητὸς καί αἰσθητὸς κόσμος ἔγινε γιὰ αὐτὸ τὸ σκοπὸ, δηλ. γιὰ τὴν Κυρία Θεοτόκο, καί πάλι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἔγινε γιὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπειδὴ, λέγω, περὶ τούτων

ἀποροῦν μερικοί, ἀπολογοῦμαι ἐδῶ σύντομα γιά νά λυθοῦν οἱ ἀπορίες τους.

... Πρός δέ τό β' ἀποκρίνομαι, ὅτι ὄχι μόνον πῶς ὅλος ὁ κόσμος νοητός καί αἰσθητός ἔγινε γι' αὐτόν τόν σκοπό, δηλ. γιά τήν Κυρίαν Θεοτόκον καί ἡ Κυρία Θεοτόκος ἔγινε πάλι γιά τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅπως αὐτό τό ἐξηγεῖ μέ ἀτράνταχτα ἐπιχειρήματα ὁ σοφός καί θεολογικώτατος Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος, οὕτως ἐπί λέξει λέγοντας: "Καί γιά νά μιλήσω μέ συντομία, τό πᾶν τοῦ σκοποῦ καί παντός τούτου τοῦ κόσμου καί πάσης τῆς κτίσεως πάντων τῶν στοιχείων καί ὄλων τῶν γενεῶν, ὀλόκληρου τοῦ γένους μας καί ἀνθρώπινης φυλῆς, ὄλων τῶν αἰώνων καί ὄλων τῶν ὠρῶν, τό ἄνθος μέν ἡ Δέσποινα Θεοτόκος, ὁ ὠραιότατος δέ καρπός, (λέγω δέ κατά τό ἀνθρώπινον), εἶναι ὁ Υἱός της ὁ μονογενής" (Λόγ. β' εἰς τόν Εὐαγγελισμόν, τόμ. β' σελ. 143). Δέν λέγω μόνον αὐτό ἀλλά καί μαζί μέ αὐτά ἀπαντῶ πῶς ὅλος ὁ αἰσθητός καί ὁ νοητός κόσμος γι' αὐτό τό σκοπό προγνωρίσθη καί προορίσθη. Ἀπό ποῦ γίνεται αὐτό φανερό; Ἀπό αὐτά πού θά πῶ στή συνέχεια. Ὅλες οἱ θεῖες Γραφές μαρτυροῦν ὅτι τό μυστήριον τῆς ἐνσάρκου τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίας εἶναι ἀρχή ὄλων τῶν ὁδῶν τοῦ Κυρίου, ὅτι εἶναι πρῶτον πάντων τῶν κτισμάτων, καί ὅτι αὐτό προορίσθη πρό τοῦ προορισμοῦ πάντων τῶν σωζομένων τά ρητά δέ τῶν Γραφῶν μέ τά ὅποια αὐτό θεμελιώνεται εἶναι τά ἑξῆς: τό "Κύριος ἔκτισέ με ἀρχήν ὁδῶν αὐτοῦ, εἰς ἔργα αὐτοῦ", "Πρό τοῦ αἰῶνος ἐθεμελίωσέ με" (Παρ. ἡ, 22, 23), τό "Ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως" (Κολ. α' 15. Καί πρόσεξε δέν εἶπε ἐδῶ ἀπλῶς κτίσεως, ἀλλά πάσης κτίσεως ἦτοι καί νοητῆς καί αἰσθητῆς), καί τό "Οὓς προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τό εἶναι αὐτόν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς" (Ρωμ. ἡ 29). Καί αὐτά μέν εἶναι

ὅσα θεολογεῖ ὁ θεσπέσιος Ἀπόστολος Παῦλος.

Συμφωνοῦν δέ μέ τίς θεῖες Γραφές καί πολλοί τῶν θείων Πατέρων ἐρμηνεύοντας τά πιό πάνω ρητά τό "Κύριος ἔκτισέ με ἀρχήν ὁδῶν αὐτοῦ", καί τό "Πρωτότοκος πάσης κτίσεως" λένε ὅτι ἐννοοῦνται αὐτά γιά τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ὄχι κατά τήν θεότητα, διότι ἐπειδή εἶναι Θεός, ὁμοούσιος καί συνάναρχος καί συναίδιος μέ τόν Πατέρα, οὔτε χτίστηκε ἀπό τόν Θεό, οὔτε εἶναι τό πρῶτο τῶν κτισμάτων, ὅπως βλασφημοῦσε ὁ Ἄρειος ἀλλά ἐννοοῦνται κατά τήν ἀνθρωπότητα, τήν ὁποία δηλαδή πρίν ἀπό κάθε ἄλλο πρᾶγμα προεῖδε ὁ Θεός ὡς ἀρχήν τῶν θείων του αἰδίων ὀρισμῶν πρίν ἀπό ὅλα τά ποιήματα (δημιουργήματα) οἱ Πατέρες δέ αὐτοί εἶναι ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** στούς λόγους του γ' καί δ' κατά Ἀρειανῶν, ὁ **Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας** (στό 4ο Βιβλίο τῶν θησαυρῶν, στά κεφ. δ', ζ' καί ἡ'), καί ὁ θεῖος Αὐγουστίνος (στό βιβλίο του περί Τριάδος).

Ὅτι δέ ὁ προορισμός τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ προορισμοῦ ὄλων τῶν σωζομένων τό μαρτυρεῖ ὁ **Ἀπόστολος Παῦλος** λέγοντας αὐτό πού ἀναφέρθηκε πιό πάνω: "Οὓς προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ", συμφωνεῖ δέ καί ὁ Οἰκουμένιος ἐρμηνεύοντας αὐτό τό ρητό: "Αὐτό πού εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ κατά φύσιν μέ τήν ἐνανθρώπηση (δηλ. ὡς ἅγιος καί ἀναμάρτητος), αὐτό ἔγιναν καί αὐτοί κατά χάριν εἰκόνα δέ τοῦ Υἱοῦ καλεῖ τήν οἰκονομίαν καί τό σῶμα πού ἔλαβε μέ τήν ἐνανθρώπησή Του".

Τήν εἰκόνα αὐτήν, τήν ζωή δηλ. ἐν ἀγιασμῶ καί τήν πολιτεία πρὸς ὅ,τι τό ἀμώμητο καί ἀγνό καί ἀνώτερο ἐρμήνευσε καί **Κύριλλος Ἀλεξανδρείας** στόν Οἰκουμένιος καί ὁ **Κορέσιος** τό ἐρμήνευσε αὐτό ἐξηγώντας τό θέμα τοῦ προορισμοῦ καί ἐκθέτοντας μέ μεγαλύτερη λεπτομέρεια καί πλατύτερα αὐτό τό δόγμα." (Συνεχίζεται).

Ὁρθοδοξία καί αίρεση (3ο Μέρος)

α. Απάντηση 3η στους ἐρωτῶντες ἀδελφούς τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί στον ἀδελφόν Διονύσιον περὶ τοῦ ἄν κέκτηνται τὴν ἀγιστικὴν Χάριν οἱ αίρετικοί.

β. Απάντηση στὶς ἐσφαλμένες θέσεις τοῦ π. Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ

(Συζήτηση μὲ δύο ἔγκριτους πανεπιστημιακούς καθηγητές γιὰ τίς θέσεις τοῦ προηγούμενου τεύχους τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων").

Λίαν ἀγαπητέ μοι Πέτρε! Χριστὸς Ἄνέστη! Ποιὰ ἢ γνώμη Σου περὶ τοῦ τελευταίου τεύχους τῶν "Ἁγίων Κολλυβάδων";

Σοῦ ἐπισυνάπτω καί τὴν ἀλληλογραφία μὲ τὸν Δημήτρη, στά Γιάννενα:

Ἀγαπητέ μοι π. Νικόλαε,

Χριστὸς Ἄνέστη!

Ὅλα αὐτὰ πού γράφετε εἶναι πολὺ ὠραῖα καί ἄν γινόταν τώρα μία Ὁρθόδοξος Σύνοδος, αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ πράγματα θά ἔπρεπε νά λεχθοῦν πρὸς καταδίκη τῶν Οἰκουμενιστῶν. Ἡ ἔνστασή μου εἶναι ὅτι ἐμεῖς δέν εἴμεθα ἡ Σύνοδος, γιὰ νά τοὺς ποῦμε ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας καί ἄρα τὰ μυστήριά τους εἶναι ἄκυρα. Γιὰ μᾶς ἡ ἀσφαλὴς ὁδὸς εἶναι ἡ ἀποτειχίσις καί ὁ ἔλεγχος τῶν αίρετικῶν καί τῶν Ὁρθόδοξων, πού κοινωνοῦν μὲ τους Οἰκουμενιστάς. Ὅχι ἡ αὐτοανακήρυξις ὡς ἡ μόνη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία! Παίρνοντας τέτοιες θέσεις δημοσίως, νομίζω ὅτι μπαίνουμε σὲ ἐπικίνδυνες ἀτραπούς, γεμάτες ἀπὸ ἀδιέξοδα. Καί ποιὰ ἢ ἀνάγκη νά διαλαλοῦμε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε ἡ μόνη Ἐκκλησία, (ἔστω καί ἄν αὐτὸ τὸ περιορίσουμε στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο); Ἀνάγκη, καί μάλιστα μεγάλη, εἶναι νά ἐνημερώσουμε τὸν κόσμον ὅτι ἀμαρτάνουν θανασίμως, πού κοινωνοῦν μὲ αίρετικούς ψευδοπατριάρχας, τύπου Βαρθολομαίου. Τὰ ὑπόλοιπα ἅς τὰ ἀφήσουμε στὸν Θεό.

Νομίζω ὅτι ἡ αἰτία τῶν σχισμάτων στὸ Πάτριον, ἀρχίζοντας μὲ τὸ Ματθαϊκὸ σχίσμα, εἶναι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ αὐτοανακήρυξις στὴν μόνη Ἐκκλησία. Στὸ Νέο ὑπάρχουν πολλοί, πού εἶναι ὄντως εὐλαβεῖς καί Ὁρθόδοξοι στὸ φρόνημα, ἀλλὰ, λόγω παραπληροφορήσεως ἢ ἐλλείψεως πληροφορήσεως, κάνουν τὸ σφάλμα νά κοινωνοῦν μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς. Νομίζω ὅτι ἔχουμε χρέος νά ἐνημερώσουμε αὐτὸν τὸν κόσμον ὅτι αὐτὴ τους ἢ κοινωνία τοὺς ὀδηγεῖ στὴν ἀπώλεια, πάντα κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ἀλλὰ δέν νομίζω ὅτι ἔχουμε κἄν τὸ δικαίωμα νά τοὺς λέμε ὅτι εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Οὔτε κἄν τὸ λόγο, βλέπω, νά τὸ κάνουμε αὐτό. Διότι, ἐφόσον οἱ ἐν γνώσει κοινωνοῦντες κολάζονται, τί διαφορὰ ἔχει ἀπὸ τὸ νά εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας; Νομίζω, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ ἢ φιλολογία περὶ τοῦ "ἐκτὸς Ἐκκλησίας" μόνο μᾶς βλάπτει, διότι ὑπερβαίνουμε ἔτσι τὰ ὄριά μας καί τὸ ρόλο μας, πού εἶναι ἡ ἔμπρακτος ὁμολογία Πίστεως, χωρὶς μάλιστα νά ἀποκλείω τὴν περίπτωση ὅτι μία τέτοια στάσις ν' ἀποτελεῖ καί βλασφημία. Οὔτε ἀποκλείω τὴν περίπτωση τῆς ἀπωλείας χάριτος ἀπὸ τὸ Νέο, δηλαδή νά ἔχετε δίκαιο. Ἀπλῶς, δέν νομίζω ὅτι ὁ ρόλος μας (ὡς Ὁμολογητῶν) μᾶς ἐπιτρέπει ν' ἀποφασίζουμε καί νά διαλαλοῦμε, ποιὸς εἶναι ἐντὸς καί ποιὸς ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Δέν βλέπω καί καμμία ὠφέλεια νά τὸ κάνουμε αὐτό, ἐνῶ βλέπω ἄπειρες βλάβες, ὅπως νέες διαιρέσεις, καυγάδες κ.λπ. Εἶθε ὁ Κύριος νά εὐλογεῖ καί νά ἐνδυναμώνει Ἐσᾶς καί τὴν οἰκογένειά σας.

Μέ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη μου,

Δημήτριος.

Άγαπητέ μοι Δημήτριε, Χριστός
Ανέστη!

Χρειάζεται πάλι προσεκτική μελέτη των "Κολλυβάδων", για νά δοῦμε τίς θέσεις πού ὑποστηρίζονται ἐκεῖ. Εἶναι βασική ἀρχή ὅλων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ὅλων τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅτι στήν Αἴρεση δέν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα τῆς σωτηρίας, δηλ. δέν παρέχεται ἡ δυνατότητα γιά κάθαρση, φωτισμό καί θέωση μέσῳ τῶν Μυστηρίων, πού ἀποκαλύπτουν τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί πάνω στή γῆ.

Εἶναι, ὡστόσο, θαυμαστό, ὅπως σημειώνει ὁ πολὺς π. Γεώργιος Φλωρόφσκι, πῶς διασώζεται ἡ χάρις καί στό σχίσμα! (Ἄλλά γιά πόσο χρονικό διάστημα καί γιά ποιούς; δέν δίνεται ἀπάντηση ἀπό τόν μεγάλο θεολόγο!).

Αὐτό τό σημειώνει καί ὁ Μέγας Ὁμολογητής Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης στήν Ἐπιστολή του Στεφάνῳ Ἡγουμένῳ καί τοῖς σὺν αὐτῷ:

Στήν θαυμάσια αὐτή ἐπιστολή του ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης τονίζει, ὅτι αὐτόματη ἀπώλεια τῆς χάριτος δέν ὑπάρχει, διότι οἱ ἀνατολικοί, (αἰρετικοί εἰκονομάχοι), εἶχαν συγκοινωνήσει καί μέ τούς Δυτικούς. Καί οἱ Ἀνατολικοί πῆγαν στή Δύση καί συλλειτουργήσαν καί οἱ Δυτικοί ἦλθαν στήν ἀνατολή!

Πῶς, λοιπόν, δέν χάθηκε ἡ χάρις; Ὄταν ὅλοι, διά τῆς ἀλληλλούχου συλλειτουργήσεως, συγκοινωνήσαν! Αὐτό

εἶναι θαυμαστό, τονίζει ὁ Μέγας Ὁμολογητής. Πολλοί, τότε, αὐστηροί καί ἀκριβεῖς περὶ τήν πίστη, ἐρευνοῦσαν τά πράγματα λεπτομερῶς! Ὡστόσο ὁ Ἅγιος ἀπαγορεύει τήν περαιτέρω ἐξέταση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θέματος, πού κατατάλανισε καί μᾶς τούς Ὁρθοδόξους τά τελευταῖα 90 χρόνια. Καί μάλιστα πρὸς ἐπίρρωση τῆς θέσεώς του ἐπικαλεῖται τούς μεγαλύτερους Οἰκουμενικούς Πατέρες καί Διδασκάλους, τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο καί τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, πού δέν τά εἶδαν ποτέ ἔτσι τά πράγματα. Καί ὅλοι οἱ Πατέρες συμφωνοῦν σέ αὐτές τίς θέσεις, κατὰ τόν Μέγα Ὁμολογητή. Διότι διαφορετικά θά χανόταν ἡ χάρις καί ἡ ἱερωσύνη ἀπό τήν Ἐκκλησία καί θά περιπίπταμε σέ εἰδωλολατρεία διά τῆς ἀλληλούχου συλλειτουργήσεως, ὅταν ὑπάρχει θεσμική θεολογική καί ἐκκλησιαστική ἐκτροπή ὀλόκληρων Πατριαρχείων καί Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, (ὅπως συμβαίνει μέ τούς Οἰκουμενιστές-Νεοημερολογίτες), ἀπό τήν ἀδιαίρετη Ἐκκλησία, ἀναφορικά μέ τήν πίστη!

Ἄν σήμερα ἐνώνονταν καί συνοδικά οἱ Νεοημερολογίτες μέ τούς Προτεστάντες καί συλλειτουργοῦσαν, ὅπως γίνεται σέ πολλά μέρη τοῦ ἐξωτερικοῦ, -καί ἡ ἔνωση ἔχει συντελεσθεῖ στήν πράξη, - ὅπου καί σέ οὐνιτικά φραγκολατινικά καί προτεσταντικά συλλειτουργία συμμετέχουν ἀλλά κατ' ἐξοχήν σέ κοινά μυστήρια γάμων, βαπτίσεων, κηδειῶν, ἀγιασμῶν, ἀρτοκλασιῶν, ὄρθρων, ἐσπερινῶν, δοξολογιῶν καί σέ κάθε ἄλλη λατρευτική εὐκαιρία, χρειάζεται νέα καταδίκη τῶν αἰρετικῶν Νεοημερολογιτῶν, κοινωνῶν τῶν Προτεσταντῶν, γιά νά ἀπωλεσθεῖ ἡ Χάρις;

Αὐτή ἡ ἔνωση ἔχει γίνει καί μέ τούς Λατίνους-Παπικούς στή Ραβέννα, στό Μπαλαμαντ καί μετά τήν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων τό 1965!

Στό Freising (Φράιζινγ) τῆς Γερμανίας, μάλιστα, ὑπογράφηκε ἔνωση καί μέ τούς Προτεστάντες, (EKD), ἀπό τόν Γερμανίας Αὐγουστίνο, σχετικά μέ τό βάπτισμα καί τήν ἀποστολική διαδοχή, ἀναγνωρίζοντάς τους καί βάπτισμα καί ἀποστολική διαδοχή!

Είναι μήπως σέ καλύτερη μοίρα οί Παπικοί από τούς Προτεστάντες, όταν πάνω από 200ιοι Πατέρες τούς καταδικάζουν και πλήθος Συνόδων τούς θεωροῦν αίρετικούς επί 1000 χρόνια;

Ἡ ἔνωση μέ τούς Μονοφυσίτες ἔχει ἐπιτευχθεῖ στό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας - και κατά πολύ μεγάλο μέρος στό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας,- ὅπου, (στήν Ἀντιόχεια), ὀρίζεται μάλιστα, ποιός ἱερεὺς θά προϊόσται τοῦ κάθε Μυστηρίου, ὁ Μονοφυσίτης ἢ ὁ Νέο-ὀρθόδοξος, ἀνάλογα μέ τό ποιός ἔχει τό μεγαλύτερο ποῖμνιο ἢ ὁ ἱεραρχικά σέ ὑψηλότερη θέση! Οί Μονοφυσίτες ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπό τέσσερις Οἰκουμενικές Συνόδους...!

Οὔτε ἐγώ ἀντιφάσκω μέ αὐτά πού τονίζω πιά πάνω και πατερικά τά θεμελιώνω στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας. Γιατί **ἂν ἀντέφασκα, θά ἀντέφασκε και ὁ Μέγας Θεολόγος, ὁ ἐμός Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης.**

Συγκεκριμένα: Ἡ ὑποσημείωση στόν γ' Ἀποστολικό, πού ἀπαιτεῖ τό δεύτερο πρόσωπο, δηλ. τήν Σύνοδο, γιά νά ἐνεργοποιήσει τήν ποινή τοῦ κανόνα, νά ἐπέλθει ἢ ἔννομη συνέπεια τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος τοῦ ἀφορισμοῦ ἢ τῆς καθαιρέσεως, ἀναφέρεται σέ μεμονωμένους ἐπισκόπους πού κατ' ἐξοχήν διαπράττουν Κανονικές Παραβάσεις και ὄχι σέ θέματα πίστεως!

Ἀκόμη και στήν περίπτωση, πού κάποιος ἐπίσκοπος δέχεται τό βάπτισμα τῶν αίρετικῶν, πρέπει νά καταδικασθεῖ ἀπό σύνοδο. Εἶναι και αὐτή κανονική παράβαση, ἔστω και ἂν ἀφορᾷ θέματα πίστεως. Ἀλλά και ἂν εἶναι παράβαση περι τήν πίστη, ἐπειδή πρόκειται γιά μεμονωμένο ἐπίσκοπο, ἀπαιτεῖται δίκη και καταδίκη ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι τά πράγματα, όταν ἔχουμε θεσμική ἐκτροπή, ἀνατροπή τῆς παραδόσεως τῆς ἀδιαίρετης ἐκκλησίας μέ συνοδικές ἀποφάσεις, προφανῆ και πασιδήλη ἀλλοίωση τῆς πίστεως ἀπό ὀλόκληρα πατριαρχεῖα και τοπικές ἐκκλησίες ἢ ἔνωση ὀλοκληρῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν μέ καταδικασμένους και ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους αίρετικούς,!

Στόν 68ο Ἀποστολικό ξεκαθαρίζει αὐτή τήν θέση τοῦ ὁ Ἅγιος Νικόδημος και συμφωνεῖ μέ τόν Μέγα και δοξασμένο ἀπό τόν Θεό διδάσκαλο ἢ σύμπασα Ἐκκλησία:

Και πρό συνοδικῆς διαγνώμης, οί αίρετικοί δηλ. πού δέν ἔχουν ἀκόμη καταδικασθεῖ ἀπό κάποια σύνοδο, βρίσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας. Και κανονικά θά ἔπρεπε νά χειροτονηθοῦν ἐξ ἀρχῆς, όταν προσέρχονται στήν Ἐκκλησία. Αὐτό τό βλέπουμε ξεκάθαρα στά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς.

Γιατί δέν τό ἔκανε αὐτό ἡ Ἐκκλησία κατά τήν Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδο;

Ἀπαντᾷ ὁ ἐμός διδάσκαλος, **Μέγας Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης:** Διά τό πλήθος τῶν ἐπιπολλαζόντων εἰκονομάχων. Τούς δέχθηκε ἢ Ζ' Οἰκουμενική μέ ὁμολογία και ἀποκήρυξη τῆς αίρέσεως και σύνταξη μέ τήν Ὀρθοδοξία. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τούς ἰσχυροποίησε στίς ἱερατικές θέσεις. Πρόσωπον Ἐκκλησίας ἐπέχει ἢ Οἰκουμενική Σύνοδος. Διά πολλήν μεγάλην οἰκονομίαν, πού χρησιμοποίησε ἡ Ἐκκλησία, (οἰκονομικῶς και ἐξ ἀνάγκης, κατά τόν Ἅγιο Νικόδημο), τούς δέχθηκε.⁹

⁹ Ἡ Ἐκκλησία (πάντα) στήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης δέχθηκε τῶσους μόνον κληρικούς στήν Ἀφρική, ἀπό αὐτούς πού εἶχαν πέσει στήν αίρεση, ὅσους χρειάσθηκε, λόγω τῆς μεγάλης ἀνάγκης πού ὑπῆρχε ἐκεῖ! ("ταῦτόν εἰπεῖν ἐδέχθησαν, (ἔγιναν δεκτοί), **οἰκονομικῶς και ἐξ ἀνάγκης**", κατά τόν Ἅγιον Νικόδημον.

Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ Σύνοδος πού ἔγινε στήν Ἰταλία δέν δέχθηκε τίς χειροτονίες τους, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε ἀνάγκη, κατά τόν ΟΖ' τῆς ἐν Καρθαγένη Συνόδου.

Τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὅτι εἶναι σπάνιον νά γίνονται δεκτοί οἱ αίρετικοί ἀπό τήν Ἐκκλησίαν:

Σέ άλλες Οικουμενικές Συνόδους, ὅπως στήν ΣΤ΄ διά ἀπλῆς μεταθέσεως ἀπό τίς θέσεις τῶν αἰρετικῶν, πέρασαν οἱ Μονοθελιτες-Μονοενεργήτες στήν πλευρά τῶν Ὁρθοδόξων, πού ἦταν πολύ λιγότεροι κατά τήν σύγκληση τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς.

Αὐτό ἔγινε ὁμως στά πλαίσια τῆς Ἐκκλησίας, (πρόσωπον Ἐκκλησίας ἐπέχει ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος).

Ἀμέσως ἀπό τά τῆς Συνόδου πληροφοροῦμαστε ὅτι **ὑπῆρχαν μέχρι τό 680 μ.Χ. ἀρκετοί Ὁρθόδοξοί Ἐπίσκοποι**, στήν πλευρά τῶν ὁποίων πέρασαν οἱ πολλοί περισσότεροι, πρώην αἰρετικοί Μονοθελιτες - Μονοενεργήτες, 20 χρόνια μετά τόν μαρτυρικό θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἁγίου **Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ**, τοῦ ὁδηγοῦ τῶν Ὁρθοδόξων.

Πολλοί ἀπό αὐτούς πού ἐπιβίωσαν, **ἐκ τῶν Πατέρων καί ἐκ τῶν διαδόχων τῶν Πατέρων ἔσχον τήν χειροτονίαν** (σ.σ.!) **κατά τόν Οὐρανοφάντορα!** Ὑπῆρχαν, ἐπομένως, ἀρκετοί Ὁρθόδοξοί ἐπίσκοποι. Αὐτό εἶναι ἀναντίρροτο. (Ὑπάρχουν καί σχετικές μαρτυρίες ἀπό τήν ἱστορία). Στή Δύση, π.χ. ὑπῆρχαν ἀρκετοί, διάδοχοι τοῦ Ἁγίου **Μαρτίνου τοῦ Ὁμολογητοῦ καί Μάρτυρος**, πού φόνευσαν οἱ Μονοθελιτες τό 652.

"Οἱ πλείονες τῶν ἐν τῇ Ἐκτη ἀγία Συνόδῳ συνεδριασάντων" ἐπισκόπων, **"ὑπό Σεργίου, Πύρρου, Παύλου, Πέτρου ἐκεχειροτόνηντο, τῶν καθηγητῶν τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ"**.¹⁰

Οἱ κανόνες, **1ος** τοῦ **Μεγάλου Βασιλείου**, **5ος** καί **47ος**, ὅπως τούς ἀναλύω στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ, δέν

"Ἀλλά σπάνια τά τοιαῦτα καί κατά περίστασιν, κανονικῆς ἀκριβείας λειπόμενα, οὐ νόμος δέ Ἐκκλησίας τό κατά περίστασιν γινόμενον καί τό σπάνιον, κατά τε τόν ιζ' τῆς α' καί β' καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, καί τήν β' πράξιν τῆς ἐν τῇ ἀγία Σοφία συνόδου καί τό νομικόν ἐκεῖνο τό λέγον Τό, παρά Κανόνας, οὐχ ἔλκεται πρὸς ὑπόδειγμα."

¹⁰ Mansi, 12, 1047.

ἀφήνουν καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἔτσι ἔχουν τά πράγματα.

Ὁ Οὐρανοφάντωρ, βέβαια, δέχεται ὡς Ὁρθοδόξους καί ἐκείνους πού προσέρχονται στήν Ὁρθοδοξία ἀπό τό σχίσμα, δι' ἀπλῆς ὁμολογίας καί χρίσματος, ὅπως αὐτό τό ἐφήρμοσε ἡ Ρώμη καί μερικοί στά μέρη τῆς Ἀσίας διά κάποιαν οἰκονομίαν, ὅπως τό τονίζει.

Ὅσῳ καί γιά τούς σχισματικούς, (πόσο μᾶλλον γιά τούς αἰρετικούς!), ἡ ἀκρίβεια ἀπαιτεῖ βάπτισμα, γιά νά γίνουν δεκτοί! Καί προστάσει, **ὁ Μέγας Βασιλεῖος**, ἡ γνώμη του νά ἔχει ἰσχύν!

Προσοχή! ὡς σχισματικοί καί ὡς αἰρετικοί χαρακτηρίζονται οἱ ἐκεῖ ἀναφερόμενοι ἀπό τόν **Μέγαν Ἱεράρχη**, ἀνεξάρτητα ἀπό Σύνοδο καί σχετική κρίση!!!

Κατά τούς Θεολόγους, οἱ θέσεις τοῦ **Οὐρανοφάντορος** ἔχουν κῦρος Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τόσο Μέγας εἶναι ὁ Φωστήρ πάσης τῆς Οἰκουμένης!!! Ἐξάλλου τό βάπτισμα, σήμερα, στούς Οἰκουμενιστές καί στούς Νεοημερολογίτες ἔχει παντελῶς παραφθαρεῖ. **Τριττή, πλήρης κατάδυση, δέν ὑπάρχει!** Οἱ εὐχές, σχεδόν, δέν διαβάζονται ἢ περικόπτονται!!! Στίς χώρες τῆς Σλαυικῆς Ὁρθοδοξίας ὑπάρχει μόνον ἐπίχυση! Ἦ, τό χειρότερο ἀκόμη, ἀπλό ράντισμα!¹¹

Τό βάπτισμα εἶναι εἰσαγωγικό μυστήριον στήν Ἐκκλησία καί μόνον αὐτό ἀπαλλάσσει καί καθαρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό προπατορικό ἀμάρτημα. (Καί τό μαρτυρικό, βέβαια, βάπτισμα, ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἢ γιά τήν Ἐκκλησία, εἰσάγει στόν παράδεισο!)

¹¹ "Ὅρα καί τόν ξη' Ἀποστολικόν. Σημείωσαι ὁμως ὅτι οἱ εἰκονομάχοι οὗτοι καί πάντες οἱ ἄλλοι αἰρετικοί, τῶν ὁποίων τās χειροτονίας ἐδέχθη ποτέ ἡ Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καί συγκατάβασιν, καί ὄχι κατά ἀκριβείαν, οὗτοι λέγω, ἦσαν ὀρθῶς καί κατά τόν τύπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βεβαπτισμένοι..."

Πολλῶ μᾶλλον, ὅταν ὑπάρχει ἔνωση μέ κεκοιμένους αἰρετικούς, κατά τούς ἀκαί β' τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς, ἐκπίπτουν οἱ κάτω καί ἀπό τίς ἀνωτέρω μή ὀρθόδοξες συνθῆκες, γενόμενοι "ἱερεῖς", τῆς ἱερωσύνης.

Πόσο μᾶλλον, ὅταν αὐτοί προέρχονται ἀπό τούς διαδόχους τῶν διαδόχων τῶν πρώτων σχισματο-αἰρετικῶν, (καί κατ' ἐξοχήν σήμερα τῶν Νεοημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν), κατά τόν **Οὐρανοφάντορα**. Ἀφοῦ οἱ πρώτοι, ἀπορραγέντες τῆς Ἐκκλησίας καί λαϊκοί γενόμενοι, οὐκέτι ἔσχον τήν χάριν τῆς μεταδόσεως, ἀφοῦ διακόπηκε ἡ διαδοχή!

Αὐτό φαίνεται καί ἀπό τήν Σύνοδο τῆς Καρθαγένης, ὅπως ἀναλύω στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ.

Ἔτσι, λοιπόν, ἔχουν τά πράγματα, λίαν ἀγαπητέ μοι Δημήτριε! Τό ἀνωτέρω κείμενο τό κοινοποιῶ καί στόν παπα-Χρυσόστομο, πού ἔχει λίγο στενοχωρηθεῖ, γιά νά λάβει καί αὐτός γνώση, ἀλλά καί σέ ἄλλους ἐνδιαφερόμενους ἀδελφούς, πού μου ζήτησαν τήν ταπεινή μου γνώμη!

Ἐν ἀγάπη Χριστοῦ, π. Νικόλαος.

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!

Φίλτατέ μου π. Νικόλαε,

Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Μέ αἰφνιδίασε ἡ ἀνάγνωση τῶν "Κολλυβάδων " ἀπό τόν Δημήτρη καί συνειδητοποίησα, ὅτι διαβάζοντας ἕνα κείμενο μπορεῖ διαφορετικοί ἀναγνώστες νά καταλάβουν διαφορετικά πράγματα. Ἡ δική μου ἀνάγνωση εἶναι ὅτι τό περιεχόμενο τῶν (τελευταίων) "Κολλυβάδων" ἔχει τήν ὀρθή ὁμολογία καί τήν βεβαιότητα ὅτι γνωρίζουμε, τό πού εὑρίσκεται ἡ Ὄρθόδοξη Ἐκκλησία σήμερα καί ποιές εἶναι οἱ προϋποθέσεις γιά νά ἔχει κάποιος ἐλπίδα σωτηρίας.

Βέβαια αὐτά πού λέει ὁ Δημήτρης (περὶ ἀκυρότητας μυστηρίων Νεοημερολογιτῶν), μᾶλλον εἶναι συμπεράσματα δικά του, τά ὅποια ἀπορρέουν ἀπό τήν ὀρθά, κατά τήν γνώμη μου, διατυπωμένη θέση σου ὅτι ἡ βεβαιότητα τῆς Ἁγιαστικῆς Χάριτος τῶν Μυστηρίων διασώζεται μόνον ἐκεῖ πού διασώζεται ἡ Ὄρθόδοξος Πίστη. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι τιθέμεθα ὑπέρ τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Ὅποῖον ὅπου θέλει πνεῖ, ἀλλά μᾶλλον σημαίνει ὅτι ξεχορταριάζουμε, (γιά νά εἶναι εὐδιάκριτος), ὁ φραγμός τόν ὁποῖον ἔθηκε Ὁ φυτεύσας τόν Ἀμπελῶνα Του!

Ἄν δέν καταδικάσουμε τόν Οἰκουμενισμό, ἀφήνουμε τά ὄρια δυσδιάκριτα!

Καί τί σημαίνει καταδίκη; Διακήρυξη ὅτι οἱ Οἰκουμενισταί βαδίζουν εἰς σκολιάς πορείας, ὅπου ἡ σωτηρία εἶναι ἀβέβαιη, (λίαν ἐπιεικῶς). Αὐτές τίς σκολιές πορείες ἐξηγεῖς καί παρουσιάζεις λεπτομερῶς. Καί νομίζω ἐπίσης, πῶς στά γραφόμενά σου, αὐτό ἰδιαίτερα, (τό πού βρίσκεται ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας), φαίνεται καθαρά καί στηρίζεται τό δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας στήν διαχείριση τῶν Μυστηρίων, περιλαμβανομένης καί τῆς χειροτονίας ἐπισκόπων, ἱερέων κτλ.

Κατά τήν γνώμη μου, (καί τήν ἀνάγνωσή μου τῶν "Κολλυβάδων"), δέν νομίζω ὅτι πέφτεις στήν παγίδα τῆς ἀτέρμονης συζήτησης περὶ ἀκυρο-ἐγκύρων καί τῶν συμπαρομαρτούντων, (στιγμαία, σταδιακή ἀπώλεια χάριτος), ἀλλά δείχνεις μέ βεβαιότητα, τό πού διασώζεται ἡ Ἐκκλησία καί συνεπῶς καί ἡ Ἁγιαστική Χάρις τῶν Μυστηρίων. Αὐτό θά πρέπει νά μᾶς ἀρκεῖ γιά νά δείξει πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση, πού πρέπει νά εὑρισκόμεθα.

Τό πρόβλημα στόν Ἑλλαδικό χῶρο εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι, καί μάλιστα οἱ «εὐλαβεῖς», πού ἀναφέρει ὁ Δημήτρης, δέν συνειδητοποιοῦν τό μέγεθος τῆς διο-

λίθησης, διότι ζούν σέ θρησκευτικά
όμογενές περιβάλλον καί δέν ἔχουν δεῖ τόν
Οἰκουμενισμό στήν πράξη! Ὅταν τόν δοῦν
στήν πόρτα τους, θά εἶναι πολύ ἀργά γιά
νά ἀντιδράσουν! Θά ἔχουν ἤδη
ἀλλοτριωθεῖ ἢ ἀπομονωθεῖ γιά νά
ἀντιδράσουν.

Μέ ἀγάπη Χριστοῦ, Πέτρος.

Ἀγαπητέ μοι π. Νικόλαε,
Χριστός Ἀνέστη!

Ἐπί Εἰκονομαχίας, ἡ αἵρεσις
ἐκηρύττετο φανερά καί Συνοδικά, (πρβλ. τή
ληστρική σύνοδο τοῦ 754 μ.Χ.). Τότε γιατί
τό Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναθεματίζει
MONON τούς EN ΓΝΩΣΕΙ κοινωνοῦντας
μέ τούς εἰκονομάχους;

Πάντοτε μέ τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη μου,
Δημήτριος

Δημήτριε, Χριστός Ἀνέστη!

Σήμερα δέν κηρύσσεται φανερά ἡ
αἵρεση;

-Δέν ὑπάρχει ἡ Συνοδική ἐγκύκλιος τοῦ 1920;
-Δέν ὑπάρχει ἡ Συνοδική ἀναγνώριση τῶν
Μονοφυσιτῶν στό Σαμπεζύ; (Ὑπογράφηκε ἀπό
9 ὀρθόδοξες ἐκκλησίες).

-Δέν ὑπάρχουν οἱ ἐνωτικές ἀποφάσεις τῶν
Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας καί Ἀντιοχείας μέ
τούς Μονοφυσίτες;

-Δέν ὑπάρχει ἡ Συνοδική ἀναγνώριση τῶν
Λατίνων στό Μπάλαμανι; (Καί ἄλλες πλείστες
ἐνωτικές συμφωνίες τοῦ πατριαρχείου
Κωνσταντινουπόλεως πού ἔχουν δημοσιευθεῖ
κατά καιρούς στόν "Ἅγιο Ἀγαθάγγελο" καί
στόν "Ο.Τ.")

-Δέν ὑπάρχει ἡ ἐπίσημη ἄρση τῶν ἀναθεμάτων
τό 1965;

-Δέν ὑπάρχει ἡ ἐπίσημη ἀναγνώριση τοῦ
βαπτίσματος καί τῆς ἱερωσύνης τῶν
Λουθηρανῶν στό Φράιζινγκ ἀπό τόν Γερμανίας
Ἀύγουστινο καί τήν τοπική του Σύνοδο;

-Ποιά ἄλλη ἐπισημότερη διακήρυξη τῆς
αἵρεσης χρειάζεται, ἐκτός ἀπό τίς ἐπίσημες
συμφωνίες ἀναγνώρισης τῶν αἰρετικῶν, πού
εἶναι γεγονός, ἀφοῦ ἔχουμε γυμνή τή κεφαλῆ
ἐπαναλαμβανόμενες, δημόσιες πασιδήλες καί
προφανεῖς διακηρύξεις, πού μετουσιώνονται σέ
ἀδιαμφισβήτητη πράξη μέ τήν κοινή λατρεία
καί τήν συμπροσευχή;

Τί εἶναι σημαντικότερο;

Ἡ θεωρητική ἀναγνώριση μέ κοινή
ὑπογραφή, ἢ ἡ μετουσίωση τῆς αἰρετικῆς
πίστις σέ πράξη, (δοξολογίες, ἐσπερινούς,
ὄρθρους, ἀρτοκλασίες, κοινά μυστήρια, γάμου,
βαπτίσεων, ἀγιασμών, κηδεῶν, οὐντικῶν
συλλειτουργῶν καί διακοινο-νίας μέ τούς
Λατίνους, τούς Προτεστάντες καί τοῦ
Μονοφυσίτες;)

Διάβασε πάλι, Σέ παρακαλῶ, τό
προηγούμενό μου μήνυμα.

Τό Συνοδικό δέν ἀναθεματίζει μόνον
τούς ἐν γνώσει κοινωνοῦντες, ἀλλά καί
ἐκείνους πού δέν ἀναθεματίζουν τήν αἵρεση
καί ἐκείνους πού προσπαθοῦν νά ἀθώσουν,
(νά δικαιολογήσουν τούς αἰρε-τικούς), ἢ ὅσους
ὑποστηρίζουν δηλ. ὅτι εἶναι δυνατόν νά
ὑπάρχει σωτηρία στήν αἵρεση, (στόν
Νεοημερολογιτικό Οἰκου-μενισμό), μέ τήν
μορφή τῆς κάθαρσης, τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς
θέωσης, κατά τίς ἐπόμενες τοπικές συνόδους
καί τούς Ἁγίους Πατέρες, ὅπως ὥραία τά
παρουσίασε ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης στούς
δύο τόμους τῆς δογματικῆς του.

Ἄληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος,
Ἐν ἀγάπη Χριστοῦ,
π. Νικόλαος

Ἀγαπητέ μοι π. Νικόλαε,
Χριστός Ἀνάστη!

Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ καί σήμερα κηρύσσεται φανερά ἡ αἵρεσις, νομίζω ὅτι ὁ παραλληλισμός πού ἔκανα μέ τήν περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας εἶναι ἐπιτυχής. Πάντως, ἐγώ δέν προσπαθῶ ν' ἀθώωσω κανένα πού κοινωνεῖ μέ τήν αἵρεση ἐν γνώσει του. Οὔτε ὁμως θεωρῶ δίκαιο νά καταδικάσω κάποιον πού δέν ἔχει ἀκούσει τίποτε γιά τήν αἵρεσι, ὅπως ἤμουν ἐγώ μέχρι καί τό 1996.

Μέ ἀγάπη, Δημήτριος

Λίαν ἀγαπητέ μοι Δημήτριε,
Χριστός Ἀνάστη!

Γράφεις:

"Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ καί σήμερα κηρύσσεται φανερά ἡ αἵρεσις, νομίζω ὅτι ὁ παραλληλισμός πού ἔκανα μέ τήν περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας εἶναι ἐπιτυχής. Πάντως, ἐγώ δέν προσπαθῶ ν' ἀθώωσω κανένα πού κοινωνεῖ μέ τήν αἵρεση ἐν γνώσει του."

Ἄν κάποιος ὑποστηρίζει ὅτι στήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στό Νέο Ἡμερολόγιο καί στούς αἰρετικούς Οἰκουμενιστές ὑπάρχει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός καί ἡ Θέωση, ἀθώνει τούς αἰρετικούς Οἰκουμενιστές-Νεοημερολογίτες!

Ὅποιος τούς ἀθώνει, ἀποδίδοντάς τους τά χαρακτηριστικά τῆς Ἐκκλησίας, κατά τά ἀνωτέρω, ἐνῶ εἶναι κατά τούς Πατέρες συναγωγή τοῦ Σατανᾶ καί ἐκκλησία πονηρευομένων, ἀναθεματίζεται ἀπό τήν ἀγία Ζ' Οἰκουμενική!

Καί δέν μπορεῖ κανείς νά ἀντιπαρέλθει τούς Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πού Σοῦ ἔγραψα, γιά τό ποιᾶ δηλ. εἶναι ἡ εὐθύνη καί τῶν πιστῶν!

Γράφεις πάλι:

"Οὔτε ὁμως θεωρῶ δίκαιο νά καταδικάσω κάποιον πού δέν ἔχει ἀκούσει τίποτε γιά τήν αἵρεσι, ὅπως ἤμουν ἐγώ μέχρι καί τό 1996."

Ἀντιθέτως τό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας προστάσσει:

"Ἀναθεματισθῆναι χρή πᾶσαν αἵρεσιν".

Καί τό σπονδαιότερο:

"Ὁ μή λέγων τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα, ἀνάθεμα ἔστω!"

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ, π. Νικόλαος.

Λίαν ἀγαπητέ μοι Δημήτριε,
Χριστός Ἀνάστη!

Γράφεις ἀκόμη στό ἐπόμενο μήνυμά Σου τά ἑξῆς:

"Ἀκολουθώντας τόν Ἅγιο Νικόδημο τόν Ἀγορείτη, ὁ ὁποῖος τονίζει ὅτι πρέπει "νά γένη σύνοδος" καί νά καταδικάσει τήν αἵρεσιν καί νά καθαιρέσει τούς αἰρετικούς, στερώντας τους τή δυνατότητα νά μεταδίδουν ἀγιαστικήν χάριν, πιστεύω ὅτι, μέχρι νά γίνει αὐτό, μόνον οἱ ΕΝ ΓΝΩΣΕΙ κοινωνοῦντες μέ τούς Οἰκουμενιστάς κολάζονται. Τό Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας ΜΟΝΟΝ τούς ΕΝ ΓΝΩΣΕΙ κοινωνοῦντας μέ τούς εἰκονομάχους ἀναθεματίζει."

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος δέν γράφει πουθενά περί αἰρέσεως αὐτά πού ἀναφέρεις ἀλλά περί κανονικῆς παραβάσεως (ὑποσ. 2 στόν Γ' Ἀποστολικόν).

Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη διαφορά!

Γίνεται διάκριση, ἀνάμεσα στήν αἵρεση καί στήν ἀντιμετώπισή της καί στίς κανονικές παραβάσεις:

Συγκεκριμένα:

Ἡ ὑποσημείωση 2 στόν Γ' Ἀποστολικόν Κανόνα, πού ἀπαιτεῖ τό δεύτερο πρόσωπο, (ἦτοι σύνοδο), γιά νά ἐνεργοποιήσει τήν ποινή τοῦ κανόνα, νά ἐπέλθει δηλ. ἡ ἐννομη συνέπειά του, ὁ ἀφορισμός ἢ ἡ καθαίρεση, ἀναφέρεται σέ μεμονωμένους ἐπισκόπους πού κατ' ἐξοχήν διαπράττουν Κανονικές Παραβάσεις καί ὄχι σέ θέματα πίστεως!

Ἀκόμη καί στήν περίπτωση, πού κάποιος ἐπίσκοπος δέχεται τό βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, πρέπει νά καταδικασθεῖ ἀπό σύνοδο. Εἶναι καί αὐτή κανονική

παράβαση, ἔστω καί ἂν ἀφορᾷ θέμα πίστεως. Ἀλλά καί ἂν εἶναι παράβαση περί τήν πίστη, ἐπειδή πρόκειται γιά μεμονωμένο ἐπίσκοπο, ἀπαιτεῖται δίκη καί καταδίκη ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι τά πράγματα ὅταν ἔχουμε θεσμική ἐκτροπή περί τήν Πίστη, ἀνατροπή τῆς παραδόσεως τῆς ἀδιαίρετης ἐκκλησίας μέ συνοδικές ἀποφάσεις ἢ ἔνωση μέ αἰρετικούς μετά ἀπό συνοδικές ἀποφάσεις ὁλόκληρων τοπικῶν ἐκκλησιῶν ἢ πατριαρχεῶν! Ἐνώσεις πού γίνονται πράξη μέ διακοινωνία καί κοινά μυστήρια σέ ὅλο τό φάσμα τῆς νοούμενης κοινωνίας μέ τούς αἰρετικούς!

Στόν 68ο Ἀποστολικό Κανόνα ξεκαθαρίζει αὐτή τήν θέση του ὁ Ἅγιος Νικόδημος καί συμφωνεῖ ἢ σύμπασα ἡ Ἐκκλησία:

Καί πρό συνοδικῆς διαγνώμης, οἱ αἰρετικοί δηλ. πού δέν ἔχουν καταδικασθεῖ, ἀλλά ἔχουν γίνει αἰτία νά ἀλλάξει θεσμικά, γιά ὅλη τήν τοπική Ἐκκλησία ἢ ἐνιαία πίστη ἢ ἡ παράδοσή Της, βρίσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας. Καί κανονικά θά ἔπρεπε νά χειροτονηθοῦν ἐξ ἀρχῆς, ὅταν προσέρχονται στήν Ἐκκλησία.

Γιατί δέν τό ἔκανε αὐτό ἡ Ἐκκλησία κατά τήν Ζ' Οἰκουμενική;

Ἀπαντᾷ ὁ ἐμός διδάσκαλος, Μέγας Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης:

Διά τό πλῆθος τῶν ἐπιπολαζόντων εἰκονομάχων.

Τούς δέχθηκε ἡ Ζ' Οἰκουμενική μέ ὁμολογία καί ἀποκήρυξη τῆς αἰρέσεως καί σύνταξη μέ τήν Ὁρθοδοξία.

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τούς ἰσχυροποίησε στίς ἱερατικές θέσεις.

Πρόσωπον Ἐκκλησίας ἐπέχει ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος.

Διά πολλήν μεγάλην οικονομίαν, πού χρησιμοποίησε ἡ Ἐκκλησία, (οἰκονομικῶς καί ἐξ ἀνάγκης), τούς δέχθηκε.

Ἐπίσης, ποίος μπορεῖ εὖλογα νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι τελεῖ ἐν ἀγνοία πλέον, μετά ἀπό 90 χρόνια περίπου πού κηρύσσεται ἡ αἵρεση τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Πού ἔχει ἐπιβληθεῖ μέ συνεχεῖς θεσμικές ἐκτροπές περί τήν πίστη καί τήν παράδοση, μέ τίς ἐνωτικές

συμφωνίες, μέ τά οὐνιτικά συλλεΐτουργα, τίς καθημερινές συμπροσευχές, τά κοινά μυστήρια παγκοσμίως, τίς ἀπευθείας μεταδόσεις ἀπό τηλεοράσεως τῶν συμβεβηκότων στό Φανάρι, στή Ραβένα, στή Νέα Ὑόρκη καί σέ ὅλο τόν κόσμο. Τήν ἀπευθείας μετάδοση τῶν γεγονότων τῆς ὑποδοχῆς τοῦ δικεράτου θηρίου στήν Ἑλλάδα καί τά ἑκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων τῶν περιοδικῶν πού τά ἔχουν κοινοποιήσει σέ ὅλο τόν κόσμο.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενική καί τό ἀθάνατο Συνοδικό Της δέν ἀναθεματίζει, ὅμως, μόνον τούς ἐν συνειδήσει κοινωνοῦντας, ἀλλά καί ἐκείνους πού διεκδικοῦν νά ἀθωώσουν τούς αἰρετικούς καί ὄσους δέν τούς ἀναθεματίζουν. Ἡ εὐθύνη εἶναι ἐνιαία γιά ὄλους, κληρικούς καί λαϊκούς. Καί μάλιστα μετά ὅλες αὐτές τίς ἐνώσεις μέ τούς αἰρετικούς στήν Ἀντιόχεια, στήν Ἀλεξάνδρεια, στή Ραβέννα, στό Πόρτο Ἀλέγκρε, στήν Πόλη μέ τό οὐνιτικό συλλεΐτουργο τοῦ Βαρθολομαίου μέ τόν πάπα, τόν ἐρχομό τοῦ πάπα στήν Ἑλλάδα καί τήν ἐπίσημη ὑποδοχή του καί ὅλες τίς οἰκουμενιστικές ἐκδηλώσεις, πού ὀφείλει καί ὑποχρεοῦται κάθε Ὁρθόδοξος νά γνωρίζει καί νά καταδικάζει, ἀπομακρυνόμενος ἀπό τούς αἰρετικούς, σύμφωνα μέ τόν Ἀποστολικό Κανόνα, γιατί τό θέμα τῆς Πίστεως εἶναι θέμα σωτηρίας ἢ αἰώνιας καταδίκης.

Ὁ δέ ΙΕ' τῆς ΑΒ' θεωρεῖ ψευδεπισκόπους τούς ἐπισκόπους πού κηρύσσουν αἵρεση.

Εἶναι δυνατόν ὁ ψευδεπίσκοπος νά παρέχει τήν ἁγιαστική χάρη; (καί γιά πόσο καιρό; Καί πόσο μᾶλλον ὁ διάδοχός του! Μιά καί σήμερα στίς θέσεις τῶν πρώτων ψευδεπισκόπων ἔχουν ἀνεβεῖ ἡ διάδοχοι τῶν διαδόχων!)

Εἶναι δυνατόν στήν αἵρεση νά παρέχεται ἡ κάθαρση καί ὁ φωτισμός καί, τέλος, νά ἐπιτυγχάνεται ἡ θέωση;

Σύμφωνος πρός τίς θέσεις αὐτές εἶναι καί ὁ Μέγας Βασίλειος:

Οἱ κανόνες, 1ος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, 5ος καί 47ος, ὅπως τούς ἀναλύω στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ, δέν ἀφήνουν καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἔτσι ἔχουν τά πράγματα.

Ὁ Οὐρανοφάντωρ, βέβαια, δέχεται ὡς Ὁρθόδοξους καί ἐκείνους πού προσέρχονται στήν Ὁρθοδοξία ἀπό τό

σχίσμα δι' ἀπλῆς ὁμολογίας καί χρίσματος, ὅπως αὐτό τό ἐφήρμοσε ἡ Ρώμη καί μερικοί στά μέρη τῆς Ἀσίας διά κάποιαν οἰκονομίαν, ὅπως τό τονίζει.

Ὡστόσο καί γιά τούς σχισματικούς, (πόσο μᾶλλον γιά τούς αἰρετικούς), ἡ ἀκριβεία ἀπαιτεῖ βάπτισμα, γιά νά γίνουν δεκτοί! Καί προστάσσει, ὁ Μέγας Βασίλειος, ἡ γνώμη του νά ἔχει ἰσχύν!

Προσοχή, ὡς σχισματικοί καί ὡς αἰρετικοί χαρακτηρίζονται οἱ ἐκεῖ ἀναφερόμενοι ἀπό τόν Μέγαν Ἱεράρχη ἀνεξάρτητα ἀπό Σύνοδο καί σχετική κρίση!

Κατά τούς Θεολόγους, οἱ θέσεις τοῦ Οὐρανοφάντορος ἔχουν κύρος Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τόσον Μέγας εἶναι ὁ Φωστήρ πάσης τῆς Οἰκουμένης!

Πῶς μπορεῖ κανεῖς νά ἀντιπαρέρχεται τήν διδασκαλία τοῦ Μεγίστου Οἰκουμενικοῦ Ἱεράρχη;

Τά ἴδια διδάσκει καί ὁ Μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής! Ὅπως αὐτή καταγράφεται στό τελευταῖο τεῦχος τῶν Κολλυβάδων. Τά ἴδια διδάσκει καί ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης!

Μέ εὐχές,

π. Νικόλαος,

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Λίαν ἀγαπητέ μοι π. Νικόλαε,

Χρόνια Πολλά ἐπί τῇ Ἀναλήψει τοῦ Κυρίου!

Ὁ π. Γρηγόριος (δέν ἐνθυμοῦμαι τό ἐπώνυμό του), ὁ ὁποῖος τό 2004 ἦταν διάκονος τῆς δικῆς μας Συνόδου, (τώρα δέν γνωρίζω ἄν εἶναι ἱερεὺς καί ποῦ), μοῦ εἶπε στήν Κατασκήνωση ἀγοριῶν ἡλικίας 15 περίπου ἐτῶν, ὅπου εἶχε πάει ὁ μέγας μου γιός καί ἡ ὁποία ἔγινε κάπου σ' ἓνα χωριό κοντά στά Γιαννιτσά, (ἄν δέν κάνω λάθος), ὑπό τήν ἐποπτεῖαν τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Μαξίμου, ὅπου ὁ π. Γρηγόριος ἐπώπτευε τά τῆς Κατασκηνώσεως καί ὅπου ὁμαδάρχες ἦταν ὁ Ζήσης Τσιότρας, ὁ Σταῦρος καί ὁ Παναγιώτης οἱ ἀεροπόροι κ.ἄ., μοῦ εἶπε, λοιπόν, ὁ π. Γρηγόριος ἐκεῖ ἐνώπιον πολλῶν ὅτι ὅταν ὁ πρ. Φλωρίνης ἔβαζε τήν

ὑπογραφή του στό ἔγγραφο ἐκεῖνο τοῦ 1950 ἐδήλωνε ταυτοχρόνως ὅτι δέν πιστεύει στό περιεχόμενό του, ἀλλά ὅτι τό κάμνει κατ' οἰκονομίαν, μήπως τυχόν ἐπιτύχει τήν ἔνωσιν μέ τούς Ματθαιϊκούς.

Μέ ἀγάπη Χριστοῦ

Δ. Χ.

Ἀγαπητέ μοι π. Νικόλαε, εὐλογεῖτε.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ὅσοι δέν ἔγιναν Χριστιανοί, ἐπειδή δέν ἐγνώρισαν οὔτε ἄκουσαν κάτι γιά τόν Χριστόν, αὐτοί θά κριθοῦν σύμφωνα μέ τό κατά πόσον ἔζησαν ὅπως τούς ὑπαγόρευε ἡ συνείδησις των. Λοιπόν, ἐμεῖς μέ ποιό δικαίωμα στέλνουμε στό πῦρ τό ἐξώτερον ἀνθρώπους πού πιστεύουν ὅτι εὐρίσκονται στήν Ὁρθοδοξία, πρεσβεύουν τά τῆς Ὁρθοδοξίας καί δέν ἔχουν τήν παραμικρή ιδέα ὅτι πολλοί ἀπό τούς ἐπισκόπους των εἶναι αἰρετικοί;

Τό πολίτευμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι Συνοδικόν καί ἄρα μόνον μία Ὁρθόδοξος Σύνοδος ἔχει τό δικαίωμα νά καταδικάσει καί νά βάλει τίς ταμπέλες.

Ἐμεῖς δέν ἔχουμε τέτοιο δικαίωμα! Τώρα, αὐτή ἡ θέσις ἀπέχει ἀπό τήν ἀθώωσιν τῶν Οἰκουμενιστῶν ὅσο ὁ Ἥλιος ἀπό τήν γῆν!

Ὅσο γιά τόν φωτισμό, τή θέωση κ.λπ. δέν μπορῶ νά κρίνω. Πιστεύω, ὅμως, ὅτι θά ὑπάρχουν πολλές κατηγορίες σεσωσμένων.

Ἄλλοι θά εἶναι θεωμένοι μαζί μέ τούς μεγάλους Ἀστέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἄλλοι πιο χαμηλά καί ἄλλοι ἀκόμη πιο χαμηλά. Τό νά ἀποφεύγω νά κάνω τόν δικαστή ὅλων αὐτῶν οὐδόλως σημαίνει ὅτι ἀθώωσα τούς Οἰκουμενιστάς!

Ἐπίσης, σφάλλετε ὅταν μέ παραπέμπετε στήν Ζ' Οἰκουμενική καί στούς Ἀποστολικούς Κανόνες, διότι δήθεν ἀρνοῦμαι νά ἀναθεματίσω τήν αἵρεσιν καί

τούς αίρετικούς. Ουδόλως άρνούμαι νά αναθεματίσω πάσαν αίρεσιν, καθώς και τούς αίρετικούς Βαρθολομαϊον, Ίάκωβον Αμερικῆς, Στυλιανόν Αυστραλίας κ.λπ. Ακόμη και αυτούς πού δέν εἶναι μέν αίρετικοί, αλλά στηρίζουν έν γνώσει των τήν αίρεσιν, ὅπως π.χ. οἱ Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, Σεραφεῖμ Πειραιῶς κ.λπ., δέν άρνούμαι νά αναθεματίσω.

Τώρα, τό νά μήν αναθεματίζω τούς εὐλαβεῖς και έναρέτους ΝΗτας πού ἔχουν άγνοιαν περί τά Ἐκκλησιαστικά, και ὡς έκ τούτου κοινωνοῦν μέ τούς ὡς άνω ψευδεπισκόπους, άπό τό νά άρνούμαι δηθεν νά αναθεματίσω τήν αίρεσιν και τούς αίρετικούς άπέχει επίσης ὅσον άπέχει ἡ γῆ άπό τόν Ἥλιον! Παρακαλῶ προσπαθεῖστε νά καταλάβετε τή θεμελιώδη αὐτή διαφορά, τήν ὁποία διδάχθηκα άπό σπουδαίους κληρικούς μας, ὅπως τόν αείμνηστον Πρωθιεράρχην τῆς Ὁρθοδοξίας πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον Καβουρίδην και τούς συγχρόνους κληρικούς και μοναχοῦς, π. Θεοδώρητον, π. Εὐθύμιον Μπαρδάκαν, π. Άβραάμ Τσιμηρίκαν κ.ά.

Πάντα μέ τήν έν Χριστῷ άγάπη μου
Δημήτριος

Δημήτριε, Χρόνια Πολλά!

Γνωρίζω τόν άγῶνα Σου και χαίρομαι γιαυτό. Δοξάζω δέ τόν Κύριο πού βρῖσκεσαι στήν Ὁρθόδοξη παρεμβολή!

Ἔσα γράφω, τά γράφω για τίς θέσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων και για τό ποιά ἦταν ἡ διδασκαλία τους έν συνόλῳ.

Ποιό ἦταν τό consensus Patrum!

1. Οἱ θέσεις τῆς Ἐκκλησίας έκφράζονται άπό τόν Ἅγιο Νικόδημο στό Ἱερό Πηδάλιο, πού ἐγκρίθηκε άπό τήν τοπική Σύνοδο τῆς Κωνσταντινούπολης, άφού πρῶτα τό ένέκριναν οἱ Ἅγιοι Μακάριος Κορίνθου και Ἄθανάσιος ὁ Πάριος. Οἱ μεγαλύτεροι Πατέρες τοῦ 18ου αἰῶνα!

Εἶναι, λοιπόν, ξεκάθαρη ἡ διδασκαλία τους. Ἄλλο κανονικές παραβάσεις και ἄλλο θεσμικές έκτροπές περί

τήν Πίστη ὁλόκληρων πατριαρχείων και τοπικῶν ἔκκλησιῶν.

Ἐμεῖς ἔχουμε ὑποχρέωση, κατά τήν Ζ' Οἰκουμενική, νά αναθεματίσουμε τήν αίρεση και τούς αίρετικούς.

Δέν καταδικάζουμε κανένα "εὐλαβῆ", ὡς κριτές πρό τῆς κρίσεως τοῦ Δικαίου Κριτοῦ. Μπορεῖ νά ὑπάρξει μετάνοια...

Ἐτόσο οἱ Ἀποστολικοί Κανόνες ὄχι μόνον δέν άθῶνουν τούς πιστούς, πού τούς θεωροῦν ὡς φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας και ἐπιφορτισμένους στό νά διακρατοῦν τήν πίστη και νά μήν ακολουθοῦν τούς λυκοποιημένες, αλλά τούς ὑποχρεώνουν ταυτόχρονα νά φεύγουν τήν κοινωνία μ' αυτούς. (Βλ. σχετική ἱστορία και μέ τόν ΙΕ' τῆς ΑΒ', πού ὑποστήριξε ὁ μακαρίτης ὁ Ἐπιφάνιος ὁ Θεοδωρόπουλος ὅτι τάχα εἶναι δυνατικός! Ἐάν δηλ. κάποιος κόψει τό μνημόσυνο του κηρύσσοντας αίρετικά, καλά κάνει, και ἄν πάλι δέν κόψει, αναμένοντας τήν κρίση συνόδου, πάλι καλά κάνει!... Τραγική διδασκαλία πού ὀδήγησε πολλούς στήν άπώλεια, άφού ἔμειναν κοινωνικοί μέ τόν Νεοημερολογικό Οἰκουμενισμό).

2. Ἡ ἐρμηνεία πού κάνεις στά λόγια του Ἀποστόλου Παύλου εἶναι ἐσφαλμένη.

Ἐχω γράψει σχετικά και αναλυτικά σέ προηγούμενο τεῦχος. Ἡ ἐρμηνεία αὐτή εἶναι Οἰκουμενιστική. Ὅλοι οἱ Πατέρες ἐρμηνεύουν τό σχετικό χωρίο αντίθετα άπό ὅ,τι τό κατανοεῖς Ἐσύ.

Οἱ πάντες μετά τόν Χριστόν και τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου θά κριθοῦν μέ βάση τό Εὐαγγέλιο!

3. Ὁ πρῶην Φλωρίνης, ὅπως ξερεῖς, ἄλλαξε γνώμη τό 1950.

Ἐποχωρήσεις στά τῆς Πίστεως δέν συγχωροῦνται, ἄν πίστευε ὅτι ἦταν ὀρθή ἡ προηγούμενη θέση του!

Ἡ θεωρία περί δυνάμει και ἐνεργεία εἶναι πρωτοφανής στίς περιπτώσεις τῆς θεσμικῆς έκτροπῆς περί τήν Ἁγίαν Πίστη. Δέν συναντᾶται σέ κανένα Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας και Σέ καμία Ὁρθόδοξη Σύνοδο. Αὐτά πού γράφει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἰσχύουν για μεμονωμένους ἐπισκόπους, ἱερεῖς κ.λπ. πού σφάλουν, παραβαίνοντας τούς κανόνες (κανονικές παραβάσεις).

Θά κυττάξω νά βρῶ τό σχετικό τεῦχος μέ τήν ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου στό σχετικό χωρίο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί θά Σοῦ τό στείλω.

Πολλά πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά ἀπό ὅ,τι νομίζαμε ὅταν βρισκόμαστε στήν αἴρεση τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ-Οἰκουμενισμοῦ!...

**Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,
π. Νικόλαος.**

Λίαν ἀγαπητέ μοι Διονύσιε!
Χριστός Ἄνεστη!

1. Περί τῆς αἰρέσεως τῶν Κυπριανιτῶν.

Δέν κατακρίνουμε κανένα γιά προσωπικά του πάθη καί λάθη, πού δέν ἀφοροῦν τήν πίστη. Ἄν καί οἱ Ἱεροί Κανόνες προστάσσουν νά μὴν ἀκολουθοῦμε οὔτε αὐτούς, ἄν γνωρίζουμε τίς ἠθικές τους πτώσεις! (Βλ. Ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη καί τήν σχετική διδασκαλία του!)

Προσωπικά δέν ἔχω τίποτε μέ τούς ἀδελφούς τῆς Μονῆς Κυπριανοῦ. Εἶναι καλοί πατέρες. Καί μέ τόν Κυπριανό γνωρίστηκα καί μιλήσαμε δύο φορές στά πλαίσια τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καί φιλαδελφίας.

Μπορεῖ ὁ Κύριος νά τόν ἐλεήσει καί νά ξυπνήσει ἀπό τό κῶμα, στό ὁποῖο βρίσκεται ἐδῶ καί τέσσερα χρόνια καί νά μετανοήσει.

Ὡστόσο εἶναι πρωτοφανές αὐτό πού συμβαίνει...

Δέν ἔχει ξαναπαρατηρηθεῖ στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας γιά "ἁγίους" καί ... "ἀγωνιστές" ἀνθρώπους παρόμοια δοκιμασία!

Μπορεῖ, ἐπίσης, νά τό ἐπιτρέπει ὁ Κύριος καί γιά νά ἐξαγνισθεῖ γιά τό σχίσμα καί τήν καινοτομία πού ἔφερε στήν Ἐκκλησία, ἥ καί γιά προσωπικές του ἁμαρτίες...

Ἐμεῖς ὀφείλουμε νά διδασκόμαστε ἀπό ὅ,τι ἐπιτρέπει ὁ Κύριος καί σέ ἄλλους ἀδελφούς μας καί νά διορθωνόμαστε πνευματικά.

Ἡ ἴσως ἐπιτρέπει αὐτή τήν δοκιμασία ὁ Θεός, γιά νά τόν βλέπουν τά πνευματικά του παιδιά καί νά

προβληματίζονται ὅτι δέν πᾶνε καλά ἀκολουθώντας μιά ἐσφαλμένη ἐκκλησιολογία...

Μπορεῖ νά τό ἐπιτρέπει, γιατί ἔκανε τίς πρῶτες χειροτονίες μέ ἕναν ψευδεπίσκοπο, πρῶην Νεστοριανό, πού ὑπήχθη στήν συνέχεια στό πατριαρχεῖο τῶν πρακτόρων τῆς KGB τῆς Μόσχας!!!, καί τελικά ἔγινε καί ... παλαιοημερολογίτης! Στή συνέχεια δέ, ἀποτειχίσθηκε καί ἀπό τήν Σύνοδο, πού τόν δέχθηκε καί ἔκανε τό σχίσμα μέ τόν Κυπριανό, πού ἔγινε ἀφεντικό τοῦ ἑαυτοῦ του καί διέδιδε ἡ ἄφηνε νά διαδοθεῖ ἀνάμεσα στά πνευματικοπαῖδια του ὅτι θά γίνει γνωστός καί διάσημος καί θά δοξασθεῖ σέ ὅλο τόν κόσμο! ...

Καί ἴσως ἀκόμη τό ἐπιτρέπει, ἐπειδή δέχθηκε καί τοῦ ἔφτιαξαν καί "εἰκόνα τοῦ Θηρίου χρυσή", τόν ἑαυτό του δηλαδή, γιά νά τόν τιμοῦν, παριστάμενο ὡς μέγα ἀρχιερέα, πίσω ἀπό τήν ἀγία τράπεζα!!! καί νά βάνουν μετάνοια τά πνευματικοπαῖδια του, ὅταν ἐκεῖνος ἀπουσίαζε...

Ὁ Θεός νά γίνει ἔλεος!

Κάτι παρόμοιο, βέβαια, συνέβη στούς προδότες ψευδοαρχιερεῖς, πού πῆραν τά χρήματα ἀπό τόν πάπα, γιά νά ὑπογράψουν νά ἀλλάξει τό ἡμερολόγιο τό 1924! Καί ἐκεῖνοι ἔπεσαν σέ κῶμα...

Ψυχορραγοῦσαν καί δέν ἔβγαινε ἡ ψυχή τους...

Ὡσπου μαρτύρησαν τό μυστικό, ἐξομολογούμενοι στόν εὐλαβῆ πάπα-Ἄνθιμο τόν πνευματικό, πού τούς διάβασε εὐχή καί μετά βγήκε ἡ ψυχή τους.

Τά γεγονότα εἶναι ἀδιάψευστα! Μοῦ τά διηγήθηκε ὁ ἅγιος Γέροντας παπα-Συμεών στό κελλί του, στήν Ὑπαπαντή, στήν Ἁγία Ἄννα, στό Ἅγιον Ὄρος. Τοῦ τά εἶχε ἐξομολογηθεῖ ὁ παπα-Ἄνθιμος ὁ Πνευματικός, πού σημειωτέον ἦταν μνημονευτής, λέγοντάς του:

-Γιά νά ξέρετε ὅτι ἐσεῖς οἱ Ζηλωτές ἔχετε τήν ἀλήθεια!

Ὁ Κυπριανός, καθαιρέθηκε ἀπό τό Νέο.

Καθαιρέθηκε ἀπό τήν Σύνοδο πού τόν χειροτόνησε, καί ἀναθεματίσθηκε καί ἀπό τούς Ρώσους τῆς Διασπορᾶς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βιταλίου!

Τόν αποκήρυξε ὁ πιό πιστός του φίλος, ὁ παπα-Μάξιμος, γιατί ὅπως μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος, ἐπικοινωνοῦσε μέ τούς Οἰκουμενιστές. Τόν ἔλεγε καί τόν αποκήρυξε καί ὁ ἀσκητής π. Ἀνδριανός!

Ἅλα αὐτά δέν πρέπει νά Σέ προβληματίσουν;

2. Περί τοῦ Ἁγίου Φωτός

(Πῶς βγαίνει τό Ἅγιο Φῶς στόν Πανάγιο Τάφο, ἀφοῦ ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι κοινωνικός μέ τούς Οἰκουμενιστές;)

1. Εἶναι πολύ σημαντικό ὅτι τό Ἅγιο Φῶς δέν βγαίνει μέ τό Νέο ἀλλά πάντα μέ τό Πάτριον Ἑορτολόγιο!

2. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία, ἐπίσης, τῶν πιστῶν στήν ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Φωτός εἶναι Ὁρθόδοξοι, "Παλαιοημερολογίτες" ἢ ἀπό τά σλαβικά πατριαρχεῖα, πού ἀκολουθοῦν τό Πάτριον Ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας.

3. Μήπως πάλι ὁ Θεός στέρησε τό μάννα στους Ἰσραηλίτες, μέ τό ὅποιο τούς ἔτροφε καθημερινά γιά τόσα χρόνια στήν ἔρημο, ὅταν ἐκείνοι μοσχοποίησαν καί λάτρεψαν τό εἶδωλο τοῦ μόσχου ὡς θεό;

4. Θαύματα καί μάλιστα μεγάλα, γίνονταν, κατά τόν Χρυσορρήμονα, καί στους εἰδωλολάτρες!

Μήπως θᾶπρεπε, λοιπόν, κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, νά κοινωνήσουμε γι'αὐτό τῆς ἀσεβείας ἐκείνων;

5. Ἡ ἐκκλησία δέν συναπαρτίζεται μόνον ἀπό τούς κληρικούς ἀλλά καί ἀπό τό πλήρωμα τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν κυρίως, κατά τήν ἀπόφαση τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τοῦ 1848, πού καθαιροῦν καί ἐπισκόπους καί πατριάρχες καί ἀποτελοῦν τόν φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας.

6. Σημείωσε ὅτι ὁ Θεός οὐ πάντας χειροτονεῖ ἀλλά διά πάντων ἐνεργεῖ.

Αὐτό συμβαίνει καί στόν Πανάγιο Τάφο Του!

Ὁ Πατριάρχης οὔτε κἄν βλέπει νά βγαίνει τό Ἅγιο Φῶς, ἐνῶ ἀπλοί πιστοί τό βλέπουν! Διαπιστώνει μόνον τό ἀποτέλεσμα τῆς ἀφῆς Του...

Δέν μπορεί νά δικαιολογήσεις τά ἀδικαιολόγητα μέ τό Ἅγιο Φῶς πού βγαίνει μόνον στόν Πανάγιο Τάφο κάτω ἀπό τίς προϋποθέσεις πού ἀνέφερα!

Δέν μπορεί δηλ. νά δικαιολογήσεις αὐτά τά ὅποια ἐσεῖς ἀντιπαρέρχεστε ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ, τόν ὀλέθριο Οἰκουμενισμό, τήν διακοινωνία τῶν Οἰκουμενιστῶν-Νεοημερολογιτῶν μέ τούς αἰρετικούς Μονοφυσίτες καί τούς νεκρούς Φραγγολατίνους! Καί νά τούς δίνετε τήν σφραγίδα τῆς χάριτος καί τῆς ἱερωσύνης!

Δέν μπορεί νά δικαιολογήσει κανεῖς ἀπό ὅλους αὐτούς τούς μολυσμένους ἀπό τήν αἵρεση τῶν ἀσθενο-ύγειῶν τοῦ Κυπριανοῦ, πού δηλητηρίασε μεγάλο μέρος τῶν εὐσεβῶν Ὁρθόδοξων μέ τήν βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι δηλ. στήν αἵρεση ὑπάρχει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ κάθαρση, ὁ φωτισμός καί ἡ Θέωση.

Ἄπαγε τῆς μεγάλης βλασφημίας!

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,

π. Νικόλαος

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!

ΥΓ.: Πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑποστηρίζει κανεῖς ὅτι ἀποτελοῦν ἐκκλησία οἱ αἰρετικοί Οἰκουμενιστές καί ὄχι Συναγωγή τοῦ Σατανᾶ, ὅταν ἀποκαλύπτονται τά περιγραφόμενα στήν συνέχεια κατορθώματα τοῦ τυμπανιαίου, μασώνου Ἀθηναγόρα, τοῦ μασώνου Δημητρίου, τοῦ συγκοινωνοῦ τῶν Ἑβραίων καί τοῦ πάπα, Βαρθολομαίου, καί τῶν ἄλλων αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν ψευδοπατριαρχῶν καί ψευδεπισκόπων κατά τόν *ΙΕ' τῆς ΑΒ' Ἱερᾶς Συνόδου;*

Καί Ραββίνος ὁ Ἀθηναγόρας

Γιὰ τόν μασῶνο, ψευδοπατριάρχη Ἀθηναγόρα, ἔχουν γραφεῖ πολλά. Ἔχουν ἀποκαλυφθεῖ μέχρι σήμερα ἀρκετά στοιχεῖα, πού δείχνουν, πόσο ἀποστασιοποιήθηκε ἀπό τήν Ὀρθοδοξία.

Δείχνουν ἀκόμα, πόσο δικαιολογημένες ὑπῆρξαν, γιά τίς ἐνέργειές του, οἱ ἀντιδράσεις τῶν Ὀρθοδόξων.

Τό 1970, τρεῖς ἐπίσκοποι, ὁ πρῶην Φλωρίνης Αὐγουστίνος, ὁ Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος καί ὁ Παραμυθίας Παῦλος, ὡς καί δεκάδα ἀγιορεϊτικῶν μοναστηριῶν, διέκοψαν τό μνημόσυνό του, ὅπως προτρέπουν τούς πιστούς οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν κάποιος ἐπίσκοπος διδάσκει ἢ ἀκολουθεῖ κάποια αἵρεση.

Ὁ Ἀθηναγόρας ὄχι μόνον ἀκολούθησε αἵρεση, τόν Παπισμό, ἀλλά ἐνώθηκε μ' αὐτόν, καί μαζί του ἔνωσε τό 1965 ὀλόκληρη τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, στήν ὁποία πέτυχε νά εἶναι Πατριάρχης.

Ἐπάρχουν, ὅμως, καί τά χειρότερα!

Τά κατήγγειλε ὁ προκατόχος του Πατριάρχης, Μάξιμος ὁ Ε'. Κατήγγειλε, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας ἔχει ἐκθειάσει στό περιοδικό "Ὀρθοδοξία" τόν Μωαμεθανισμό. Ἐπίσης ὅτι θεάθηκε νά προσεύχεται στήν μέν Κωνσταντινούπολη στό τέμενος Εἰγιούπ, στήν δέ Ἱερσόλυμα στό τέμενος Ουμάρ!

Ἀναφέρει ἀκόμα ὁ Μάξιμος ὁ Ε' τά λόγια, πού ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ Ἀθηναγόρας καί εἶναι:

"Ἐμεῖς εἰς τό χωριό μας, εἰς τό πατρικό μας σπίτι, εἶχομεν δύο, τόν παπά καί τόν δερβίση, τόν δερβίς' Κιαμήλ. Ἐξομολογούμεθα καί ἐλέγομεν τά μυστικά μας εἰς τόν δερβίς' Κιαμήλ, διότι εἰς τόν παπά δέν εἶχομεν ἐμπιστοσύνη".¹²

Ὁ Ἀθηναγόρας δέν εἶχε προσχωρήσει μόνον στόν παπισμό. Εἶχε προσχωρήσει καί

στόν ἰσλαμισμό, ἀφοῦ ἐξομολογεῖτο στό δερβίς' Κιαμήλ καί προσευχόταν σάν μωαμεθανός στά ἰσλαμικά τεμένη! Εὐτυχῶς, δέν ἔγινε καί χότζας, γιατί ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιοί ἀγιορεῖτες "ὁ καλόγερος ὅταν ἀσεβῆσει, γίνεται ἢ παπάς ἢ χότζας"! Κι' ὁ Ἀθηναγόρας ἀσεβῆσε, ἀλλά χότζας δέν φαίνεται νά ἔγινε.

Τό κακό ὅμως μέ τόν Ἀθηναγόρα δέν σταμάτησε οὔτε ἐδῶ. Προχώρησε ἀκόμα χειρότερα. Ἐγινε Ραββίνος! Naί, ἔγινε Ραββίνος! Ἐγινε δηλ. θρησκευτικός λειτουργός τῶν Ἑβραίων. Λειτουργοῦσε στίς συναγωγές τους!

Τό ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας ἀλλαξοπίστησε καί ἔγινε Ραββίνος, δέν εἶναι ἀποκύημα ἀρρωστημένης φαντασίας. Εἶναι ξεδιάντροπη ὁμολογία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀθηναγόρα! Ἀπίστευτη καί ὅμως ἀληθινή! Ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι συγκλονιστικό ντοκουμέντο. Εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητας τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2006. Ἐμεῖς λάβαμε γνώση μόλις τώρα. Μᾶς τό ἔστειλε τό "Ὀρθόδοξο Κέντρο Πατερικῶν Μελετῶν", "Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός" (www.orthodoxosagon.gr), πού βρίσκεται στή Μεθώνη Πιερίας καί διευθύνει ὁ Μάριος Πηλαθάκης, τόν ὁποῖο καί εὐχαριστοῦμε.

Τό ντοκουμέντο αὐτό εἶναι ἡ δήλωση τοῦ Ἀθηναγόρα, πού ἔγινε σέ ἑβραϊκή Συναγωγή τῆς Νέας Ἰόρκης, στήν ὁποία λέει:

"Στήν Κέρκυρα, ὅπου ἔζησα κάποτε, λειτούργησα ἀρκετές φορές ὡς ραββίνος γιά τούς Ἑβραίους φίλους μου"!!!

Ἄν τό γεγονός αὐτό τό εἶχε καταγγεῖλει ὁποιοσδήποτε ἄλλος δέν θά τό πιστεύαμε. Θά τό θεωρούσαμε ἀδιανόητο καί ἀδύνατο νά γίνει, ἀκόμα καί ἀπό τόν ἀποστάτη Ἀθηναγόρα, γιά τόν ὁποῖον ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Β' (Χατζησταύρου) ἔγραψε:

"Ὁ Ἀθηναγόρας ὁ Α' οὐδέν πρεσβεύει, εἰς οὐδέν πιστεύει, εἰ μή μόνῳ ἑαυτῷ δουλεύει καί τήν ἀποθανάτισιν τοῦ ὀνόματός του ἐπιδιώκει, ἔστω, κατά Ἡρόστρατον, καί διά τῆς καταστροφῆς τῆς Ἐκκλησίας."

Τό ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας, τόσο κατηγορηματικά ὁμολογεῖ καί δηλώνει ὁ ἴδιος ὅτι

¹² Ὁ πατριάρχης Μάξιμος καταγγέλει τόν Ἀθηναγόρα, Ὀρθόδοξος Τύπος (191-192), 1η καί 15η.08.1973, σελ. 1.

άρκετές φορές λειτούργησε στην Κέρκυρα ως Ραββίνος, πείθει τόν καθένα, ότι αυτό είναι αλήθεια.

Ο Αθηναγόρας τό 1923 πραξικοπηματικά χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Κέρκυρας. Παρέμεινε στή θέση αυτή μέχρι τό 1930. Έπομένως, κατά τό διάστημα 1923 μέχρι τό 1930, λειτουργούσε στην Κέρκυρα, όπως λέει ο ίδιος, ως Ραββίνος.

Τό 1940, όταν ξεκίνησε ο έλληνοϊταλικός πόλεμος, παρακολούθησε μία "λειτουργία" στή συναγωγή τών Έβραίων τής Νέας Υόρκης. Τήν "λειτουργία" αυτή περιγράφει ή έφημερίδα New York Times (25.11.1940). Μετάφραση στά έλληνικά του δημοσιεύματος αυτού, μέ σχετικό προλογικό σημείωμα, δημοσιεύει τό περιοδικό "Χρονικά" (Σεπτέμβριος - Οκτώβριος 2006), πού εκδίδουν οι Ισραηλίτες τής Ελλάδος. Νά, λοιπόν, τί γράφουν τά "Χρονικά" στίς σελίδες 3 και 4:

Λειτουργία από Έλληνες Έβραίους στή Συναγωγή τής Νέας Υόρκης

"Η 28η Οκτωβρίου 1940 και ο ήρωικός πόλεμος πού άκολούθησε, κινητοποίησε τίς δυνάμεις του Έλληνισμού όπουδήποτε τής Οικουμένης. Οι Έλληνες Έβραίοι, πέρα από τή στράτευσή τους στίς Ένοπλες Δυνάμεις, προσπάθησαν νά βοηθήσουν ύλικά, μέ κάθε μέσο, στο έσωτερικό και κυρίως σέ ξένες χώρες, τόν άγώνα.

Τά "Χρονικά" έχουν κατά καιρούς δημοσιεύσει ενέργειες πού έγιναν από Έβραίους του έξωτερικού. Παρακάτω παρατίθεται μετάφραση δημοσιεύματος τής "New York Times", τής 25ης Νοεμβρίου 1940, για λειτουργία πού έγινε στή Συναγωγή τής Νέας Υόρκης:

Η Ελλάδα μπορεί νά ήττηθει, αλλά δέν πρόκειται ποτέ νά κατακτηθει, δήλωσε χδές ο Ραββίνος Δρ. Ντάβιντ ντέ Σόλα Πούλ σέ ειδική λειτουργία, πού έλαβε χώρα στην ισπανική και πορτογαλλική Συναγωγή, στο

Σέντραλ Πάρκ Γουέστ, στην 70η οδό, για τόν "υποφέροντα έλληνικό λαό".

Στή λειτουργία, πού πραγματοποιήθηκε μέ τή χορηγία τών Έλλήνων Έβραίων τής Νέας Υόρκης, παρέστησαν 600 άτομα, μεταξύ τών όποιων ο Αρχιεπίσκοπος τής Έλληνικής Ορθοδόξου Εκκλησίας Βορείου και Νοτίου Αμερικής Αθηναγόρας, ο έδω Έλληνας γενικός Πρόξενος Ν. Λέλης κλπ.

Μετά τή λειτουργία, παρατέθηκε δεξίωση προς τιμήν του Αρχιεπισκόπου Αθηναγόρα και τών εκπροσώπων τής Έλληνικής Κυβερνήσεως. Ο Αρχιεπίσκοπος έξεδήλωσε τή χαρά του για τήν παρουσία του στίς λειτουργίες, ενώ δήλωσε επίσης "ιδιαιτέρως εύχαριστημένος, πού ή άποστολή τών Έλλήνων Έβραίων είναι από τήν ιδιαίτερη πατρίδα μου τά Ιωάννινα. Είμαστε από τήν ίδια πόλη κι' είμαι πολύ ύπερήφανος γι' αυτούς", συμπλήρωσε. "Στήν Κέρκυρα, όπου έζησα κάποτε, λειτούργησα άρκετές φορές ως Ραββίνος για τούς Έβραίους φίλους μου"...

Κατά τά άλλα οι Πατριάρχες Δημήτριος και Βαρδολομαίος, όπως δήλωσαν στίς ένθροονιστήριες όμιλίες τους συνέχισαν και συνεχίζουν τό έργο του!

Τό έργο του Ραββίνου Αθηναγόρα!

AT SERVICE HERE FOR THE WAR SUFFERERS IN GREECE
Rabbi David de Sola Pool, Bishop Athenagoras of the Greek Orthodox Church in North and South America, and Spiro Tsamis, commercial counselor of the Greek Legation, who took part yesterday in the observance held at the Spanish and Portuguese Synagogue, Central Park West and Seventieth Street.
Times Wide World

GREEK JEWS HERE PRAY FOR VICTORY

Dr. Pool, at Special Service,
Says Greece May Be Beaten
but 'Never Conquered'

WARNS OF FALSE HOPES

Present Advances May Be Only
Beginning of Long and Bitter
Conflict, He Asserts

Greece may be defeated, but she will never be conquered, the Rev. Dr. David de Sola Pool declared yesterday at a special service in the Spanish and Portuguese Synagogue, Central Park West at Seventieth Street, for the "suffering people of Greece."

Sponsored by the Greek Jews of New York City, the service was attended by 600 persons, including Archbishop Athenagoras of the Greek Orthodox Church of North and South America; N. G. Lely, Greek Consul General here, and Spiro Tsamis, commercial counselor of the Greek Legation.

The following telegram was sent to General John Metaxas, Premier of Greece:

"Meeting in solemn prayer in America's premier synagogue, which has been for three centuries dedicated to American ideals of freedom and national independence, Greek Jews of New York acclaim heroic courage of Greece, pray for her speedy victory and assured freedom and pledge their utmost cooperation and support."

Some Wars Held Inevitable

In delivering his sermon, Dr. Pool declared that "Israel knows war and has always hated it." He said there were two kinds of war, "war that is unnecessary and war that is inevitable," and in the latter war "no man may hold back—all must take part."

"Greece was invaded by a neighbor and was forced to fight," he said. "With the spirit of Thermopylae she is fighting courageously and victoriously. But let no one think it is the end. Unless signs mislead, it is but the beginning."

"We cannot know how Greece will be betrayed. Germany may come in through the back door. Italy is stronger than Greece, and Italy has a strong ally in Germany."

Emphasizing that in this war "there are no civilians," Dr. Pool declared that Greece was fighting with all her resources. As the "mother of democracy," he pointed out, "the spirit of Greece will never die."

"Greece has not injured or offended any nation," he said. "It has not coveted any land. But the forces of violence and unscrupulousness have released all their fury against her."

Role Played by Jews

Outlining the role played by Greek Jews in modern Greece, Dr. Pool quoted a statement made last year by Dr. Georges Kyrimis, Governor General of Macedonia, to the effect that Jewish citizens would always enjoy "complete equality of civil, moral and other rights."

"Public recognition of the initiative of Jews in opening a subscription campaign for national aviation was voiced on March 28 by Premier Metaxas through the Governor General of Macedonia, and on Dec. 1, 1939, it was announced that the government had approved a subsidy of 550,000 drachmas for Jewish philanthropic institutions," Dr. Pool said.

After the service a reception was held for Archbishop Athenagoras and the Greek Government representatives. The Archbishop said he had "enjoyed the ceremonies very much" and that he was "particularly pleased because most of this congregation of Greek Jews is from my own town of Yanina."

"We are of the same town and I am very proud of them," he added. "In Corfu, where I once lived, I acted many times as rabbi for my Jewish friends."

Among those who attended the services were thirty members of the Alexander the Great Post of the National Legion of Greek-American War Veterans, led by their commander, Christ Nikoyianis.

Ἑλληνική Πατερική Θεολογία καί Φραγκολατινική Παράδοση

Κατά τούς πρώτους Χριστιανικούς αἰῶνες γλῶσσα τῆς λατρείας καί Θεολογίας στή Δύση ἦταν ἡ Ἑλληνική. Ἡ Λατινική γλῶσσα χρησιμοποιήθηκε στήν Θεολογία καί στήν Λατρεία γιά πρώτη φορά στήν Βόρεια Ἰταλία. Μόλις κατά τήν ἐποχή τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381 μ.Χ.) ἄρχισε νά ἀντικαθιστᾶ ἡ Λατινική τήν Ἑλληνική καί σέ αὐτή τήν ἴδια τήν Ρώμη. Νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἑλληνική γλῶσσα διατηρεῖται μέχρι σήμερα στήν Κάτω Ἰταλία.

Μέχρι τήν ἐποχή τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (431 μ.Χ.) οἱ ὀλίγοι, ἐν συγκρίσει μέ τούς Ἑλληνας, μεγάλοι Λατίνοι Θεολόγοι, μέ ἐξαίρεση τόν Αὐγουστῖνο, γνώριζαν ἄπταιστα τήν Ἑλληνική. Οἱ Πατέρες αὐτοί ἀκολούθησαν μέ ὑπερηφάνεια καί πεποίθηση τήν Ἑλληνική καί Πατερική Παράδοση. Μεταξύ τῶν μεγάλων Λατίνων Θεολόγων, μαθητῶν τῶν Ρωμαίων Πατέρων ἦσαν:

Ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος, Ἀρχιεπίσκοπος Μεδιολάνων, θεωρεῖται μαθητής καί μεταφραστής ἔργων τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί τοῦ Διδύμου τοῦ Τυφλοῦ, συνεργάτου τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

Ὁ μέγιστος τῶν μεγάλων Λατίνων Ἅγιος Ἰερώνυμος, ὁ ὁποῖος διέμεινε ἐπί πολλά ἔτη στήν Ἑλληνική Ἀνατολή, ὅπου ἀσκήτευε, μετέφρασε στά Λατινικά ὁλόκληρη τήν Ἁγία Γραφή ἀπό τά Ἑβραϊκά καί τά Ἑλληνικά καί βίους πολλῶν Ἁγίων καί πολλά συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων.

Είναι τόσο πιστός στους διδασκάλους του, ώστε να αποβαίνει γνωστός για την έλλειψη πρωτοτυπίας.

Ο Άγιος Ιερώνυμος υπήρξε μαθητής και φίλος του **Άγιου Γρηγορίου του Θεολόγου** και έγνώρισε μεταξύ άλλων και τον **Άγιο Γρηγόριο Νύσσης**, στην Β΄ Οικουμενική Σύνοδο, και με αυτόν μελέτησε τα υπό του Νύσσης γραφέντα κατά των Ευνομιανών.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Κασσιανός, Λατίνος, πιθανόν εκ Γαλλίας, ασκήτευσε στίς ερήμους της Αιγύπτου και χειροτονήθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον Πατριάρχη **Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο**, τον οποίο υπηρέτησε ως διάκονος επί πέντε έτη. **Ο Άγιος Κασσιανός** έδραίωσε τον Ανατολικόν μοναχισμό στην Γαλλία, όπου πριν από μισό αιώνα περίπου είχε μεταφέρει αυτόν ο **Μέγας Αθανάσιος**.

Ο Άγιος Κασσιανός δίδαξε στη Γαλλία και στην Ιταλία την μονολόγιστη αδιάλειπτη νοερά προσευχή και κατά παράκληση του Πάπα Ρώμης Κελεστίνου έγραψε σπουδαίο σύγχρονο σύγγραμμα κατά της Νεστοριανικής αίρέσεως.

Ο πρώτος από τους μεγάλους Λατίνους θεολόγους, πού δέν έμαθε ποτέ έλληνικά, είναι ο σύγχρονος των αναφερθέντων Λατίνων Αύγουστίνος, ο γνωστός στη Δυτική ιστορία ως μαθητής και πνευματικό τέκνο του **Άγιου Αμβροσίου**. Αυτός όχι μόνο δέν κατόρθωσε να μάθει έλληνικά αλλά και τά μίσησε, όπως μās πληροφορεί στίς έξομολογήσεις του. Μεταγενέστερα, ως επίσκοπος, έκανε πάλι μία προσπάθεια να τά μάθει, αλλά χωρίς σπουδαία αποτελέσματα.¹³ (Συνεχίζεται)

¹³ π. **Ιωάννη Ρομανίδη**, Δογματική και Συμβολική Θεολογία της Όρθοδόξου Καθολικής Έκκλησίας, Τόμος Α΄, Δ΄ έκδοση, Θεσσαλονίκη 1999, σελ. 64 έπ.

Ο παπα-Μόδεστος και οί πνευματικές του υποθήκες

Πολλές φορές επισκέφθηκα τον παπα-Μόδεστο στην Κερασιά είτε μόνος μου είτε με άλλους αδελφούς πριν κοιμηθεί. Πάντα είχε κάτι πνευματικό να μās πει και να μās διδάξει. Ήταν τό πρόσωπό του πάντοτε χαρούμενο και οί λόγοι του πλήρεις χάριτος, με σοβαρότητα και αγάπη.

Συνήθιζε να τονίζει την μεγάλη ωφέλεια πού προέρχεται από την νηστεία. Σχεδόν πάντοτε μās έλεγε:

-Ο Μέγας Βασίλειος διδάσκει:

"Ανευ νηστείας μετανοήσαι αδύνατον!"

-Δέν είναι δυνατόν να προσέρχεται κανείς στην Θεία Μετάληψη, χωρίς νηστεία!

-Χρειάζεται πολλή προσευχή!

-Οί παλαιοί Πατέρες δέν έτρωγαν σχεδόν τίποτε! Έμεις, τώρα, τί κάνουμε; Τίποτα, σέ σύγκριση με εκείνους.

Σέ μεγάλη εκτίμηση είχε τον γέροντα **Χατζηγιώργη**, τον μεγάλο αυτό νηστευτή και βιαστή της φύσεως, για την μεγάλη εγκράτεια και τό πολύ αυστηρό τυπικό πού είχε. **Ο γέροντας Χατζηγιώργης** είχε ασκητέψει εκεί πού πέρα, όπως μās είπε ο παπα-Μόδεστος. Μās τον ανέφερε για να παραδειγματιστούμε στην νηστεία και στην εγκράτεια!

Είχαμε επιστρέψει στην Όρθοδοξία από τον Νεοημερολογιτισμό και με την δική του εύλογία και τίς προσευχές και ή χάρις πού ο Θεός μās έδινε ήταν πλούσια. Οί λειτουργίες πού κάναμε ως Όρθόδοξοι πλέον, ήταν μιά μυσταγωγία! Η καρδιά μας γέμιζε από ευγνωμοσύνη στον Κύριο για τίς δωρεές του.

Ήταν απερίγραπτα τά αισθήματα πού ξεχειλίζουν τήν καρδιά μας. Ζούσαμε, ιδιαίτερα στά Σαρανταλείτουργα πού κάναμε μέ τά παιδιά μας και τήν Πρεσβυτέρα, στιγμές μοναδικές και πριν τά Ὁρθόδοξα Χριστούγεννα και στό Σαρανταλείτουργο μετά τό Πάσχα μέχρι τήν Ἀνάληψη!

Ἄν κανείς δέν ἔχει παρόμοιες ἐμπειρίες, εἶναι ἀδύνατον νά καταλάβει αὐτές τίς δωρεές τοῦ γλυκυτάτου Χριστοῦ μας!

Δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔτρεχαν ἀπό τά μάτια μας γιά τήν κλήση και τήν δωρεά τῆς ἄμετρης εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς τούς ἀναξιούς.

Ἰδιαίτερα τόν πρῶτο καιρό ἦταν πολύ ἔντονη ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ζωή μας. Πολλοί ἀδελφοί, ἀλλά κατ' ἐξοχήν ὁ παπα-Μόδεστος προσευχόταν γιά μᾶς και ἡ Παναγία μας μᾶς σκέπαζε!

Μιά φορά, θυμᾶμαι, πού βρέθηκα στό καλύβι τῶν δύο γερόντων και ὁ παπα-Μόδεστος μοῦ ζήτησε νά φορέσω τό περαχήλι γιά νά κάνουμε παράκληση στους ἁγίους Ἀποστόλους.

Τοῦ λέω τότε:

-Γέροντα, μέ παρακάλεσε ἡ κ. Β. ἀπό τήν Πάτρα νά προσευχηθοῦμε ιδιαίτερα γιαυτήν και γιά τά παιδιά της πού ἔχουν προβλήματα.

Δέν πρόλαβα νά τοῦ τό πῶ και μοῦ λέει;

-Νά τά ὀνόματά της και τῶν παιδιῶν της! Τώρα τά διαβάζω! Καί μοῦ δίνει τό χαρτί.

Τί νά πῶ; Μιά ἀκόμη ... σύμπτωση μέσα στά τόσα πού ζούσαμε κοντά του;

Δέν εἶχαμε προλάβει νά ξεκουραστοῦμε, ἀπό τήν δύσκολη ἀνάβαση πού ἦλθαμε, μετά ἀπό ἕνα μακρυνό ταξίδι, ἀπό τή Ναύπακτο και ἀνεβήκαμε στήν Κερασιά. Δέν θυμᾶμαι ἄν εἶχε προλάβει νά μέ πάρει λίγο ὁ ὕπνος, ὅταν κατά τήν μία ἡ ὥρα τῆ νύχτα ἦλθε νά μᾶς ξυπνήσει ὁ παπα-Μόδεστος λέγοντας:

-Σηκωθῆτε, τώρα ξεκουραστήκατε!...

-Ἐλάτε γιά τήν ἀκολουθία.

Κράτησε μέχρι τό πρωί ἡ ἀκολουθία.

Ἐξομολογήθηκα στόν Γέροντα κάποια προβλήματά μου και μέ πολλή αὐστηρότητα και ἀγάπη ταυτόχρονα μέ συμβούλεψε νά πάω στόν Γέροντα, στόν παπα-Εὐμένιο, νά μοῦ διαβάσει εὐχή συγχωρητική.

Και ἔκείνος μέ τήν παιδική ἀπλότητα πού τόν διέκρινε μοῦ λέει:

-Ἄλλον ἔχεις γέροντα και ἄλλος σοῦ διαβάζει εὐχή!

Στήν Θεία Λειτουργία, πού τέλεσε ὁ παπα-Εὐμένιος, κατά τήν Θεία Μετάληψη, φόρεσα τό περαχήλι και προσήλθα στά Ἄχραντα Μυστήρια.

Ήταν τόσο μεγάλη ἡ χαρά και ἡ Θεία Χάρις πού πήρα κοινωνώντας ἐκείνη τήν νύχτα, πού ἡ καρδιά μου πήγαινε νά σπασε!

Δέν μιλοῦσα.

Προσπαθοῦσα νά κρατήσω μέσα μου τήν Θεία Χάρις ὡς τό πολυτιμότερο δῶρο πού μοῦ δόθηκε ποτέ!

Μία ὑπερκόσμια εἰρήνη βασίλευε μέσα μου και φοβόμουν, πῶς ἄν μιλήσω ἢ ἀσχοληθῶ μέ κάτι ἄλλο θά ἔχανα αὐτή τήν πνευματική κατάσταση πού τόσο ἔντονα δέν εἶχα ξαναζήσει στή ζωή μου. Κράτησε ἀρκετά ἡ πνευματική αὐτή δωρεά τοῦ Θεοῦ. Σέ ὄλο τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς, ἀπό τήν Κερασιά στήν Ἁγία Ἄννα, ἀπό τήν Ἁγία Ἄννα στή Δάφνη, ἀπό τή Δάφνη στήν Οὐρανούπολη και στή Θεσσαλονίκη και ἀπό τήν Θεσσαλονίκη στήν Ἀθήνα πού ἔπρεπε νά ἐπισκεφθῶ τό τυπογραφεῖο γιά μία νέα ἔκδοση ἑνός βιβλίου πού ἐτοιμάζαμε, και ἀπό τήν Ἀθήνα στό σπίτι μας στή Ναύπακτο! Μέχρι και τήν ἐπόμενη μέρα βρισκόμουν σέ "ἄλλο κόσμο"!

Ἐλεγα μέσα μου αὐτή εἶναι ἐπίσκεψη τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ φανέρωση τῆς Βασιλείας Του! Θεέ μου δέν θέλω νά χάσω αὐτή τήν δωρεά! Προστάτεψέ με! Ἀλλά, δυστυχῶς, ἡ ἐπιστροφή στά καθημερινά και στίς βιωτικές φροντίδες ἔγιναν αἰτία νά προσγειωθῶ και πάλι στήν ἀδυσώπητη καθημερινότητα...

Ἀλλά ἔμεινα πάντα νά ἀναπολῶ μέ λαχτάρα ἐκείνη τήν μακαρία πνευματική κατάσταση!...

Παρόμοιες καταστάσεις, ἀλλά ὄχι σέ τόσο ἔντονο βαθμό και σέ διάρκεια, ζούσαμε στίς ἡμέρες τῶν Σαρανταλείτουργων μέ τήν Πρεσβυτέρα και τά παιδιά, ὅπως προανέφερα!

Ὁ παπα-Μόδεστος δέν δεχόταν εὐκόλα τίς διηγῆσεις γιά τούς σύγχρονους γεροντάδες, προβαλλομένους ὡς ἀγίους. Πολλά γράφονταν ἐκεῖνες τίς ἡμέρες, ἰδιαίτερα γιά τόν Πορφύριο καί τόν Παΐσιο. Πού τούς ἀπέρριπτε, γιατί ἦταν κοινωνικοί μέ τόν Οἰκουμενισμό!

Ἐντυπωσιασμένος ὁμως ἀπό τήν ζωή τοῦ μεγάλου σύγχρονου ἀββᾶ, ὄχι τῆς Μεσοποταμίας ἢ τῆς Αἰγύπτου καί τῆς Παλαιστίνης, ἀλλά τῆς Αἰγίνης, τοῦ ὁσίου γέροντος Ἱερωνύμου, πού ἔγινε καί ἡ αἰτία νά γνωρίσω τόν σύγχρονο κόσμο τῶν μυστικῶν καί νηπτικῶν Ἀββάδων τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ στερεώματος, ὅταν ἀνέφερα τόν **Γέροντα Ἱερώνυμο τῆς Αἰγίνης** στόν παπα-Μόδεστο. Μοῦ λέει:

-Αὐτόν τόν παραδέχομαι!

(Συνεχίζεται).

Περί τοῦ Γέροντος Ἱερωνύμου τοῦ ἐν Αἰγίνῃ

Ὁ μακάριος οὗτος **Γέρων Ἱερώνυμος** ἐκοιμήθη μόλις πρός ὀλίγων ἐτῶν. Χαρισματοῦχος ἐξομολόγος καί πνευματικός γνωστός ἀνά τό Πανελλήνιον, ἱερομόναχος μέ τό πάτριον Ὁρθόδοξον Ἐορτολόγιον, ἦτο πνευματικόν τέκνον τοῦ Γέροντος Μισαήλ τοῦ ἐξ Ἰκονίου, περί τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦμεν ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος πνευματικοῦ ἐγχειριδίου.

Ὁ Γέρων ἦτο ἀπλοῦς εἰς τάς κοσμικάς γνώσεις καί ὁμίλει τήν ἐλληνικήν κατά μικρασιατικόν τρόπον καί προφοράν. Ἦτο ὁμως τόσον Θεοφόρος ἄνθρωπος, πού ἡ διδασκαλία καί ἡ παρηγορία του οὐδόλως ἔχανον ἀπό τό μεγαλεῖον των ἔνεκα τῆς ἀπλότητός του. Πράγματι ὁ

Χριστός μας δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τάς γνώσεις μας καί τά διπλώματά μας, ἀλλά μᾶς τιμᾶ καί μᾶς ἀγιάζει μέ τήν ὑπηρεσίαν του, ἀνάλογα μέ τήν καθαρότητα τῆς καρδίας μας, "ὁ πανσόφους τούς ἀλιεῖς ἀναδείξας"! Τίني δέ τρόπῳ; Μήπως ἀποστέλλοντας αὐτούς εἰς τάς περιφήμους φιλοσοφικάς σχολάς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; Οὐχί, ἀλλά "καταπέμψας αὐτοῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον"!

Γιαυτό καί ὁ Ἅγιος **Σεραφεῖμ** τοῦ Σαρῶφ λέγει: "Ἀπόκτησον Πνεῦμα Ἅγιον καί μυριάδες θέλουσι σωθεῖ ὀλόγουρά σου!" Πράγματι, ἡ μεγαλυτέρα ὠφέλεια πού μπορούμε νά προξενήσουμε στόν κόσμο καί ἡ μεγαλυτέρα ὑπηρεσία τήν ὁποίαν δυνάμεθα νά προσφέρουμε εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, ἔστω καί ἂν αὕτη λάβει χώραν εἰς τά βάθη τῆς ἐρήμου, χωρίς κανέναν ἄλλον μάρτυρα ἀπό τούς ἀγίους Ἀγγέλους.

Ἔτσι καί ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ράθυμοι ὡς πρός τήν σωτηρίαν μας τοῦλάχιστον, ὅπου ἀκοῦμε λόγον σωτηρίας τόν μεταδίδουμε, ὥστε ἂν καί ἀνάξιοι κί αὐτῆς τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἄλλοι ἀκούοντες νά σωθῶσιν καί νά ἐλεθῶμεν καί ἡμεῖς ἐν τινι μέτρῳ διά τῆς ἐκείνων Σωτηρίας.

Εἶχε, λοιπόν, ὁ Γέρων ἀπωλέσει τήν χεῖρα ἐξ ἀτυχήματος διά χειροβομβίδος. Συνέβαινε ὅταν ἤρχετο κανεῖς νά τοῦ διηγηθεῖ τίς θλίψεις του, τά πένθη του καί τίς συμφορές, γιά νά τόν παρηγορήσει ἀλλά καί νά τόν διδάξει νά ἔχει ἀκλόνητον ἀλλά καί ἀπερίεργον ἐμπιστοσύνην εἰς τήν Πατρικήν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ μας, τοῦ ἔδειχνε τό χέρι του καί τοῦ ἔλεγε:

-Τό βλέπεις αὐτό; Ποτέ δέν ἐρώτησα τόν Θεόν: "Γιατί;"

Ἦρχετο δέ ἐπίσης κάπου-κάπου μία γερόντισσα μοναχή διά νά τόν περιποιηθεῖ. Κάποτε δέ πού ἡ Γερόντισσα αὕτη ἦτο παροῦσα ἤλθαν πρός ἐπίσκεψιν μία ἄλλη Γερόντισσα συνοδεύουσα νεαρόν μοναχόν.

Καί ἐρώτησε ἡ γερόντισσα πού ἐπεριποιεῖτο τόν Γέροντα Ἱερώνυμον, τόν νέον μοναχόν νά μάθει ἀπό ποιό μοναστήρι εἶναι. Καί εἶπεν καί ἐκεῖνος, ἀπό τό δεῖνα!

-Μήπως τότε γνωρίζεις τόν ἀδελφόν μου, τόν πατέρα Ἀρσένιον;

-Καί βέβαια τόν γνωρίζω, ἀφοῦ εἴμεθα μαζί!

-Ἄχ τί χαρά! Τί χαρά! Ἄρχισε νά φωνάζει ἡ Γερόντισσα πρὸς τόν Γέροντα Ἱερώνυμον. Ἔρχεται ἀπό τόν ἀδελφόν μου, τό ἀκοῦς;

-Πᾶψε το καλογραῖα! Πᾶψε! Ἀπήντησεν ἐκεῖνος μέ τήν συμπαθητικήν καραμανλίδικη προφορά του!

-Κύττα τήν καλογραῖαν! Ἀκούει ἀδελφός καί χαίρεται! Γιά τόν ἀδελφό ἡ καρδιά τῆς καλογραῖας χοροπηδάει. Ἀλλά γιά τόν Χριστό ἡ καρδιά κοιμᾶται!

Καί τᾶλεγε αὐτά ὄχι ἀπό σκληροκαρδίαν τάχα, ἀλλά γιά νά μήν ξεχάσει ἡ μοναχή πού πέθανε γιά τόν κόσμο συσταυρούμενη μέ τόν Χριστόν ὅτι εἰς τό ἐξῆς μαμμιά χαρά δέν μποροῦσε πλέον νά ἐπισκιάσει τήν χαρά τῆς διαρκoῦς μνήμης τοῦ Θεοῦ, ὅπως εἶπεν καί ὁ Χριστός μας ὅτι "ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπέρ ἐμέ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος καί ὁ φιλῶν υἱόν ἢ θυγατέρα ὑπέρ ἐμέ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος!" (Ματθ. ι', 37).

Ὅταν δέ σηκώθηκαν νά φύγουν οἱ ἐπισκέπται, λέγει ὁ νεαρός μοναχός πρὸς τόν Γέροντα:

-Εὐχέσθε, πάτερ, καί γιά μένα τόν ἁμαρτωλόν.

-Ἐγώ δέν ἀκούω!

Ὁ μοναχός κατάλαβε καί δέν ἐζήτησε περαιτέρω ἐξηγήσεις. Μία ὅμως ἐκ τῶν καλογραῖων θέλησε νά ὑποστηρίξει τήν αἴτησίν του.

-Σοῦπε νά τόν θυμᾶσαι στή προσευχήν σου!

-Ἐγώ δέν ἀκούω!

-Καλέ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, τί δέν ἀκοῦς; Μέχρι τώρα ἄκουες καί τώρα δέν ἀκοῦς;

Προσευχή σου ζητάει νά κάνεις ὁ ἄνθρωπος.

-Ἄκουσε παιδί μου! Μαζί νά κάτσουμε, ἐγώ νά τρώω κι' ἐσύ νά κυττάξεις ἐμένα. Χορταίνεις ἐσύ, ἐπειδή ἐγώ τρώω; Ἔτσι εἶναι καί μέ τήν προσευχήν. Ἡ προσευχή τηλέφωνο εἶναι. Ἄμα ἐγώ προσευχή κάνω, ντρίννν στόν οὐρανό τό τηλέφωνο χτυπάει καί ὁ Θεός ἀκουστικό παίρνει! "Τί θέλεις;" μέ λέει. "Νά εὐλογήσεις τήν ἀδελφή Κατίνα!" λέω.

"Καλά!" ὁ Θεός λέει, "Ἐγώ τώρα θά τηλεφωνήσω στήν Κατίνα!"

Ἔτσι τό τηλέφωνο τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά τῆς Κατίνας ντρίννν κάνει καί Κατίνα κοιμᾶται, ἢ ἔξω ἀπό τήν καρδιά τῆς Κατίνας ντρίνννν κάνει καί Κατίνα κοιμᾶται καί δέν ἀκούει τόν Θεό πού τήν καλεῖ. Τί ὠφέλησε τήν Κατίνα ἡ δική μου προσευχή;

-Ἄκουσε καλογραῖα, δέν θέλω νά σᾶς λυπήσω:

-Αὐτός μοναχός εἶναι!

-Νά κάνει μόνος του προσευχή! Γιά νά πάρει μισθό! Τό κατ' ἐξοχήν ἔργο τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἡ προσευχή!¹⁴

¹⁴ Ἀπό τό **Σύγχρονον Λειμωνάριον**, ἐκδιδόμενον ὑπό τοῦ Διορθοδόξου Φυλλαδίου "Ἡ παραδοθεῖσα πίστις", Γενεύη, 1972, σελ. 7-8).

Απάντηση β' στις εσφαλμένες θέσεις του π. Εύθυμιου Τρικαμηνά και του Π. Σημάτη ως προς τό Έορτολόγιο τής Έκκλησίας.

Πέμπτη, 1/14 Ιουλίου 2011,
Τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ
Ἀξιότιμον Κύριον Παναγιώτην Σημάτην, Θεολόγον.

Ἀξιότιμε κ. Σημάτη,

Μία καλή μου φίλη, εὐσεβῆς ὀρθόδοξη χριστιανή, εἶχε τήν καλοσύνη νά μου στείλῃ τήν ιστοσελίδα http://amethystosbooks.blogspot.com/2011/07/blog-post_6076.html τῆς 9ης Ιουλίου 2011, ὅπου διάβασα τό ἐρωτηματικό σας ἄρθρο : «*Τό σχίσμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἔγινε μέ ἀφορμή τήν ἀφετηρία ἢ ἐξ αἰτίας τῆς ἰδίας τῆς αἵρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;*».

Κατά συνείδησιν αἰσθάνομαι ὑποχρεωμένος νά ἀπαντήσω καί νά καταθέσω τήν μαρτυρία μου. Καίτοι δέν εἶμαι θεολόγος καί δέν μπορῶ νά συναγωνισθῶ τήν ἐντιμότητά σας στίς γνώσεις, πλὴν ὅμως, παρ' ὄλον τόν σεβασμό πού σᾶς ὀφείλω, διακρίνω στήν θεολογία σᾶς τ' ἀχνάρια τῆς πεπατημένης τοῦ δυτικοῦ καί Ἰησουϊτικοῦ σχολαστικισμοῦ καί ὀρθολογισμοῦ.

Διάβασα καί ἐγώ τό βιβλίό τοῦ κ. Δελήμπαση, καθῶς καί διάφορα ἄλλα βιβλία καί ἀπό τίς δύο πλευρές. Ὁμολογῶ ὅτι πολλές φορές ὅσο περισσότερο διαβάζω τόσο λιγότερο καταλαβαίνω. Ἀλλά δέν πειράζει, διότι ἂν δέν καταλαβαίνω ἐγώ καταλαβαίνει ὅμως ἡ Ἐκκλησία μου. Ἐγώ δέν ξέρω, ἡ Ἐκκλησία μου ὅμως ξέρει. Ἐγώ μπορεῖ νά πλανηθῶ, ἡ Ἐκκλησία μου ὅμως δέν μπορεῖ οὔτε νά πλανηθῆ οὔτε νά μέ πλανήσῃ. Καύχημά μου καί παρηγορία μου δέν εἶναι οὔτε ἡ ὑποτιθέμενη ἀρετή μου, οὔτε οἱ γνώσεις μου οὔτε τά ἔργα μου. Καύχημα καί παρηγορία μου εἶναι ἀποκλειστικά ὁ Σωτήρας καί Δεσπότης Χριστός καί ἡ Ἁγία Αὐτοῦ Ἐκκλησία.

Πρὶν ὅμως ἀπαντήσω στά ἐπιχειρήματα τῆς ἐντιμότητός σας αὐτά καθ' ἑαυτά, εἶναι ἀνάγκη νά διασαφηνισθοῦν δύο πράγματα τά ὅποια εἶναι ἀκόμη συγκεχυμένα στόν νοῦ καί τήν συνείδηση πολλῶν ἀνθρώπων.

Πρῶτον ἡ ὀνομασία μας καί δεύτερον τό ὑποτιθέμενο «σχίσμα» μας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλη δυσφορία ὅταν μέ ἀποκαλοῦν «Παλαιοημερολογίτη» ἢ «Γ.Ο.Χ.» ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο. Ἐγώ εἶμαι ἀπλά Ὀρθόδοξος Χριστιανός καί τά ἐπί πλέον ἐπίθετα στήν οὐσία δέν μέ ἀφοροῦν. Βέβαια εἶμαι ὑποχρεωμένος νά τά ὑποστῶ, ἀφοῦ ζῶ σέ μία κοινωνία ὅπου ἐπικρατεῖ τό δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου, πλὴν ὅμως «οὐ σύ μέ λαιδίωρεῖς ἀλλά ὁ τόπος».

Ὅπως ὁ ἀπόστολος Τιμόθεος εἶχε διδαχθῆ τά «ιερά γράμματα» ἀπό τήν γιαγιά του, ἔτσι κι ἐγώ ἀπό τήν δική μου γιαγιά, μαζί μέ ὅλα τ' ἄλλα κληρονόμησα καί τό ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας γιά νά ἐπιτελῶ τά θρησκευτικά μου καθήκοντα, ὅπως κι' αὐτή μέ τήν σειρά τῆς τό εἶχε κληρονομήσει ἀπό τήν δική τῆς τήν γιαγιά. Ἡ μακαρίτισσα, ἡ συχωρεμένη ἢ

γιαγιά μου οὔτε «Γόχισσα» ἦταν οὔτε «Παλαιοημερολογίτισσα» ἀλλά μία ἀπλή ὀρθόδοξη χριστιανή.

Θυμάμαι, ὅταν εἶχα μεγαλώσει ἀρκετά καί ἄρχισα νά μελετῶ καί νά καταλαβαίνω, μέ ἔβαλε νά καθίσω δίπλα τῆς καί μοῦ εἶπε :

«Βλέπεις παιδάκι μου; Στόν πλανήτη μας ὑπάρχουν δισεκατομμύρια ἄνθρωποι διαφόρων θρησκευμάτων: Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι, Ἰνδουῖστες, Βουδδιστές, Μπαχαί, Ταοῖστες καί ἄλλοι. Ὅλοι αὐτοί χρησιμοποιοῦν ἓνα κοινό συμβατικό πολιτικό ἡμερολόγιο γιά τίς συναλλαγές μεταξύ τους, καί ἀφήνουν τό θρησκευτικό τους ἡμερολόγιο ἀνέπαφο. Τό ἴδιο κάνουν καί πολλοί ὁμόδοξοι μας στά Ἱεροσόλυμα, τό Ἅγιον Ὅρος, τήν Ρωσία, τήν Σεργβία καί τήν Βουλγαρία. Εἶναι ποτέ δυνατόν ὅλα αὐτά τά δισεκατομμύρια νά εἶναι τόσο ἀνόητοι καί ὁ Μεταξάκης καί ὁ Παπαδόπουλος, πού προσάρτησαν τό ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας στό ἡμερολόγιο τῆς Πολιτείας, νά εἶναι τάχα πιο ἔξυπνοι;»

Ἐγώ ἀπό τήν γιαγιά μου τήν συχωρεμένη αὐτά κληρονόμησα. Καί ἀφοῦ δέν ἄλλαξα τίποτε ἀπό αὐτά πού κληρονόμησα, δέν βλέπω τόν λόγο γιατί θά πρέπει ν' ἀλλάξω καί ὄνομα προσθέτοντάς του περισσά ἐπίθετα. Ἐτσι τό «Ὀρθόδοξος Χριστιανός» μου ἀρκεῖ. Ἐσεῖς ὅμως κ. Σημάτη, ἀπό τήν δική σας τήν γιαγιά, τί πράγμα καί ποῖο ἑορτολόγιο κληρονόμησατε;

Δέν γίνεται κάθε φορά πού ἐσεῖς εἰσαγάγετε μία καινοτομία νά ... «παλιώνουμε» ἐμεῖς(!) Δέν εἶναι οὔτε σωστό οὔτε δίκαιο. Ἐσεῖς π.χ. καινοτομήσατε καί στόν τύπο τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος. Ἐτσι τώρα καθίζετε τά παιδιά σας μέσα στήν κολυμβήθρα καί τοῦς ρίχνετε νερό στό κεφάλι βαπτίζοντάς τα «δι' ἐπιχύσεως», καθιστώντας ἔτσι τό βάπτισμά σας ἀδεκτο καί ἄκυρο, ὅπως περιτράνωσ ἀπέδειξε καί ὁ πολὺς μεταξύ ὑμῶν π. Γεώργιος Μεταλληνός.

Ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νά διατηροῦμε τόν τύπον, τήν πρᾶξιν καί παράδοσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας βαπτίζοντας τά τέκνα μας διά τριττῆς καταδύσεως καί ἀναδύσεως. Μήπως θά ἔπρεπε σύμφωνα μέ τήν ἴδια λογική, νά μας ὀνομάζουν ἐπίσης ... «Παλαιοβαπτιστές» γι' αὐτό; Τί νά κάνουμε; Ἐν ἀνάγκη θά τό ὑποστοῦμε κι αὐτό, ἀφοῦ ἐσεῖς κρατᾶτε τό μαχαίρι ἀπό τό μανίκι.

Ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας ὅμως εἶναι μέν Παλαιά, **ὡς καί ὁ Κύριος εἶναι «ὁ Παλιός τῶν ἡμερῶν»**, δέν παλιώνει ὅμως ποτέ καί δέν γηράσκει καθ' ὅτι «*τό παλαιούμενον καί γηράσκον ἐγγύς ἀφανισμοῦ*» (Ἐβρ. ἡ'13).

Ἐμεῖς, σύμφωνα μέ τόν ἐκ Λειρῆνης Ἅγιον Βικέντιον, κρατοῦμε «πᾶν ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεῦθη» χωρὶς καινοτομίες καί νεωτερισμούς, διότι ὁ νεωτερισμός θεωρεῖται «ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου» καί ὁ «δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγχει ἐλλειπή τήν Ὀρθόδοξον Πίστιν καί βλασημεῖ εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὡς μή ἀρτίως λαλήσαν» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καί αὐτό δέν εἶναι δική μας «παλαιοημερολογίτικη» ἄποψη καί διατύπωση, εἶναι ἄποψη καί διατύπωση τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τῶν Πατριαρχῶν τῆς

Ἀνατολῆς τοῦ 1848, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἠμφισβητήθη ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας.

Καί περὶ μὲν τῆς ὀνομασίας ταῦτα εἰρήσθω. Ἄς δοῦμε τώρα καὶ τὸ πολυθρήλυτο «σχίσμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν», πού μοιραίως μᾶς θυμίζει τὴν λαϊκὴ παρουσία ὅτι : «φωνάζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ βγῆ ὁ νοικοκύρης».

Ἐπιτρέψατέ μας κ. Σημάτη, παρὰ τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπην μας, «νά σᾶς κρίνουμε ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν». Ἐσεῖς ὁ ἴδιος παραδέχεσθε στό παραπάνω ἄρθρο σας ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου ὑπῆρξε «ὀμολογουμένως ἀντικανονική». Καί ποιὸς μᾶς ὑποχρῶνεται μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ νὰ δεχόμεθα ἀντικανονικὲς πράξεις;

Μᾶς συστήνετε νὰ κάνουμε «διαμαρτυρία»! Μά δὲν εἴμαστε «Διαμαρτυρόμενοι» κ. Σημάτη μας, Ὁρθόδοξοι εἴμαστε οἱ πτωχοί, καὶ ὡς Ὁρθόδοξοι προσπαθοῦμε νὰ μιμηθοῦμε τοὺς Πατέρες μας. Ὅταν παραβιάζεται ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας. Πού εἶδατε ἐσεῖς μέσα στοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας νὰ προβλέπονται «διαμαρτυρίες» καὶ «ἀντιδράσεις»; Θά ἐπανέλθουμε σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο παρακάτω.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ ἐσᾶς ἐάν κάποιος ἀπορρίψει μία «ὀμολογουμένως ἀντικανονική» πράξη καὶ διαχωρίσει τίς εὐθύνες του μὲ τοὺς ὑπαίτιους γίνεται αὐτόχρημα «σχισματικός»! Αὐτὰ διδάσκει ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη;

Δηλαδή ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης πού ἀπλά ἕναν παράνομον γάμο του αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου τοῦ ζ' τὸν ἐκήρυξε «αἵρεση ζευξιμοχείας» καὶ ἔκοψε κοινωνία μὲ τὸν Πατριάρχη καὶ τὸν Αὐτοκράτορα, σύμφωνα μὲ τὰ δικὰ σας κριτήρια πρέπει νὰ ἦταν κι ἐκεῖνος «σχισματικός»!

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὅμως δὲν περιορίσθη σὲ «διαμαρτυρίες» καὶ «ἀντιδράσεις», σύμφωνα μὲ τὴν δική σας νεώτερη συνταγή, ἀλλὰ προέβη σὲ διαχωρισμὸ τῶν εὐθυνῶν του, καὶ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καίτοι αὐτὸ του κόστισε πολλοὺς ραβδισμοὺς, ἔξοριες καὶ πολλές κακώσεις, διωγμοὺς καὶ ταλαιπωρίες. Καὶ πολλοὶ συνεβούλευσαν τότε τὸν Ἅγιο Θεόδωρο, νὰ βάλλῃ λίγο νερό στό κρασί του καὶ νὰ κἀνῃ τὰ στραβά μάτια, διότι μὲ τὸν αὐτοκράτορα πάντα ἐλόχευε ὁ κίνδυνος τῆς ἐπανόδου τῆς εἰκονομαχίας. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὅμως, δὲν σκεπτόταν ὑπολογιστικά, χρησιμοθηρικά καὶ ὠφελμιστικά. Δὲν κἀθησε νὰ σκεφθῆ ὅπως ἡ ὑμετέρα ἐντιμότης, ποιὸ εἶναι τὸ «πρωτεύον» καὶ ποιὸ τὸ «δευτερεύον» διότι δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν του κριτὴ καὶ ἐκτιμητὴ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Μπροστὰ στὴν συγκεκριμένη παρανομία, ἔλαβε τὴν ἐπιβαλλόμενη ἀπόφαση, ἀφήνοντας τὸ θέμα τῶν συνεπειῶν καὶ τοῦ αὔριο στὴν κρίση τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὁ ὁποῖος στὴν πραγματικότητα «τούς οἴακας ἔχων ἐν τῇ τῆς Ἐκκλησίας κυβερνήσει πηδαλιουχεὶ διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων» σύμφωνα μὲ τὸν Ἱεροσολύμων Δοσίθεον.

Ἐάν λοιπὸν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος δι' ἕναν παράνομον γάμον ταῦτα ἔπραξε καὶ ὑπέστη, τί ἔπρεπε νὰ κάνουμε ἐμεῖς τὸ 1924 ὅταν εἶδαμε νὰ ἔρχονται τὰ πάνω κάτω μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ

Χριστοῦ, καὶ εἶδαμε τὸ ὑπεῶν της ἀενάου Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ἔνθα «καινουργεῖται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν» νὰ ἐπανερχοῦν στό «γλῶσσαί ποτε συνεχύθησαν διὰ τὴν τόλμα τῆς παραλοΐας»; Ἐπρεπε ν' ἀκολουθήσουμε τὸ παραλήρημά του Μεταξάκη καὶ τοῦ Παπαδοπούλου γιὰ νὰ μὴν μᾶς ποῦν «σχισματικούς»;

Ἀλλὰ μπροστὰ σ'αὐτὸ τὸ παραλήρημα δὲν θυμᾶμαι νὰ κάνουμε ἐμεῖς κάτι τὸ συγκεκριμένον: Ἀπλά «ἐμείναμε εἰς ἃ ἐμάθαμε καὶ ἐπιστώθημεν» (Β' Τίμ. γ' 14) καὶ ὅτι εἴμασταν πρὶν τὴν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς καινοτομίας, παραμείναμε καὶ μετὰ, μὴ ἀλλάξαντες «ἰῶτα ἐν ἡ μίᾳ κεραίαν», ἐξ ὧν παραλάβαμε. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν προβήκαμε σὲ καμία ἐνέργεια, δὲν μετακινήθηκαμε καὶ δὲν ἀλλάξαμε ἀπολύτως τίποτε, πῶς εἶναι δυνατόν τὴν μία μέρα νὰ κοιμηθοῦμε Ὁρθόδοξοι καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ νὰ ξυπνήσουμε «σχισματικοί»; Ἐάν μοιραίως ἐπῆλθε σχίσμα ἀπὸ τὴν δική σας καινοτομία «τί πρὸς ἡμᾶς»; Ὅποιος ἔχει νοῦν καὶ στοιχειῶδες συναίσθημα δικαιοσύνης, ἀντιλαμβάνεται ποῖον βαρύνει ἡ εὐθύνη ἐνός τέτοιου σχίσματος.

Καὶ οἱ παπικοί, ὅταν ἀρνηθήκαμε νὰ ἀκολουθήσουμε τίς καινοτομίες καὶ ἀποστασίες τους, ἄρχισαν κι ἐκεῖνοι σάν κι ἐσᾶς νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς Ὁρθόδοξους «σχισματικούς». Ἐμεῖς αὐτὸ πού ἀπαντήσαμε στοὺς παπικούς διὰ στόματος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ΣΤ' τὸ 1868, ἐπαναλαμβάνουμε καὶ πρὸς ὑμᾶς σήμερον μὲ μίαν ἐλαφρὰν παραλλαγὴν ἢ μᾶλλον προσαρμογὴν πού ἐπιβάλλει ἡ περίπτωσις : «*Ἀναδράμωμεν ἐκάτεροι καὶ ἴδωμεν, ὁπότεροι προσέθεντο ἢ ἀφεῖλον ἢ ἐκαινοτόμησαν. Ἐκκοπέσθω ἡ καινοτομία, ἐάν ὑπάρχη καὶ ὅπου ὑπάρχει, καὶ τότε σύμπαντες ἀνεπαισθήτως εὐρεθησόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας!*»

Καὶ ἔρχομαι τώρα στό ἄρθρο σας, τὸ ὁποῖο ἂν κατάλαβα καλά πραγματεῦται τὴν σχέση «πρωτεύοντος» καὶ «δευτερεύοντος» ἀνάμεσα στὴν καινοτομία αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, καὶ τὴν αἰρετικὴν, σύμφωνα καὶ μὲ τὴν δικήν σας ὀμολογίαν, ἐγκύκλιο τοῦ 1920. Καὶ θέλετε, ἂν κατάλαβα καλά, νὰ δῆτε σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο οἱ «Παλαιοημερολογίτες» ἀπέδωσαν τὴν βαρῦτητά του «πρωτεύοντος». Εἰλικρινά κ. Σημάτη, δὲν ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ἔχετε ἐμπλακεῖ στό λούκι τοῦ δυτικῆς σχολαστικισμοῦ ὅπως ἀναφέρω καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς παρούσης μου;

Οἱ ἄνθρωποι, εἴτε «Παλαιοημερολογίτες» εἶναι εἴτε Νεοημερολογίτες, δὲν εἶναι ὅλοι τους οὔτε λόγιοι, οὔτε ἱστορικοὶ οὔτε θεολόγοι. Τὴν ὄντως αἰρετικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἐκτός ἀπὸ αὐτοὺς πού ἀσχολοῦνται ἐπισταμένως μὲ αὐτὰ τὰ θέματα, ἀκόμη καὶ σήμερον πόσοι γνωρίζουν τὴν ὑπαρξὴ της καὶ πόσοι τὴν ἔχουν διαβάσει;

Μία καινοτομία ὅμως πού ἀναστατώνει τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ φέρνει τὰ πάνω κάτω εἶναι σὲ ὅλους ὁρατὴ. Ἡ προαναφερθεῖσα Πανορθόδοξος Σύνοδος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848 ἀναφέρει σὺν τοῖς ἄλλοις : «*Παρ'*

ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτέ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς Θρησκείας ἐστὶν αὐτό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι, αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ».

Ὁ δέ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος στόν «Τόμο Καταλαγῆς» του ἀναφέρει :
«*Πατριάρχης ἢ Μητροπολίτης ἢ Ἐπίσκοπος ἢ κληρικός, ἢ μοναχός, ἢ λαϊκός, ἕκαστος καί ὁμοῦ πάντες, ὁ τολμήσας ἀφελεῖν, μίαν γοῦν συλλαβήν καί παρασαλεῦσαι, ὑπεύθυνος μὲν ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων ποιναῖς, ἀποσυνάγωγος δέ καί ἀκήρυκτος τῆς τῶν Ὁρθοδόξων Κοινωνίας ὡς σεσηπός μέλος ἀποκοπτόμενος τοῦ καθόλου Σώματος τῆς Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας!*»

Δέν ἦταν, λοιπόν, δύσκολο καί δέν ἀπαιτοῦντο ἰδιαίτερες θεολογικές γνώσεις οὔτε ἀπό τόν λαό οὔτε ἀπό τούς κληρικούς, νά συνειδητοποιήσουν ὅτι διά τῆς νεοημερολογιτικῆς καινοτομίας ἔπαυε πλέον τό θρήσκευμα αὐτῶν νά παραμένῃ «αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτῶν».

Δέν ἀπαιτοῦντο ἰδιαίτερες θεολογικές γνώσεις, ἀπό τήν μία νά ἀκοῦν τόν ἱερέα νά ἐκφωνῇ: «*καί δός ἡμῖν, ἐν ἐνὶ στόματι καί μία καρδία, δοξάζειν καί ἀνυμνεῖν τό παντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομά σου*» καί ἀπό τήν ἄλλην νά ἀκοῦν τήν ἴδια μέρα τούς μισούς Ὁρθοδόξους νά ψέλνουν : «*Ἐτοιμάζου, Βηθλεέμ, ἦνοικται πᾶσιν ἡ Ἐδέμ*» καί ταυτόχρονά τους ἄλλους μισούς νά ἀντιφωνοῦν : «*Ἐν Ἰορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε*», γιά νά καταλάβουν ὅτι ἡ νεοημερολογιτικῆ καινοτομία εἶχε σκοπό νά μπαχαλοποιήσῃ τήν Ἐκκλησία.

Δέν χρειάζοντουσαν τόν μπαμπούλα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πού θεμελιώνει ἡ αἰρετικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 γιά νά καταλάβουν τό τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ὅτι ἐν τῇ Μιᾷ Ἁγία Καθολικῇ καί Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ : «*Δεινόν ἐστι καί ἀπρεπές, κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἐτέρους μὲν ταῖς νηστεῖαις σχολάζειν, ἐτέρους δέ συμπόσια συντελεῖν*».

Ἀπλούστατα, ὅταν ἀργότερα οἱ λόγιοι μεταξὺ αὐτῶν ἀνεκάλυψαν σὺν τοῖς ἄλλοις καί τήν αἰρετικὴ Ἐγκύκλιο, εὐχαρίστησαν τόν Θεόν ἀναλογιζόμενοι ἀπό ποῖο βάραθρο καί ἀπό ποιόν κρημνόν ἡ Χάρις του, τούς εἶχε προστατεύσει. Καί αὐτό, διότι εἰς «ὀλίγα ἦσαν πιστοί» (Μάτθ. κε' 21). Ἄν δέν εἶχαν φανεῖ πιστοὶ εἰς τὰ «ὀλίγα», τότε οὔτε ἀπ' τὰ «πολλά» θά τούς προστάτευε ὁ Θεός. Καί παράδειγμα ὁ ἑαυτός σας, ἀγαπητέ μας κ. Σημάτη! Ἐσεῖς γνωρίζετε τήν αἰρετικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, πού ἀκόμη χιλιάδες ἀπό τούς «Παλαιοημερολογίτες»

ἀγνοοῦν. Ἐσεῖς γνωρίζετε ἀπό πρῶτο χέρι ὅτι ὁ Νεοημερολογισμὸς εἶναι μεθόδευσις καί προθάλαμος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς ἀποστασίας. Πολλοὶ ἀπὸ τούς «Παλαιοημερολογίτες» διανοητικὰ ἴσως δέν τό ἔχουν καταλάβει ἀκόμη ὅπως τό ἔχει κατανοήσει ἡ δική σας ἀγχίνοια καί πολυμάθεια.

Σέ τί σᾶς ἔχει ὅμως ὠφελήσει αὐτός ὁ πλεονασμὸς τῆς γνώσης, ἀφοῦ δέν ἔχετε ἀπεγκλωβισθῆ ἀπὸ τὴν ἀποστασία; Ἀφοῦ στά «ὀλίγα» δέν φανήκατε δόκιμοι, τὰ «πολλά» σέ τί σᾶς ὠφέλησαν; Ἀπλὰ ἀδολεσχεῖτε περὶ «ἐλάσσονος» καί «μειζονος», περὶ «πρωτευόντων» καί «δευτερευόντων» καί δέν τηρεῖτε οὔτε τὰ μὲν οὔτε τὰ δέ ἀλλὰ κατὰ τόν Ἀδελφόθεον «οὐκ εἰ ποιητῆς νόμου ἀλλὰ κριτῆς» (Ίακ. δ' 11). Καί τοῦτο διότι δέν ἐνσκόψατε φαίνεται ἀρκετά εἰς τό τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου : «*Πανταχοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ' ἀκριβείας ἐπώμεθα. Παράδοσις ἐστὶ, μὴ πλέον ζῆτει!*»

Μὴ βιάζεσθε λοιπόν νά καταλήξετε σέ συμπεράσματα ὅτι τάχα «ἐστίασαμε τὴν προσοχή μας στὶς 13 μέρες» καί παραπλανητικὰ νά μᾶς παρουσιάσετε ὡς ἡμερολόγους. Ἐμεῖς ὅπως λέγει καί ὁ Ἀπόστολος δέν εἴμεθα ἐκ τῶν παρατηρούντων «ἡμέρας καί μῆνας καί καιρούς» (Γάλ. δ' 10). Ἀπλὰ παρατηροῦμε τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς νά τὴν μετατρέψουμε σέ ἀντικείμενο δικῶν μας ἐκτιμήσεων. Ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ μας καί κανεῖς δέν τὴν ἐγγίζει ἐπιπολαίως καί ἀτιμωρικῶς.

Δέν συγχωρεῖται στὴν πολυμάθειά σας νά λέτε ὡς ἐπιχείρημα ὅτι «καμία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δέν δογματοποίησε τό Ἡμερολόγιο». Μήπως γνωρίζετε ἐσεῖς καμία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο πού νά δογματοποίησε τό σημεῖον του Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ; «Τίς ὁ διά γραμματος διδάξας»; ὅπως λέγει καί ὁ Μ. Βασίλειος στόν 91ο Κανόνα του. Μήπως αὐτό μᾶς ἐξουσιοδοτεῖ νά τόν καταργήσουμε ὡς «δευτερεύοντα»; Καί διευκρινίζει ὁ **Μ. Βασίλειος** στή συνέχεια : «*Εἰ γὰρ ἐπιχειρήσαιμεν τὰ ἄγραφα τῶν ἐθῶν, ὡς μὴ μεγάλην ἔχοντα τὴν δύναμιν, παραιτεῖσθαι, λάθοιμεν ἄν εἰς αὐτὰ τὰ καίρια ζημιοῦντες τό Εὐαγγέλιον!*»

Ἀλλὰ καί τό Πασχάλιον πού εἶναι κατοχυρωμένον ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδο, μήπως αὐτό σας ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νά ἐκχωρεῖτε τό Δυτικόν Πασχάλιον σέ Ὁρθόδοξες λεγόμενες Ἐκκλησίες τῆς Εὐρώπης πού ἐξαρτῶνται ἀπὸ τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως; Ἄς εἴμαστε, λοιπόν, ἐντιμοὶ καί ἄς μὴν προφασίζομαστε προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις.

Δέν συγχωρεῖται στὴν πολυμάθειά σας νά ἐπικαλεῖσθε τὴν διαφωνίαν του πάπα Ἀνικῆτου μετὰ τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου περὶ τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, γιά νά καταλήξετε στό τραβηγμένο ἀπὸ τὰ μαλλιά συμπέρασμα ὅτι «τό Ἡμερολόγιο δέν ἀποτελεῖ αἰτία διασπάσεως τῆς Ἐκκλησίας». Γνωρίζετε πολὺ καλά ὅτι πρὶν ἢ Ἐκκλησία ἀποκρυσταλλώσῃ γνώμη καί ἀπόφασιν εἶναι

δυνατόν νά υπάρξουν διαφωνίες. Ὄταν ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἀποφανθῆ, τότε οἱ διαφωνίες παύουν. Γι'αὐτό καί ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος κατεδίκασε τοὺς Τεσσαρεσκαιδεκατίτας πού δέν συνεμορφώθησαν μέ τήν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας περί τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Ἀντίθετα δέ μέ τόν παραπάνω ἰσχυρισμό σας ὁ **Θεοδώρητος Κύρου** λέγει :

«Ἐπειδή δέ τό νοερόν φῶς τήν ἀχλύν ἐκείνην ἐσκέδασε, πανταχοῦ γῆς καί θαλάσσης, ἠπειρώται καί νησιώται, κοινή τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἐπιτελοῦσιν τάς ἑορτάς καί ἔνθα ἄν τις ἀποδημησάι θελήσῃ, κἄν πρός ἥλιον ἀνίσχοντα, κἄν πρός δυσόμενον, πανταχοῦ τήν αὐτήν εὐρήσει κατά τόν αὐτόν χρόνον ἐπιτελουμένην πανήγυριν»!

Ἄλλά καί ὁ **Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύρου** εἰς τό «Κατά Αἱρέσεων» γράφει :

«Ἐπειδή δέ πρό τοῦ Κωνσταντίνου τά σχίσματα ἦν, καί ἦν χλεύη, Ἑλλήνων λεγόντων καί χλευαζόντων τήν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφωνίαν, ἐπί Κωνσταντίνου δέ διά τῆς τῶν ἐπισκόπων σπουδῆς συνηνώθη μᾶλλον τό σχίσμα εἰς μίαν ὁμόνοιαν. Τί οὖν τούτου ἐστὶ προουργιαίτερον καί χαριέστερον, ἀπό γῆς περάτων ἐν μᾶ ἡμέρα ἀπαλλάττειν λαόν Θεῷ, συμφωνεῖν τε καί ἀγρυπνεῖν, καί τάς αὐτάς ἡμέρας ἴσας φέρειν ἐν τε ἀγρυπνίαις καί δεήσεσι, καί ὁμονοίᾳ καί λατρείᾳ, νηστεία τε καί ξηροφαγία ἀγνείᾳ, καί ταῖς ἄλλαις ταῖς κατά τήν πανσεβάσμιον ταύτην ἡμέραν ἡμέραν ἀγαθαῖς Θεῷ εὐαρεστήσοισιν»;

Ὁ δέ Ἅγιος Χρυσόστομος τονίζοντας τό ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁμόχρονον τῶν νηστειῶν καί τῶν πανηγύρεων λέγει : «Ἄλλ' ἐν μόνον ζητῶ ὅπως ἐν εἰρήνῃ καί ὁμονοίᾳ ἅπαντα ποιῶμεν ὅπως μή, νηστευόντων ἡμῶν καί τοῦ δήμου παντός καί τῶν Ἱερῶν τάς κοινὰς ποιουμένων ὑπέρ τῆς Οἰκουμένης ἰκετηρίας, σύ μένης μεθύων ἐπὶ τῆς οἰκίας. Ἐννόησον πῶς διαβολικῆς τοῦτο ἐστὶν ἐνεργείας καί ὡς οὐχ ἐν μόνον οὐδέ δύο οὐδέ τρία ἐστὶν τά ἁμαρτήματα ἀλλὰ πολλῶ πλείω. ... οὐδέ γάρ ἡ Ἐκκλησία χρόνον ἀκριβείαν οἶδεν ἄλλ' ἐπειδή παρά τήν ἀρχήν πᾶσιν ἔδοξε τοῖς πατράσι διηρημένοις, ὁμοῦ συνελθεῖν καί τούτων ὀρισάντων ἡμέραν τήν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καί τήν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα κατεδέξατο τό ἐπιταχθέν».

Τό νά ἑορτάζει κανεὶς ὅποτε θέλει, ποτέ δέν ἀποτελέσει θέσιν καί παράδοσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ μόνον τῶν αἰρετικῶν καί ἀλλοθρήσκων ὅπως π.χ. οἱ Ἑσθηνοὶ γιά τοὺς ὁποίους ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός** λέει ὅτι :

«τοῖς δέ παρατυγχάνουσιν συνορτάζοντες ἀδιαφόρως» καί οἱ Ναυατιανοὶ πού σύμφωνα μέ τόν Σωζόμενο στήν ἐν Ἀγγάρῳ τῆς Βιθυνίας σύνοδόν τους ἀπεφάσισαν «μὴ ἀξιόλογον εἶναι αἰτίαν πρός

χωρισμόν τῆς Ἐκκλησίας τήν διαφωνίαν τῆς ἑορτῆς», πράγμα πού στήν οὐσία ἐπανέλαβε καί ἡ Σύνοδος τῆς Μόσχας τοῦ 1948.

Θά μπορούσα νά παραθέσω καί ἄλλα πολλά, ἀλλὰ νομιζῶ πῶς αὐτά ἀρκοῦν γιά νά καταδειχθῆ ὅτι ὁ ἰσχυρισμός σας ὅτι «τό ἡμερολόγιο δέν ἀποτελεῖ αἰτία διασπάσεως τῆς Ἐκκλησίας» εἶναι προσωπικός καί αὐθαίρετος καί πατερικῶς πάνυ ἀμάρτυρος, ἐτι δέ καί αἰρετικός. Ὄντας Ὁρθόδοξος κ. Σημάτη, παρακαλῶ μὴν προτεσταντίζετε!

Ἐπαναλαμβάνετε τό γνωστό νεοημερολογιτικό ἐπιχείρημα ὅτι οἱ ἄλλες Ἐκκλησίες, δέν διέκοψαν κοινωνία μέ τίς καινοτομήσασες Ἐκκλησίες Ἑλλάδος καί Κῶν/πόλεως, καταλήγοντας στό συμπέρασμα ὅτι ἡ καινοτομία δέν μπορεῖ νά εἶναι αἰτία σχίσματος. Μὴν ξεχνάτε ὅτι καί στήν περίπτωσή τοῦ Μονοθελητισμοῦ ὄλες οἱ Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς εἶχαν προσχωρήσει στήν αἵρεση ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων κοσμικῶν ἐπιδιώξεων τῶν ἱεραρχῶν. Ἐλάχιστοι μόνον ὁμολογοῦσαν τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν πού παρέμενε στήν συνειδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποστασία εἶχε τόσο γενικευθῆ πού οἱ διώκτες τοῦ **Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ** τόν λοιδοροῦσαν καί τόν εἰρωνεύοντο ἐρωτώντας τόν :

-«Πές μας ἐπιτέλους σέ ποιάν Ἐκκλησία ἀνήκεις ἐσύ, Κῶν/πόλεως, Ἀντιοχείας»;

Αὐτό δέ σημαίνει ὅτι ὁ Μονοθελητισμός δέν ἦταν αἵρεσις ἢ ὅτι ὁ **Ἅγιος Μάξιμος** δέν ἦταν Ὁρθόδοξος καί ἦταν σχισματικός ἢ ἐκτός Ἐκκλησίας.

Τό ὅτι οἱ διάφορες σημερινές ἱεραρχίες θυσιάζουν τήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας στόν βωμόν τῶν διαφόρων κοσμικῶν τους σκοπιμοτήτων δέν εἶναι πρωτοφανές, οὔτε σημαίνει ὅτι ὅσοι τηροῦν τυπικά τό ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο εἶναι ἀπαραιτήτως Ὁρθόδοξοι. Ἄς μὴ λησμονοῦμε τοῦ Παύλου λέγοντος: «Οὐ γάρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ, οὗτοι Ἰσραὴλ, οὐδ' ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραάμ, πάντες τέκνα»! (Ῥώμ. ζ' 9). Ὄταν χωρίζει ὁ τύπος ἀπό τήν οὐσία δέν σημαίνει ὅτι παραμένουμε Ὁρθόδοξοι. Ὑπάρχουν στόν κόσμον ἑκατομμύρια παπικῶν πού γιά τίς δικές τους σκοπιμότητες τηροῦν τό ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο καί τό βυζαντινὸ τυπικό. Μήπως αὐτό τοὺς μετατρέπει σέ Ὁρθόδοξους;

Παλαιοημερολογίτες εἶναι καί οἱ Ῥῶσοι πού ἀνεγνώρισαν τά μυστήρια τῶν παπικῶν. Παλαιοημερολογίτες εἶναι καί οἱ Σέρβοι πού φίμωσαν τόν Μητροπολίτη Ἀρτέμιο Ραντοσάβλιεβιτς, γιά νά μπορούν πιό ἄνετα καί ἀνεξέλεγκτα νά συμπροσεύχονται μέ τοὺς παπικούς. Αὐτοὶ ὄντως εἶναι παλαιοημερολογίτες διότι ἐνῶ κηρύσσουν ὅτι δέν ἔχει σημασία τό πιό ἡμερολόγιο ἀκολουθεῖ κάποιος ἐξακολουθοῦν νά ἀκολουθοῦν τό θεωρούμενο παλιό, δηλαδή εἶναι στήν οὐσία παρελθοντολόγοι.

Ἐμεῖς ὅμως δέν εἴμαστε Παλαιοημερολογίτες. Ἐμεῖς, σύμφωνα μέ τό Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας, προσπαθοῦμε ἀπλά μέ τήν Χάριν τοῦ Χριστοῦ, νά εἴμαστε οἱ «τήν διά τῶν Ἀποστόλων καί εἰς Πατέρας διήκουσαν ἐγγραφόν τε καί ἄγραφον παράδοσιν κρατύνοντες». Καί εἰς τό θέμα τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως δέν εἴμαστε ἐπιλεκτικοὶ ἀλλὰ ἐννοοῦμε

«πᾶσαν παράδοσιν», ὅπως καί εἰς τὰ Πρακτικά τῶν Συνόδων ἀναφέρεται : «εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα».

Μέσα στήν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνάμεσα σέ ὅλα τ' ἄλλα συμπεριλαμβάνεται καί τό ἑορτολόγιο, αὐτό πού εἶναι, καί ἐμᾶς αὐτό μᾶς «ἀρκεῖ» ὅπως λέγει καί ὁ Ἅγ. Γρηγόριος Νύσσης : «Ἀρκεῖ γάρ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἡμετέρου λόγου τό ἔχειν πατρόθεν ἠκούσαν πρός ἡμᾶς τήν παράδοσιν, οἷόν τινα κληρον δι' ἀκολουθίας ἐκ τῶν ἀποστόλων διά τῶν ἐφεξῆς ἀγίων παραπεμφθέντα». Τό ἄν δίνουμε σήμερα κάποια ιδιαίτερη ἔμφαση στό ἑορτολόγιο εἶναι διότι μᾶς ἀναγκάσατε ἐσεῖς, διασαλεύσαντες τήν Παράδοσιν.

Δυστυχῶς κ. Σημάτη, τόσον ἐσεῖς ὅσον καί προγενέστεροι ὑμῶν, ὅπως ὁ π. Ἰωήλ Γιαννακόπουλος ἢ ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ἐπελέξατε μίαν στάσιν ὅπως ἀντιφατικὴν καί προσπαθεῖτε νά βάλλετε τόν λύκο, τήν κατσίκα καί τό λάχανο μέσα στήν ἴδια βάρκα, ἰσχυριζόμενοι ὅτι καί τά τρία θά περάσουν ἀλώβητα στήν ἀπέναντι ὄχθη. Λησιμονεῖτε τοῦ Παύλου λέγοντος :

«ἐάν ἄδηλον σάλπιγξ φωνήν δῶ, τίς παρασκευάζεται εἰς πόλεμον»; (Α' Κόρ. ιδ' 8). Ἐσεῖς ὀνομάζετε τήν ἑορτολογικὴν καινοτομίαν «ὀμολογουμένως ἀντικανονικὴν» ἄν δῆτε μέσα στά γραπτά του π. Ἐπιφανίου θά δεῖτε ὅτι τήν ὀνομάζει «ἀνόητον», «ἀνώφελον», «ἄστοχον», «κάκιστον», «σφάλμα» κλπ.

Καί ἐνῶ ἀπό τήν μία μεριά λέτε αὐτά, ἀπό τήν ἄλλη προσπαθεῖτε νά τήν ἐλαχιστοποιήσετε καί νά τήν παρουσιάσετε ὡς κάτι τό «δευτερεῦον», «ἐλάσσον», «ἀδιάφορον» κλπ. Ἀλλά αὐτά δέν πάνε μαζί. Ἡ τό ἓνα εἶναι ἢ τό ἄλλο. Δέν μπορεῖ νά εἶναι ταυτόχρονα καί ἀντικανονικὴ καί ἀδιάφορος. Γι' αὐτό ἔρχεται ὕστερα ὡς καταπέλτης καί ὁ **μακάριος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς** καί σᾶς λέει : «Τί δέ οὐχ εὐσεβέστερον καί εὐαπολογώτερόν ἐστιν ἐν ἀδιαφόροις πράγμασι συμφέρεσθαι τοῖς πατράσι καί προσβυτέροις ... οὐδέ γάρ μικρά, οὐδέ τά μικρά κατὰ **Βασίλειον**, ὅταν βλάβην εἰσφέρει μεγάλην, ἀλλ' οὐδέ μικρόν σοι τό ταράττειν τήν Ἐκκλησίαν καί ἀνακυκᾶν»!

Μᾶς μέμφεσθε κ. Σημάτη, καί πολλοὶ ἄλλοι μαζί σας ὅτι δίνουμε ἔμφαση στό ἑορτολόγιο πού εἶναι «δευτερεῦον» καί ὄχι στόν Οἰκουμενισμό πού εἶναι ... «πρωτεῦον»! Φαίνεται ὅτι δέν ἀντιληφθήκατε ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι προϊόν καί ἀπόρροια τῆς δικῆς σας ἐκκλησιολογίας καί πρακτικῆς καί ὄχι τῆς δικῆς μας. Ὁ Οἰκουμενισμός ἐκδηλώνεται στό δικό σας βίωμα καί ὄχι στό δικό μας. Ἐμεῖς μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ οὔτε

συμπροσευχόμεθα μέ αἰρετικούς, οὔτε σέ οἰκουμενιστικές ἐκδηλώσεις συμμετέχουμε, οὔτε ἄρσεις ἀναθεμάτων κάνουμε, οὔτε αἰρετικῶν μυστηρία ἀναγνωρίζουμε καί ἐπικυρώνουμε, οὔτε ἀπό οἰκουμενιστικές ὁργανώσεις χρηματοδοτούμαστε, οὔτε εἴμαστε μέλη αἰρετικῶν ὁργανώσεων. Ὅλα αὐτά συμβαίνουν ἀποκλειστικά στόν δικό σας τόν χώρο καί ὄχι στόν δικό μας.

Ἄφου δέν κάνουμε τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά πῶς εἶναι δυνατόν νά μᾶς ἀγγίξει ὁ Οἰκουμενισμός;

Δεκαετίες ὀλόκληρές σᾶς παρακολουθῶ τώρα καί βλέπω ὅτι ἀπό τήν μία φωνάζετε καί ὀρῦσθε κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀρθρογραφεῖτε, ἐκδίδετε βιβλία, κάνετε διαλέξεις, ὁργανώνετε ἀντιοικουμενιστικές συγκεντρώσεις, διαμαρτυρίες καί ἐκδηλώσεις, καί αὐτό ἐπαναλαμβάνω ἐπί δεκαετίες ὀλόκληρες. Ἀπό τήν ἄλλη οἱ ἱεράρχες σας συμπροσεύχονται μετά πάσης φύσεως αἰρετικούς καί ἄλλοθρήσκους, ἀκόμη καί μέ Βουντού, Νεοπαγανιστές καί λάτρεις τῆς Ἰσίδος! Αἴρετε τά ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας πού ἀπό τήν φύση τους εἶναι αἰώνια, προβαίνετε σέ ἀναγνωρίσεις μυστηρίων τῶν αἰρετικῶν κ.λ.π. Καί ἀφου γίνον ὅλα αὐτά ἐσεῖς πηγαίνετε τήν ἐπομένη Κυριακὴ στήν Ἐκκλησία καί τοὺς μνημονεύετε ὡς «ὀρθοτομοῦντας τόν Λόγον τῆς Ἀληθείας», κι ἔτσι ὅλοι βρῖσκετε τόν λογαριασμό σας καί εἶστε ὅλοι ἱκανοποιημένοι καί εὐχαριστημένοι, καί αὐτοὶ πού ἀνοσιουργοὺν καί ἐσεῖς πού φωνασκεῖτε καί διαμαρτύρεσθε κατὰ τῶν ἀνοσιουργῶν τους!

Καί ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά περιμένετε ἀπό ἐμᾶς νά κάνουμε σταυροφορία κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Δόξα τῷ Θεῷ, δέν τρελλαθήκαμε ἀκόμη! Δέν θά διαμαρτυρηθοῦμε ἐμεῖς γιὰ προβλήματα, πού ἐσεῖς οἱ ἴδιοι δημιουργεῖτε.

Ὅπως στρώνετε νά κοιμηθῆτε! Καί ὅλα αὐτά ἐσεῖς τά δικαιολογεῖτε λέγοντας ὅτι εἶναι «σποραδικά» καί δέν ἀποτελοῦν «καθεστῶς»! Δέν νομίζετε ὅτι αὐτό πιά εἶναι ὑποκρισία καί ὅτι «Θεός οὐ μνηστρεῖται»; (Γάλ. ζ' 7).

Ἐάν π.χ. ἡ «ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων» τό 1965 δέν εἶναι «καθεστῶς» τότε τί εἶναι «καθεστῶς»; Ἐάν ἡ συμμετοχή σας στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) δέν εἶναι «καθεστῶς», τότε τί εἶναι «καθεστῶς»; Ἐάν ἐσεῖς δέν ἦσασταν «Ἰδρυτικά μέλη» τοῦ ΠΣΕ, τί θά ἦταν σήμερα τό ΠΣΕ, ἐκτός ἀπό μία συνάθροιση Διαμαρτυρομένων, χωρίς καμία διάσταση παγκοσμιότητος ἢ οἰκουμενικότητος; Οὔτε οἱ Παπικοί δέν καταδέχτηκαν ποτέ νά γίνουν μέλη τοῦ ΠΣΕ, στήν ἴδρυση τοῦ ὁποίου ἐσεῖς πρωτοστατήσατε ἀπό τό 1948 μέ τό Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως, τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί τήν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου, καί μέ τό ὅποιο ἔχει συνεργασθεῖ στενά ὅλη ἡ πλειάς τῶν θεολόγων σας: Ἀγουρίδης, Ἀλιβιζάτος, Βέλλας, Ἰωαννίδης, Καλογήρου, Καρμῖρης, Κονιδάρης, Μπρατσιώτης, Νησιώτης, Σιώτης, Τρεμπέλας κλπ. Ἀλλά ὅλα αὐτά γιὰ σᾶς εἶναι ... «σποραδικά»!!!

Ὅταν στάξη τό ταβάνι τοῦ σπιτιοῦ μας ἀπό τήν βροχή, δέν περιοριζόμαστε στό νά βάλουμε γύψο στό μέρος πού στάζει, γιατί ξέρουμε πολὺ καλά ὅτι σέ λίγο θά στάξη ἀπό ἄλλο μέρος. Βγαίνουμε ἔξω στήν βροχή, τόν ἄνεμο καί τήν καταιγίδα, σκαρφαλώνουμε στήν ὀροφή τοῦ σπιτιοῦ καί

προσπαθούμε να βρούμε τό σπασμένο κεραμίδι και νά τό αντικαταστήσουμε. Θεραπεύουμε τήν αίτια και όχι τά συμπτώματα.

Πολλοί μᾶς μέφονται, και πολύ δικαίως, ὅτι ἐμεῖς οἱ «Παλαιοημερολογίτες» εἴμαστε κατακερματισμένοι «σε σαράντα κομμάτια»! Ἐμεῖς οἱ «Παλαιοημερολογίτες» δέν εἴμαστε καλύτεροι ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ διάβολος μᾶς πολεμαί με τά ἴδια πάθη, τούς ἴδιους πειρασμούς και τίς ἴδιες ἁμαρτίες μέ ὅλους τούς ἄλλους, ἄν μή και περισσότερο, ὅπως εἶναι φυσικό. Γι' αὐτό και δέν προβάλλουμε οὔτε τήν ὑποτιθέμενη ἀρετή μας και τά ἔργα μας στούς ἄλλους, ἀλλά τήν τάξη και τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐμεῖς ὅπως λέει και ὁ Ἀββάς Ἀγάθων, ἔχουμε ἐπάνω μας ὅλες τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. **Ἄλλά αἰρετικοί και σχισματικοί δέν εἴμαστε!** Ἐμεῖς εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ἁγία και τό θυσιαστήριό μας ἀμόλυντο.

Ἀλλά ἀπό ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς, ποιός εὐθύνεται γιά τίς παρατάξεις αὐτές και διαιρέσεις τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν»; Ἐάν ἐσεῖς δέν εἶχαιτε εἰσαγάγει τήν «καινοτομία», πόσοι «Παλαιοημερολογίτες» και πόσες «Παρατάξεις» θά ὑπῆρχαν σήμερα; Και τί εἶναι ἄρα γε προτιμότερο σήμερα; Νά μείνουμε «σαράντα κομμάτια», ὅπως εἴμαστε ἢ νά ἐνωθοῦμε κάτω ἀπό τήν ὀμπρέλα τῆς ἀποστασίας, ἀπλά και μόνον γιά νά λέμε ὅτι εἴμαστε «ἐνωμένοι»;

Ἀλλά και ἕνα ἄλλο σημείο. Ἐμεῖς οἱ «Παλαιοημερολογίτες» δέν ἔχουμε τήν πολυτέλεια τοῦ «ἐνιαίου μισθολογίου» και τοῦ «συνταξιοδοτικοῦ ταμείου» τοῦ κρατικοῦ κορβανᾶ. Ἄς περιμένουμε νά δοῦμε τήν ἡμέρα πού οἱ κληρικοί σας θά πάψουν νά πληρώνονται ἀπό τό Κράτος και τότε θά κάνουμε τήν καταμέτρηση, πόσες εἶναι οἱ δικές μας παρατάξεις και πόσες οἱ δικές σας!

Ἐμεῖς ἀκόμη ἔχουμε Ἐπισκόπους και κληρικούς πού εἶναι μέ τήν τσάπα στό χέρι, γιά νά θρέψουν τόν ἑαυτό τους, νά συντηρήσουν τήν Ἐκκλησία και νά δώσουν ἐλεημοσύνη στούς ἀναξιοπαθοῦντες, ὅπως λένε οἱ Πατέρες.

Πολλοί μᾶς λένε νά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν στάση πού τήρησαν γιά τό ἐορτολόγιο ὁ πάπα-Πλανᾶς, ὁ Γέρων Πορφύριος, ὁ Γέρων Παῖσιος, ὁ Μακαριστός Ἰωάννης Μαξιμόβιτς¹⁵ και ἄλλοι. Ὅπως λέει και ὁ λαός «τους καλούς τους καλογέρους ὁ Θεός τούς ξέρει». Ὁ Θεός θά κρίνῃ τό ἔργο τῶν σεβασμίων τούτων Γερόντων και ὄχι ἐμεῖς. Ἐμεῖς δέν εἴμαστε ὀπαδοί ἀνθρώπων ἀλλά τοῦ Δεσπότου και Σωτήρος Χριστοῦ. Ὅσα εἶπαν και ἔπραξαν οἱ σεβάσμιμοι τοῦτοι Γέροντες και εἶναι σύμφωνα μέ τήν Ἐκκλησία ἐμεῖς τά δεχόμεθα ὡς φωνήν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν τώρα, ὡς ἄνθρωποι «σάρκα φοροῦντες και τόν κόσμον οἰκοῦντες» ἔτυχε νά ποῦν ἢ νά κάνουν πράγματα πού δέν εἶναι σύμφωνα μέ τήν Ἐκκλησία, ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε τήν Ἐκκλησία.

Κριτήριο τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι κανείς ἄλλος παρά μόνον ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία!

¹⁵ Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Μαξιμόβιτς ζοῦσε 40 χρόνια πρὶν γενικευθεῖ ἡ ἀποστασία. Και ἦταν ιδιαίτερα αὐστηρός στά θέματα τῆς πίστεως και κατ' ἐξοχίαν στό θέμα τοῦ Ἡμερολογίου, ὅπως ἔχουμε ἀναπτύξει σέ παλαιότερα ἄρθρα μας και στό βιβλίό πού ἔχει ἐκδόσει ἡ ἐνορία μας τῶν Ἁγίων Πάντων, στήν Πάτρα, γι' αὐτόν.

Πολλοί λένε ὅτι ἐάν ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἦταν καλύτερα δομημένη θά προσχωροῦσαν σ' αὐτήν. Σέ ὅλους μας ἀρέσει, ὅταν φύγουμε ἀπό κάπου νά πάμε κάπου, πού θά εἶναι πιό ζεστό και πιό μαλακά. Σέ ὅλους μας ἀρέσει ἡ ἄνεση, ἡ ἀσφάλεια και ἡ σιγουριά. Ἀλλά αὐτό δέν εἶναι πίστις! Πίστις εἶναι «ἐπιζομένων ὑπόστασις» (Ἐβρ. ια', 1).

Ὅταν ὁ **Μακαριστός Μητροπολίτης Κιτίου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐπιφάνιος** στό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1930 ἦταν ἀκόμη δόκιμος μοναχός στήν Ἱερά Μονή Σταυροβουνίου, ἔτυχε νά μελετήσῃ τό θέμα τοῦ ἐορτολογίου και κατέληξε στό συμπέρασμα ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός εἶναι καινοτομία, καιτοί δέν ἤξερε τότε ὅτι ἦδη ὑπάρχουν ἄλλοι «Παλαιοημερολογίτες» στόν κόσμο, ἀπεφάσισε νά κόψῃ τήν μυστηριακή κοινωνία μέ τό Μοναστήρι τοῦ και κατά συνέπεια μέ ὅλη τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου!

Ὁ πειρασμός ἦταν τρομερός. Ἐνας νεαρός δόκιμος πού πρὶν ἀπ' ὅλα φοβάται τήν πλάνην, πῶς νά εἶναι σίγουρος ὅτι ἐπιλέγοντας νά μείνῃ μόνος του δέν ἦταν πλανημένος. Μέ δάκρυα στά μάτια ζητοῦσε μέρα νύκτα ἀπό τόν Θεό νά τόν προστατέψῃ ἀπό τήν πλάνη. Ἀπό τήν ἄλλη ἤξερε ἀπό τίς Κατηχήσεις τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου ὅτι «*Κρεῖσον εἰς ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ μυριάδες παραβαίνοντες*». Τό πρωταρχικό εἶναι νά πιστεῦῃ ὁ ἄνθρωπος ὅτι στό σύμπαν δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρά ὁ Θεός και ἡ συνείδησίς του και ἀνάλογα νά πορευεταί.

Δέν θά διηγηθῶ ἐδῶ τήν ζωή τοῦ **Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐπιφανίου**. Θά πῶ μόνον ὅτι ἀναδιοργάνωσε ἐκ τοῦ μηδενός τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Κύπρου, και ὅταν ἐκοιμήθη, τό 2005, ἄφησε πίσω του χιλιάδες πιστῶν πού ἀκολουθοῦσαν τό ὀρθόδοξο ἐορτολόγιο και τήν ὄλη παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅπως ὁ **προφήτης Ἡλίας** πίστευε ὅτι ἀπέμεινε μόνος. Χωρίς ἀνθρώπινο στήριγμα, βοήθεια και ἀσφάλεια. Μόνος μέ τόν Θεόν του. Ὅπως ὅμως και στήν περίπτωση τοῦ προφήτου, ὁ Θεός εἶχε χιλιάδες, πού δέν εἶχαν κλίνει γόνυ «τῆ Βάαλ» τῆς καινοτομίας και τῆς ἀποστασίας.

Περί τό 1972, ἄν θυμᾶμαι καλά, ἡ μακαρίας μνήμης **Γερόντισσα Εὐγενία** εὐρίσκειτο στό Κορωπί, ὅπου εἶχε ὀργανώσει και κτίσει τό Μοναστήρι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐτυχε κι' ἐκεῖνη νά ἐξετάσῃ τό θέμα τοῦ ἐορτολογίου και κατέληξε στήν πεποίθηση ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός ἀποτελοῦσε καινοτομία.

Ἦξερε ὅτι ὑπῆρχαν «Παλαιοημερολογίτες» και γνώριζε τίς διαμάχες τῶν παρατάξεών τους. Αὐτό δέν τήν ἐμπόδισε νά σηκωθῇ μία μέρα και νά ἐγκαταλείψῃ τό Μοναστήρι τῆς μέ τά ράσα πού φοροῦσε, καθώς και οἱ Ἀδελφές πού τήν ἀκολουθήσαν, και ὅπως ὁ Ἀβραάμ, «*ἐξῆλθε μή ἐπισταμένη πού ἔρχεται!*» (Ἐβρ. ια', 8).

Ἄφηνε πίσω τῆς τούς κόπους μιᾶς ζωῆς, ἕναν χώρο πού τῆς ἐξασφάλιζε ἄνεση και ἀσφάλεια και τά ἐγκατέλειψε, μή γνωρίζουσα πού ὑπάγει. Καιτοί δέν ἐπῆρε ἀπό τό Μοναστήρι, πού ἡ ἴδια ἴδρυσε οὔτε μία βελόνα, ὁ τότε Μητροπολίτης

Άττικής Νικόδημος Γκατξιρούλης, έχοντας για συνείδηση τόν χωροφύλακα, τής ἐκίνησε διωγμό και δέν τήν ἄφηγε σέ γλωρό κλαρί. Ζήτησε τοῦλάχιστον νομική προστασία ἀπό τούς «Γ.Ο.Χ.» και ἐκεῖνοι ἀπλά ἐδήλωσαν ἀδυναμία.

Ἦστερα ἀπό πολλούς κόπους ἴδρυνε στά Κιούρκα κοντά ἓνα νέο Μοναστήρι τής Παναγίας τής Μυρτιδιωτίσσης. Μία μέρα τήν ἐπισκέφθηκε ἓνας θεολόγος πού ἦταν κατ' ἀρχάς μέ τό «παλαιό» και κατόπιν γύρισε μέ τό νέο. Ἐλπίζοντας νά δικαιωθῆ ὡς πρὸς τό διάβημά του, τής ὑπέβαλλε τήν ἐξῆς ἐρώτηση:

-Βρήκατε, Γερόντισσα, στούς Παλαιο-
ημερολογίτες αὐτό πού ζητούσατε;

Αὐθόρμητα, τότε, ἡ μακαρία ἐκεῖνη εὐγενής ὄχι μόνον κατὰ τό ὄνομα ἀλλά και κατὰ τήν ψυχή τοῦ ἀπήντησε :

- Ὅχι! Ἀλλά και ποτέ δέν τό μετανίωσα!

Ἦταν κανεῖς ἐμπιστεύεται τόν Θεόν, περιμένει ἄνεση, ἀσφάλεια και σιγουριά μόνον ἀπό Αὐτόν. Καί ἡ ἄνεσις θά ἔλθῃ ἀπό τόν Θεόν ὅποτε και ὅπως Ἐκεῖνος ξέρει. Οὔτε ἀπό συνόδους, οὔτε ἀπό ἱεραρχίες, οὔτε ἀπό ἐκκλησιαστικές δομές, οὔτε ἀπό τίποτε ἄλλο, ἀλλά ἀπό τόν εἰπόντα : «Δεῦτε πρὸς με, πάντες οἱ κοπιῶντες και πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ'. ια', 28). Διὰ νά εἶναι ἡ πίστις μας «οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδέ δι' ἀνθρώπου ἀλλά διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. α', 1).

Δέν γνωρίζω κ. Σημάτη, ἔάν μέ τήν χειμαρῶδη φλυαρία μου σᾶς ἔδωσα νά καταλάβετε κάπως καλύτερα τόν τρόπο τής σκέψης μας, ἀλλά εὐχομαι στόν Κύριο, ὅπως διὰ πρεσβειῶν τής Ἁγίας Μητροῦς Αὐτοῦ μᾶς φωτίσῃ ὅλους μας, μᾶς δώσῃ μετάνοιαν και μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τήν ἐπουράνιον Αὐτοῦ βασιλείαν και δόξαν. Γένοιτο!

Μέ ἀγάπην Χριστοῦ,

Ἦνας ἀχρεῖος δούλος. Β.Σ.

Δημιουργία και ἐξέλιξη

(Από τόν δημιουργημένο κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπο τής χάριτος, στήν κατάσταση τοῦ κτήνους, μετά τήν πτώση). Από τόν π. Νικόλαο Δημαρά και τήν Πρεσβυτέρα Ἰουλιανή Δημαρά-Gunnemann, καθηγήτρια Βιολογίας, διπλωματοῦχο τοῦ Πανεπιστημίου Bielefeld, Γερμανίας.

Ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου τήν ὁποία ἡ ἀθεϊστική προπαγάνδα ἐκμεταλλεύτηκε και συνεχίζει νά ἐκμεταλλεύεται μέ καταπληκτική δεξιοτεχνία και θαυμαστή δολιότητα, γιά νά ὑποστηρίξῃ τά ἐγκλήματά της -κοινωνικά και πολιτικά- εἶχε σάν ἀντικείμενο ζητήματα φυσικά και ὄχι μεταφυσικά. Ἄλλωστε ὁ Δαρβίνος, παρά τόν ἀγνωστικισμό του, τό πείσμα του και τό πάθος του νά πολεμήσῃ τήν σταθερότητα τῶν ειδῶν, πού διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή, ξεκαθάρισε γιά τόν ἑαυτό του τό θέμα σχέσεων Χριστιανισμοῦ και Ἐπιστήμης. Ἦγραψε στό περί καταγωγῆς τοῦ Ἀνθρώπου ἔργο του:

"Τό πρόβλημα τοῦτο ἐννοεῖται, (ἄν τό θρησκευτικό φαινόμενο εἶναι καθολικό στόν ἄνθρωπο) εἶναι ὁλότελα διαφορετικό ἀπ' τ' ἀνώτερο πρόβλημα, τοῦ ἄν ὑπάρχει ἓνας Κύριος Δημιουργός τοῦ σύμπαντος, πρόβλημα στό ὁποῖο οἱ μεγαλύτερες διάνοιες τῶν αἰῶνων ἔχουν ἀπαντήσει καταφατικά".¹⁶

Ὁ ἴδιος πάλι ἔγραψε: "Και οἱ δύο "πράξεις" τής γενέσεως, τόσο τοῦ εἶδους, ὅσο και τῶν ἀτόμων, εἶναι ἐντελῶς κατὰ τόν ἴδιο τρόπο, μέρη ἐκείνης τής μεγάλης σειρᾶς τῶν γεγονότων, τά ὁποῖα μέ κανένα τρόπο δέν μπορεῖ νά δεχτεῖ τό πνεῦμα μας σάν ἀποτέλεσμα τυφλῆς τύχης".¹⁷

Ἀλλά και πρὸς γενική κατάπληξη τῶν ὀπαδῶν του, οἱ ὁποῖοι πανηγύριζαν γιά τό καιριο πλῆγμα, τό ὁποῖο εἶχε καταφέρει τάχα ὁ Δαρβίνος ἐναντίον τής πίστεως, ὁ Δαρβίνος ἔδινε τήν ἀκόλουθη γραπτή ἀπάντηση, ἡ ὁποία δημοσιεύτηκε μετά τό θάνατό του στήν Ἐφημερίδα τής Αὐγούστης τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1883:

"Τό περί θρησκευτικῶν πεποιθήσεῶν μου ζήτημα σπουδαῖο εἶναι μόνον γιά μένα τόν ἴδιο. Ἐπειδή ὅμως μ' ἐρωτᾶτε, ἀπαντῶ, ὅτι στό ζήτημα αὐτό οἱ γνώμες μου μεταβάλλονται πολλές φορές. Ἄν κάποιος πρέπει νά ὀνομάζεται θεϊστής, ἐξαρτᾶται ἀπό τή σημασία πού δίνουμε σ' αὐτή τή λέξη ἀλλά οὔτε και κατὰ τήν ἐποχή τῶν πῖο μεγάλων μου ταλαντεύσεων ὑπῆρξα ἄθεος, δηλαδή ἄνθρωπος πού ἀρνεῖται τήν ὑπαρξή τοῦ Θεοῦ".¹⁸ (Συνεχίζεται στό ἐπόμενο τεῦχος).

¹⁶ **Charls Darwin**, Ἡ καταγωγή τοῦ Ἀνθρώπου, μετάφραση Β. Βασιλείου, σελ. 106.

¹⁷ **Charls Darwin**, La descendance de l' homme et la selection sexuelle, μετάφραση E. Barbier, ed. Schleicher freres, Paris, 1874, p. 645 (γραμμῆ 17 τοῦ XXI κεφαλαίου).

¹⁸ Βλ. **Γ. Σκαλτσούνη**, Θρησκεία και Ἐπιστήμη. Δημόδης τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἀπολογητική, ἐν Ἀθήναις 1898, σελ. 227.